

የዘመናት እንቅስቃሴ
ሲፈታ

ክፍል አንድ

በመሪነታ ሠረተ ብርሃን ዘወንጌል
1999 ዓ.ም

እንዲታወቅ

ይህ መጽሐፍ የተዘጋጀው በ1992 ዓ.ም ነው። ሆኖም ግን ይዘቱ በጣም ትልቅ ስለሆነ በገንዘብ ችግር ምክንያት በወቅቱ ማሳተም አልቻልኩም። እናሳትምልሃለን ብለው የወሰዱብኝ ሌዎችም ነገ ከነገ ወዲያ እያሉ ወራትን ካስቆጠሩ በኋላ ይህን ብለው እኔን ሳያስፈቅዱ በጋዜጦቻቸውና በመጽሐፋቸው እየቆነጣጠሩ ማውጣት ጀመሩ። በእርግጥ ሰዎቹ የግዕዝና የቤተ ክህነት ትምህርት ያልተማሩ መሆናቸውን ለሚያውቅ ጉዳዩ አይሰወርበትም።

ሰዎቹ ከወሰዱብኝ ጽሑፍ መካከል ስለ መርቆሬዎስና ስለ ድንግል ማርያም፣ ስለ ተክለ ሃይማኖት፣ ሚስቱ መበለት ትሁን ስለሚለው (ስለ ፍትሐት) የሚናገረውን ክፍል ይገኝበታል።

ይህም መጽሐፋቸውን ከዳር እስከ ዳር እንዲታወቅ አድርጎታል።

መጽሐፍ ኑሮን መደጎሚያ ሸቀጥ አይደለም።

በተለይም መንፈሳዊ መጽሐፍ።

በእግዚአብሔር አጋዥነት አዕምሮና መንፈስ ያለ እንቅልፍና እረፍት ለወራት ወይም ለዓመታት አምጠው ሲወልዱት ትውልድን ወደ እግዚአብሔር እውነትና ወደ ተፈጠረለት ግብ እንዲደረስ መሆን ይገባዋል።

አዘጋጁ

ምስጋና

አስቀድሜ ሳልወድደው ለወደደኝ ሳልጠራው ለጠራኝ በክብረው በልጁ ደም ዋጅቶ ለክብረ እገልግሎት ለመረጠኝና ለዘመናት ያህል በማይታወቅ ቋንቋ የምድራችንን ጉልበት የበላ የጨለማ አሠራርን ማፍረስ እችል ዘንድ የረዳኝ አምላኬ እግዚአብሔርን በኢየሱስ ክርስቶስ ስም አመሰግነዋለሁ።

በኮምፒውተር ጽሑፍ ለረዱኝ ለኢንጂነር አይዳኝ እና ለባለቤታቸው ለወ/ሮ ለምለም፤

እንዲሁም በኮምፒውተር ኢዲቲንግና በፊደል ለቀማ ለተባበሩኝ ለወ/ሮ አስቴር ተ/ልዑል እና በገንዘብ ለተባበሩኝ ለባለቤታቸው ለአቶ አበበ የክብረ ምስጋናዬን አቀርባለሁ።

ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻ ሀሳብ በመስጠትና በጸሎት የሚያስፈልገኝን ሁሉ በማቅረብ ከአጠገቤ ሳልተለየኝ ለውድ እናቴ ወ/ሮ አበባ። ልዑል እግዚአብሔር ይባርካት አላለሁ።

All rights reserved.

መጽሐፉን በከፊልም ሆነ በሙሉ ያለ አዘጋጁ ፈቃድ ማሳተምና ማባዛት በሕግ የተከለከለ ነው።

እቡነ ገብረ መንፈስ ቅዱስ
በኢትዮጵያ በዓሊዎች ዘንድ

እኒህ ሰው ከስም አጠራራቸው ጀምሮ በደራሲው የተሰጠላቸው ታሪክ ከኢትዮጵያ በቀር ተወላጁ በተባለበት አገር በግብፅም ሆነ በሌሎች አገሮች (የኦርቶዶክስ እምነት ተከታዮች) ሁሉ ፈፅሞ አይታወቁም፡፡

ታሪካቸውም ከሰውነት ባህሪያቸው የወጣ ነው፡፡

ከኖኅ ዘመን በኋላ የሰው ዕድሜ ከ200 ዓመት በላይ ማለፍ የቻለ የለም፡፡

ሰው ለተባለ ሁሉ ልብስ፣ምግብና መጠለያ ያስፈልገዋል አቦ (አቡዬ) ግን ከተወለዱበት ደቂቃ ወይም ከእናታቸው ጡት ጀምሮ ያለ ምግብና መጠጥ ያለ ልብስም 562 ዓመት ኖረዋል ይላል ገድላቸው፡፡

በስዕላቸው የምትመለከቱት ጥቁር አሞራ እንደገድላቸው ደራሲ አባባል ሰይጣን ነው፡፡

ይህም በጸሎት ላይ እያሉ ሰይጣን ጸሎታቸውን እንዲያቋርጡ ውኃ ሰጦች አላቸው እርሳቸውም እየጸለይኩ ስለሆነ ውኃ ቀድቼ እስጥህ ዘንድ አልችልምና የዓይኔን እንባ ጠጣ አሉት ይባላል፡፡ ስዕላቸውም የሚያሳየን ይህንን ታሪክ ነው፡፡

ክርስቶስ ሠምራ የተባለች ሴትም እንዲሁ ለሰይጣን በትራራ «እግዚአብሔር አምላክ ሆይ እባክህን ሰይጣንን ማርልኝ» ብላ እንደ ጸለየች ገድሏ ይመስክራል፡፡

መጽሐፍ ቅዱስ ግን «...ዲያብሎስን ግን ተቃውሙ ከእናንተም ይሸሻል» ይላል ያዕ. 4-7 ፤ 1ኛጴጥ. 5-8-9 ማቴ. 4-3-11-

እቡነ ገብረ መንፈስ ቅዱስ በትርብ
ከግብፅ መጣ የተባለ ሥዕላቸው

ራጉኤል ቤተክርስቲያን በር ላይ በገቢያ ላይ የጥለ

ምንም እንኳ ልብ ወለድ ቢሆንም ገድላቸው ላይ እንደ ተጸፈው ግን አቡዬ ከፈታቸው በቀር ሁለንተናቸው በፀጉር የተሸፈነ ነው፡፡ ከላይ የምትመለከቱት ስዕል ደግሞ ከጭናቸው እስከ ጥፍር እግራቸው ድረስ ፀጉር የሚባል ነገር የላቸውም ከክርናቸው ጀምሮ ያለው እጃቸውም እንዲሁ፡፡

ነጋዴዎቹ «በቅርብ ጊዜ ከግብፅ የመጣ እውነተኛ የአብዬ ሥዕል ይህ ነው» እያሉ እየቸበቸቡት ነው፡፡

ይህ ሕዝብ ደግሞ ከግብፅ የመጣ «ሥዕል» «መስቀል» ወዘተ ከተባለ ከሰማይ የወረደ እስኪመስለው ድረስ ያንን ዕቃ ለመግዛት ወይም ለመንካት መረባረቡን አይተውም፡፡ የማገናዘብ አቅም የለውምና፡፡

አቡነ ገብረ መንፈስ ቅዱስ በኢትዮጵያ ሰዓሊዎች ዘንድ

እኒህ ሰው ከስም አጠራራቸው ጀምሮ በደራሲው የተለጠፈላቸው ታሪክ ከኢትዮጵያ በቀር ተወለዱ በተባለበት አገር በግብፅም ሆነ በሌሎች አገሮች (የአርቶዶክስ እምነት ተከታዮች) ሁሉ ፈፅሞ አይታወቁም።

ታሪካቸውም ከሰውነት ባህሪይ የወጣ ነው። ከኖኅ ዘመን በኋላ የሰው ዕድሜ ከ200 ዓመት በላይ ማለፍ የቻለ የለም።

ሰው ለተባለ ሁሉ ልብስ፣ ምግብና መጠለያ ያስፈልገዋል አቦ (አቡዬ) ግን ከተወለዱበት ደቂቃ ወይም ከእናታቸው ጡት ጀምሮ ያለ ምግብና መጠጥ ያለ ልብስም 562 ዓመት ኖረዋል ይላል ገድላቸው።

በስዕላቸው የምትመለከቱት ጥቁር አሞራ እንደገድላቸው ደራሲ አባባል ሰይጣን ነው።

ይህም በጸሎት ላይ እያሉ ሰይጣን ጸሎታቸውን እንዲያቋርጡ ውኃ ስጠኝ አላቸው እርሳቸውም እየጸለይኩ ስለሆነ ውኃ ቀድቼ እስጥህ ዘንድ አልችልምና የዓይኔን እንባ ጠጣ አሉት ይባላል። ስዕላቸውም የሚያሳየን ይህንን ታሪክ ነው።

ክርስቶስ ሠራው የተባለች ሴትም እንዲሁ ለሰይጣን ስትራራ «እግዚአብሔር አምላክ ሆይ እባክህን ሰይጣንን ማርልኝ» ብላ እንደ ጸለየች ገድሏ ይመስክራል።

መጽሐፍ ቅዱስ ግን «...ዲያብሎስን ግን ተቃወሙ ከእናንተም ይሸሻል» ይላል ያዕ. 4፡7 ፤ 1ኛጴጥ. 5፡8-9 ማቴ. 4፡3-11።

አቡነ ገብረ መንፈስ ቅዱስ በትርብ ከግብፅ መጣ የተባለ ሥዕላቸው ራጉኤል ቤተክርስቲያን በር ላይ በገበያ ላይ የጥለ

ምንም እንኳ ልብ ወለድ ቢሆንም ገድላቸው ላይ እንደ ተጻፈው ግን አቡዬ ከፊታቸው በቀር ሁለንተናቸው በፀጉር የተሸፈነ ነው። ከላይ የምትመለከቱት ስዕል ደግሞ ከጭናቸው እስከ ጥፍር እግራቸው ድረስ ፀጉር የሚባል ነገር የላቸውም ከክርናቸው ጀምሮ ያለው እጃቸውም እንዲሁ።

ነጋዴዎቹ «በቅርብ ጊዜ ከግብፅ የመጣ እውነተኛ የአብዬ ሥዕል ይህ ነው» እያሉ እየቸበቸቡት ነው።

ይህ ሕዝብ ደግሞ ከግብፅ የመጣ «ሥዕል» «መስቀል» ወዘተ ከተባለ ከሰማይ የወረደ እስኪመስለው ድረስ ያንን ዕቃ ለመግዛት ወይም ለመንካት መረባረቡን አይተውም። የማገናዘብ አቅም የለውምና።

መክስተ አርዕስት

	ገጽ
መቅድም	8
ቅዱሳን መላእክትና ሥራቸው	13
እነሆ የሚካሄድ እጅ ከማዳን አላጠረችም	15
የከንፈራችንን የምስጋና ፍሬ ለሚካሄድ እናቅርብ	18
ሚካሄድ በአብ ሥፍራ	20
ሚካሄድ ምሕረቱን ይስጠን	23
/ኪሩቤልና ሱራፊል ተንና ሌሊት ሚካሄድን ያመለክታል	24
መርቆሬዎስ ማን ነው?	27
መርቆሬዎስ ስለሰው ልጆች ፍቅር ተሰቀለ	28
መርቆሬዎስ በእግዚአብሔር መለክታዊ ሥራ	33
መርቆሬዎስ የነፍስ ሁሉ መድኃኒት	37
እሱትን የሚሰማ ሰዕል	38
በረከት በመቃብር ስፍራ	40
ቢዛዊተ ዓለም	42
ድንግል ማርያም ከሆነችና ጸድቃንን ትዋጅ ዘንድ ተወለደች	43
ማርያም ከኛ ጋር ከሆነች ማን ይቃወመናል	45
ድንግል ማርያም ፀሐይና ጨረቃን ፈጠረች	48
የማሪያምን ስም የጠራ ሁሉ ይድናል	53
የድንግል ማርያም አስከሬን	55
የሞት መውጊያ በማርያም ኃይል ተሰበረ	62
ፀሐይና ጨረቃ አልቀደሙሽም	66
ድንግል ማርያም ኢየሱስን ፈወሰችው	67
ከዚያም ከዚህም	70
ማርያምን እሰጣችኋለሁ	77
የያዕቆብ አክሊል	79
ከልዕልናው ወረደ	82
ዳዊትና ሙሴ በማርያም የቀብር ስነ ሥርዓት ላይ	84
ተክለ ሃይማኖት ሲወለዱ ተራራው እንጀራ ሆነ	85
ትውልድ ሁሉ ብፁዕ ይሰኛል	86
የዓለም ብርሃን ተክለ ሃይማኖት	87
የአባ ተክለ ሃይማኖት ስግደት	89
ስግደት ለደብረ ሊባኖስ	92
ሰንበት አፍ አወጣች	94
ሰንበት ሆይ ይቅር በይኝ	99
ለሰላሙ ፍፃሜ የሌለው መነኩሴ	102

አልሞትም ብሎ ተከራከረ	106
እርሱም እንደ አምላኩ	111
በጀርባቸው ወይራ የበቀለባቸው መነኩሴ	114
የአህያን መንጋጋ እናገሩ	116
አባ ዓቢየ እግዚእ	116
የአባ ዓቢየ እግዚእ ዕርገት	118
የሀፃኑ ቂርቆስ ፈተና	119
የቂርቆስ ምሕረቱ ለዘላለም ነው	123
ወደ ቂርቆስ ጌታችን እንጸልይ	127
ጊዮርጊስ ማን ነው?	133
ጊዮርጊስ ተወልዶአልና ሰላምን እንከተላት	137
የቤተ ክርስቲያን ሙሽራዋ ገብርኤል	140
ዓለም በገብርኤል መዳፍ	142
አባ ገሪማ	145
ገልመ ሌሊት	149
ሙሴ ወደ አብርሃም ሲጸልይ	151
ዋቢ መጻሕፍት	155

በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ አሐዱ አምላክ አሜን።
 “መጽሐፈ ዚቅ” የተሰኘ የዜማ መጽሐፍ በኢትዮጵያ ኦርቶዶክስ
 ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ከሚገኙት የዜማ መጻሕፍት አንዱና
 ዋናው ሲሆን ይዘቱም እንደ ቤተ ክርስቲያኒቱ ቀኖና ከዓመት
 እስከ ዓመት ያሉትን የወርና የዓመት በዓላትን እንዲሁም የ52
 ቀናት እሁዶችን ሁሉ አጠቃልሎ የያዘ ነው።

ቤተ ክርስቲያኒቱ የምትገልገልባቸው የዜማ መጻሕፍት
 ደራሲያቸው በ6ኛው መቶ ክፍለ ዘመን የተነሣው (ከ505-575
 ዓ.ም የነበረው) የአክሱም ተወላጅ ቅዱስ ያሬድ ነው። በባልም
 ቅዱስ ያሬድን አብነት በማድረግ እንደነ አባ እስጢፋኖስና አባ
 ጊዮርጊስ ዘጋስጫ የመሳሰሉ ሌሎች መምህራንም በዘመናቸው
 ብዙ የዜማ መጻሕፍትን ጽፈዋል እየተባለ ይነገራል።

በዚህ መጽሐፍ የተተኘው “መጽሐፈ ዚቅም” ከመቶ
 ስልሣው የሌሎች መምህራን ዝግጅት መሆኑን የሚጠቁሙ
 አባባሎች አሉ። ለዚህም በ14ኛው መቶ ክፍለ ዘመን አካባቢ
 የነበሩ አቡነ ተክለ ሃይማኖትን እንዲሁም ደብረ ሊባኖስን
 ያቀኑ አባ ሊባኖስን የመሳሰሉ የቅርብ ጊዜ መነከሳትን ማወደሱ
 ወይም ስለ እነዚህ ዘግቦ መገኘቱ በቂ መረጃ ነው። እነዚህ
 መነከሳት ቅዱስ ያሬድ ከሞተ ከዘጠኝ መቶ ዓመታት በኋላ
 የተነሡ ናቸው። ስለሆነም በመጽሐፈ ዚቅ ውስጥ በሚገኙ
 የታሪክ ፍልሰቶችና ንልውና እግዚአብሔርን በዘነጉ የነፋቁ
 ትምህርቶች ቅዱስ ያሬድ ብተጠያቂነት ነፃ ነው።

በመጽሐፈ ዚቅ ውስጥ ባሉ ስሕተቶች ተጠያቂዎች ሊሆኑ
 የሚችሉ ከቀንደኛው መናፍቅ ከዓፄ ዘርዓ ያዕቆብ (ከ15ኛው
 መቶ ክ/ዘመን) ጀምሮ እስከ 17ኛው መቶ ክ/ዘመን አጋማሽ
 የተነሡ ደራሲዎችና የነገሥታትን ፍርፋሪ የለመዱ
 ደብተራዎች መሆናቸውን በእግዚአብሔር መንፈስ ለማመሩ
 ቅዱሳን ጥርት ያለ እውነት ነው።

“መጽሐፈ ዚቅ” እንደማንኛውም ገድልና ድርሳን ሁሉ
 በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ አሐዱ አምላክ» ብሎ
 ይጀምራል። አያይዞም «ንዋጥን በረድኢተ እግዚአብሔር ጽሑፈ
 ዚቅ ዘአስተዳለውዎ (ዘአስተጋብዕዎ) ሊቃውንተ ጎንደር»
 ይላል።

ትርጉሙ፡ «በአብ በወልድ በመንፈስ ቅዱስ ስም አንድ
 ስምላክ፤ የጎንደር ሊቃውንት ያዘጋጁት ጭሰበሰቡት/ ዚቅ የተሰኘ

ውን መጽሐፍ በእግዚአብሔር አጋዥነት መጻፍ እንጀምራለን»
ማለት ነው።

እነዚህ የጎንደር ሊቃውንት የሚባሉ መጽሐፍን (ዚቅን) ሲጽፉ
ከሕሊናቸው አፍልቀው ሳይሆን ቅዱስ ያሬድ ከደረሰው «ድን»
ከተሰኘው መጽሐፍ እየመዘዙ በማውጣት «እግዚአብሔር»
በሚለው ላይ «ማርያም መርቆሬዎስ ቂርቆስ፤ ሚካኤል — »
እያሉ በመተካት መሆኑን ይህንን መጽሐፍ ስናነብ የምናገኘው
ሐቅ ነው።

መጽሐፈ ዚቅ በብዙ የኑፋቂ ትምህርቶች ወደ ድቅድቅ ጨለማ
የሚመራ መዝገበ አጋንንት መሆኑን ይህንን መጽሐፍ ስናነብ
ልናውቀው እንችላለን። ምድራችን እጃቿን ወደ እግዚአብሔር
እንዳትዘረጋ ሽባ ካደረጓት አዋልድ መጻሕፍትም አንዱና
ዋናው ነው። ይህም ሲባል ስሕተቶችን ለመሸፈን ወይም
ተቀባይነት እንዲኖረው ለማድረግ ጥቂት እውነታዎችን
አልያዘም ማለትን አይደለም። እንዲያውም ከድን የተወሰዱ
አብዛኛዎቹ እግዚአብሔርን የሚያመለግኑ የመዘመራ ዳዊት
ክፍሎች ናቸው። ይሁን እንጂ እውነቱን እውነት ውሸቱን
ደግሞ ውሸት ማለት ተገቢ ስለሆነ በጥቂት እውነታዎች ካባ
የተሸፈነውን የስሕተት መጽሐፍ አትሮጎስ መስጠት
አይገባንም።

መጽሐፍ ቅዱስም «ወኢትገበር ምስለ አለ አልበሙ ፍሬ
ምግባርሙ ዘጽልመት ኩለንታሆሙ አላ ገሥጽዎሙ። እስመ
ዘበጽሚት ይገብሩ ገፍረተ ለነገር» በመጽሐፍ ቅዱሳችን
ትርጉም «ፍሬም ከሌለው ከጨለማ ሥራ ጋር አትተባበሩ፤
ይልቁን ግለሙት እንጂ እነርሱ በስውር ስለሚያደርጉት
መናገር እንኳ ነውር ነውና» ይላል ኤፌ.5:11-12። ስለሆነም
ለመናገር እንኳ ነውር የሆነውን የጨለማ ሥራን በመግለጥ
ወይም በማፍረስ ሙሉ በሙሉ ወደ መንበረ ፀባይ ት፤ ወደ
እግዚአብሔር ዙፋን መቅረብ የሚችል መጽሐፍ ቅዱሳዊ በሆነ
ዝማሬ መተካት ይጠበቅብናል።

ምንክልባት • ዘለረቆ ወዘፈሀቆ ለዝንቱ መጽሐፍ
ውጉዝ ለይኩን» ማለትም ይህንን መጽሐፍ የሠረቀ ወይም
ስሕተት አለበት ብሎ ስሕተቱን የፋቀ (የሠረዘ) የተወገዘ ይሁን፤
በሚል ፈሊጥ ለዘመናት ያህል ተፈርተውና ተከብረው
እንዲሁም በሚያምርና ኅብረ ቀለማት በባህበት ጨርቅ
ተደጉሰውና ተሸፍነው ስንሳለማቸው የነበሩትን መጻሕፍት ዛሬ
ስሕተት አለባቸው ብለን መናገር ድፍረት መስሎ ቢታየን እንኳ
እንደ ቤሪያ ሰዎች ነገሩ እውነት ይሆንን ብለን በማስተዋል

መንፈስ መመርመር አለብን። የመጽሐፉ ተጠቃሚዎች
«እንድምታ» በሚባል የተንኮል አተረጓጎም የማይሸፈን ግልጽ
የሆነ ስሕተት ቢያገኙበትም «ከጥንት ጀምሮ አባቶቻችን
ሲጠቀሙበትና አገራችንን ሲጠብቁበት የቆዩትን ዛሬ ስሕተት
አለበት ልንል እንዴት እንችላለን?» በሚል ፈሊጥ ስሕተቱን
ከመቃወም ይልቅ በሌላ የተረት ሽፋን ከትውልድ ወደ ትውልድ
እንዲቀጥል አድርገውታል። በእርግጥ አንዳንዶቹ የእንጀራ
ጉዳይ ሆኖባቸው እንጂ አይቀበሉትም።

አንድ መጽሐፍ በእድሜ ብዛት ብቻ እውነተኛ ሊባል
አይችልም። አንድ እውነትም በቅርቡ ስለተጻፈ ሐሰት ሊባል
አይችልም። እንዲሁም አንድ መጽሐፍ ብዙ ሰዎች
ስለተስማሙበት ብቻ እውነተኛ ሊባል አይችልም፤ አንድ
እውነተኛ የሆነ መጽሐፍም ደጋፊ ስላጣ ውሸት ሊባል
አይችልም። ለምሳሌም «ወደ ነገሥት» የሚባል የጥንቅባ
መጽሐፍ በታላላቅ ገዳማት ስለሚገኝና በየቤተ ክርስቲያኑ
የንዋዩ ቅድሳት መሸጫ ሰቅ ስለሚሸጥ፤ እንዲሁም የቤተ
ክርስቲያን አገልጋዮች መነኮሳትና ቀላውስት ስለያዙትና
ስለሚጠቀሙበት ብቻ እውነተኛ መጽሐፍ ነው ብለን
ልንቀበለው አንችልም። የወደ ነገሥት ነካብ ቆጣሪዎች
የጻፉት መጽሐፈ ዚቅንም እንዲሁ ለዘመናት ያህል ቤተ
ክርስቲያኒቱ ብትገለገልበትም በእግዚአብሔር ቃል ሲመዘን ቀሎ
በመገኘቱና የምሁራንንም አንገት የሚያስደፋ በመሆኑ
ልንቀበለው አይገባንም።

የዘመናት እንቅስቃሴ ሲፈታ የተሰኘው የዚህ መጽሐፍ ዋና
ዓላማም የቤተ ክርስቲያኒቱን ጉድ ከማጋለጥ ይልቅ ቤተ
ክርስቲያኒቱ ከደረሰባት መንፈሳዊ ኪሳራ ተፈውላ የመንፈስ
ቅዱስን ስጦታ ተጠቃሚ እንድትሆንና ቸርነቱ የማያልቅበት፤
ምሕረቱ የበዛ፤ መዓቱ የራቀ፤ ቢሰጥ የማያልቅበት፤ ሰጥቶ
የማይፀፀት በበደላችንና በኃጢአታችን ሙታን በሆንን ጊዜ በልጁ
በኢየሱስ ክርስቶስ ክቡር ደም ሕይወትንና ፀጋን የሰጠን
አባታችን እግዚአብሔርን ያለምንም ተዛዋዋሪ በቀጥታ
እንድትለምነው ለማድረግ ነው። የቤተ ክርስቲያን ራስና
የክርስትና ሕይወት ኢየሱስ ክርስቶስ ሆኖ ሃላ ኢየሱስ
በሌለበት ክርስትና በከንቱ ስንደክም መኖራችንና አሁንም
አባቶቻችንና እናቶቻችን ኢየሱስን በሚጠላ ስመ ክርስትና
/ያለ ኢየሱስ/ ዘመናቸውን ጨርሰው ወደ ሊኦል በሞት
እየተነዱ መሆናቸው የሚካድ አይደለም። ይህ ሁሉ ቤተ

ክርስቲያናችን ከጥንቱ የእምነት መግለጫ ወጥታ ኢየሱስን የሚያስጥል ገድልና ድርሳንን ስለምታስተምር ነው።

ቤተ ክርስቲያን በክርስቶስ የሐሳብ ፍሰት የምትንቀሳቀስ መንፈሳዊ አካል ስለሆነች በሥራዋ ዓለምን ልታስደንቅ የተመረጠች ባለሥልጣን ናት።

ቤተ ክርስቲያን በተራራ ላይ የተተከለች መብራት ናት እንጂ ከጠንቋይና ከአስጠንቋይ ጋር ከዘፋኝና ከሰካራሞች ጋር እየተባበረች በጨለማ ውስጥ ተሸሽጋ የምትኖር ጉባዔ አይደለችም።

ቤተ ክርስቲያን በክርስቶስ ክቡር ደም የተዋጀች (የዳነች) የገሃነም ደጆች የማይችሉለት የክርስቶስ አምባሳደር (እንደራሴ) ናት እንጂ የገሃነም ደጆች የሚለለጥኑባት በዘመናዊ የኒቨርስቲ የተመረቀ መሐንዲስ (ግንባኛ) የሚሠራት ሕንፃ አይደለችም።

ቤተ ክርስቲያን ሥርዓቷንና አስተምህሮዋን ሁሉ በእግዚአብሔር መለኮታዊ እስትንፋስ በተጻፈው መጽሐፍ ቅዱስ መለኪያነት መመዘን ይጠበቅባታል። አንዱን አገልጋይ ወይም ተራ ምእመን ተሳስተሃል ማለት የሚቻለው የመጽሐፍ ቅዱስን እውነት ሲስት እንጂ ገድላትና ድርሳናትን መርምረሃል ወይም ነቅፈሃል፤ አቃልለሃል ተብሎ ሊሆን አይገባም። ገድላትና ድርሳናት በኢየሱስ ክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ የተገኘውን የዘላለም ሕይወት በማስተባበል ወይም በማስጣል <የጻድቁ ዝክር የዘክረ፣ የዝክር ጠላ የጠጣ፣ ለዝክር የሚሆን አብሽሎ ቂጣ ሲጋገር የሸተተው፣ ጢስ የጤሰበት፣ ወንዝ የተሻገረ ፍርፋሪ የበላ፣ አፈሩን የነካ፣ ጽዚያ ሄዶ የተሳለመ፣ በአንገቱ ላይ ኪታብ ያሠረ ... ወዘተ ከራሱ አልፎ ለ15 ትውልድ የሚሆን መዳንን (መንግሥተ ሰማያትን) ይወርሳል እያሉ የዲያብሎስን ሐሳብ የሚያንፀባርቁ ናቸውና።

ቤተ ክርስቲያን በገድላትና በድርሳናት ስብከት አእምሮዋ ከተያዘ ጥንቅቅ መተት ድግምትና እንደረቢ የመሰለሉትን አጋንንታዊ ሥራዎችን መቃወም አትችልም፤ ለስህተት ትምሕርትም የተጋለጠች ትሆናለች። ደጋሚዎቿም የጥንቅቅ ሥራቸውን ያለ ምንም ስጋት እየሠሩ የቤተ ክርስቲያን መሪ /አስተዳዳሪ/ እስከ መሆን ይደርሳሉ። ይህ ደግሞ ከነፋቁ የዘለለ የውድቀት ውድቀት ነው። የጥንቅቅ ሥራ የሚያስክር መጠጥንና ሴት፣ አዳሪነትን ግንደግዝ ክርስትና ሁሉ የሞተ ክርስትና ነው።

ስለሆነም «ወኩሎ አመክሩ ወዘሠናይ አጽንዑ» ማለትም ሁሉን ፈትኑ መልካሙን ያዙ በሚለው መልካምና መለኮዊ ቃል መመሪያ መሠረት አንባቢ የመጽሐፈ ዚቅን ምንነት ለማወቅ ይህንን መጽሐፍ ከዳር እስከ ዳር በማንበብ ሊመረምርና ስህተቱን ሊያርም ይገባዋል እንጂ በጠባብ አመለካከት ተነሥቶ ገና ከመጀመሪያው መንቀፍና መቃወም ክርስቲያናዊ ስነ ምግባር የጎደለው ከመሆኑም ባሻገር እውነትን ካለማወቅ ጆሮ ዳባ ልበስ እንደማለት ነው።

ስለሆነም መነቃቀፍን አቁመን ራሳቸውን ቅዱሳን አድርገው በተለያዩ ምክንያቶች ወደ አገራችን እየመጡ በጫቅላዋ ቤተ ክርስቲያናችን ላይ የዘሩብንን ባዕድ ወንጌል ለማፍረስ ተስማምተን መነሣት ይኖርብናል።

ይህ «የዘመናት እንቅስቃሴ ሲፈታ» የተሰኘው መጽሐፍ ለዘመናት ያህል ቤተ ክርስቲያናችንን በተዛባ አምልኮ እንድትንዝ ካደረገች አዋልድ መጽሐፍት መካከል በዋናነት መጽሐፈ ዚቅን የመዘነ ሲሆን ሌሎችንም መጽሐፍት እንደ አስፈላጊነቱ አትቷል። በመጽሐፈ ዚቅ ያሉ የስሕተት ትምህርቶች እጅግ ብዙ ከመሆናቸው የተነሣ የያዛቸውን ስህተቶች በመሉ በዚህ አንስተኛ መጽሐፍ ማስፈር የማይቻል በመሆኑ ጉልህ የሆኑትን ብቻ ተመርጠው ቀርበዋል።

እውነት ፈላጊዎች ስህተቱን እንዲረዱት የግእዙን አረፍተ ነገር እንዳለ ከተጻፈ በኋላ ጥርት ባለና በማያሻማ ሁኔታ ወደ አማርኛ ተተርጉሞ የሚዘመርበትን ቀንና የሚገኝበትን ገጽ ተጽፎአል። መጽሐፉ ከመረገቶች እጅ ካልሆነ በቀር በተላሉ እንደ ሌሎች መጻሕፍት በቀሪትና በመነኮሳት እጅ የማይገኝ ቢሆንም አንባቢ ይህችን አነስተኛ መጽሐፍ ይዞ በአቅራቢያው ከሚገኘው ቤተ ክርስቲያን ያሉትን መረገቶችን ጠይቆ ሐቁን ማረጋገጥ የሚችል መሆኑን ለመጠቀም እወዳለሁ።

በዚህ መጽሐፍ የሚገኙት የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶች የተወሰዱት በ1954 ዓ.ም በብርሃንና ሰላም ማተሚያ ቤት ከታተመው የአማርኛ መጽሐፍ ቅዱስ ነው። ጥቅሶቹ ከመዝሙረ ዳዊት ሲጠተሱ የጥቅሱ ምዕራፍ ከቅንፍ፣ ጡጭ ያለው መሆኑን አንባቢያን እንዲያስተውሉ አሳስባለሁ። አንዳንድ ፊደላት የግእዝ አጻጻፋቸውን ያልያዙ ፊደላት ቢገኙና ግድፈት ቢኖር ከወዲሁ ይቅርታ እጠይቃለሁ።

ቅዱሳን መላእክትና ሥራቸው

መላእክት፡-

የቃሉ ትርጉም መልእክተኞች ማለት ነው።

የተፈጥሮ ሁኔታቸው ረቂቃን መናፍስት ናቸው።

ሥጋና አጥንት የላቸውም

-መናፍስት በመሆናቸው በዝግ ቤት መውጣትና መግባት
ይችላሉ /ሥራ 12:6-7/።

-ብዛታቸው ጉልቄ መሳፍርት (ሥፍር ቍጥር) የላቸውም
/ዳን 7:10 ራኢ 5:11 /።

-ብርቱዎችና እጅግም ኃይላቸው ናቸው /መዝ 102/።

ለምሳሌ አንድ መልእክ ብቻውን በአንድ ጊዜ አንድ መቶ
ሰማንያ አምስት ሺ /185.000/ ሰዎችን ወይም ወታደሮችን
ገድሏል /ኢሳ 37:36 2ኛ 19:35/። ይኸውም ብርታታቸው
ከሰው ጋር ሊመጣጠን የማይችል እጅግ በጣም የላቀ መሆኑን
ይጠቁማል።

-ደረጃቸው ወይም ሥልጣናቸው ከሊቀ መላእክት እስከ ተራ
መላእክት ናቸው። መጽሐፍ ቅዱስ ከዋነኞቹ አለቆች አንዱ
ሚካኤል እንደሆነ ይናገራል /ዳን 10:13 - 21 /።

ሥራቸው፡-

1 ሃያ አራት ሰአት ሙሉ ያለማቋረጥ ዘወትር
እግዚአብሔርን ማገልገል፣ ማመስገንና፣ ማምለክ፣ በፊቱም
መስገድና መቆም ነው።

«ቅዱስ፡ ቅዱስ ፡ቅዱስ፡ የነበረውና ያለው
የሚመጣውም ሁሉንም የሚገዛ ጌታ አምላክ እያሉ ቀንና
ሌሊት አያርፉም» /ራኢ 4:8/፣ 7:9/።

❖ «አንዱም ለአንዱ፡ ቅዱስ፡ ቅዱስ፡ ቅዱስ፡ የሠራዊት
ጌታ እግዚአብሔር ምድር ሁሉ ከክብሩ ተሞልታለች»
እያለ ይጮኽ ነበር /ኢሳ 6:3/።

❖ «ሺህ ጊዜ ሺህ ያገለግሉት ነበር፡ እልፍ አላላፍም
በፊቱ ቆመው ነበር» /ዳን 7:10

❖ «እኔ በእግዚአብሔር ፊት የምቆመው ገብርኤል ነኝ» /ሉቃ
1:19/።

❖ «መላእክቱም ሁሉ በዙፋኑ እና በሽማግሌዎቹ
በአራቱም እንስሶቹ ዙሪያ ቆመው ነበር። በዙፋኑም
ፊት በግንባራቸው ተደፉ፡ ለእግዚአብሔርም እየሰገዱ፡-
አሜን በረከትና ክብር ጥበብም ምስጋናም ውዳሴም
ኃይልም ብርታትም ከዘላለም እስከ ዘላለም ድረስ
ለአምላካችን ይሁን አሜን» /ራኢ 7:11-12/።

2 እግዚአብሔርን የሚፈሩትን ይጠብቃሉ /መዝ 33:7/።

3 የተፈረደባቸውን ወደ አቶን እሳት ይጥላሉ /ማቴ:13:41-
42/።

4 በክርስቶስ ስለሰዎች የተደረገውን ጥበብ ሊመለከቱ ይሻሉ
/ኤፌ3:10 1ኛ 1:12/።

5 ነፍሳትን ወደ አብርሃም እቅፍ ይወስዳሉ /ሉቃ 16:22/።

6 በኃጢአተኞች ንስሐ መግባት ደስ ይሰኛሉ /ሉቃ 15:10/።

7 ወንጌል የሚናገርለትን የሚመጣውን ዓለም አይወርሱም።

«ኢያሚረረ ለመላእክት ዘይመጽእ ዓለመ» የሚመጣው ዓለም
ለመላእክት ያስገዛው አይደለም» /ዕብ 2:5/ ።

የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ብቻ ለመፈጸም በእግዚአብሔር ፊት
ይቆማሉ፡ መልእክትም ከእግዚአብሔር ወደ ሰው ያመጣሉ
/ዳን 9:23 :10:12 ሉቃ1:11-20 እና ከ26-38/።

=ክርስቲያኖችን (ምእመናንን) ይጠብቃሉ፤ ይንከባከባሉ፤
ይረዳሉ፤ /ዕብ 1:14 መዝ 90:12/

እነዚህንና የመሳሰሉትን ይሠራሉ።

=ከሰው ወደ እግዚአብሔር መልእክትን ማድረስ ግን
አይችሉም።

የዚህም ዋና ምክንያት እግዚአብሔርንም ሆነ ሰውን
የሚወክል ወገናዊነት ስለሌላቸው ነው። በመሆኑም
እግዚአብሔርንና ሰውን ማስታረቅ አልቻሉም።

ስለዚህም በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በአንድም ስፍራ ሰዎች
ወደ መላእክት ልጸልዩ፣ ሲማፀኑ፣ በመላእክት ስም ምፅዋትና
ስእላትን ሲያቀርቡ በማናቸውም መንገድ የመላእክትን እርዳታ
ሲፈልጉ የሚያሳይ ጥቅስ ፈፅሞ አናገኝም። ምክንያቱም
ቅዱሳን መላእክት ሁልጊዜ በእግዚአብሔር ፈቃድ ክብብ
ውስጥ ሆነው አምላካቸውን የሚያመልኩና እርሱን
የሚሰሙ፣ በማናቸውም መንገድ እግዚአብሔር ሲልካቸው
ብቻ የሚሠሩ እንጂ ሰይጣንን ይመስል እንዳሻቸው
የሚንቀጥሉ ዘዋሪዎች አይደሉም።

ሰይጣን ደግሞ ወሮ በላ በፈቃዱ አዳሪ፣ ከእግዚአብሔር
ፈቃድ ክልል የወጣ ዘዋሪ ነው /አዩ 1:7 አዩ2:2/። በመሆኑም
በቅዱሳን ስም እየተገለጠና የብርሃን መልእክ (ሚካኤል
፣ገብርኤል፣ ኡራኤል ፣ራጉኤል ወዘተ.) ነኝ እያለ
የእግዚአብሔርን ክብር ለመውሰድ ልክ እንደ እግዚአብሔር
ቤተ መቅደስ አሠርቶ ስእለትን፣ ጧፍና፣ ዕጣን፣ ቁርባንና
ማናቸውም መ/ሠዋዕት ሁሉ ይቀበላል፡ በተቀሰሰለት ጎጆ
ውስጥ በመኖርም የእግዚአብሔርን ሕዝብ ያደናግራል፡
ማስተዋልና አእምሮን ይሰርቃል ወይም ያሳውራል /2ቆሮ
4:4/። ሌላ ሐሰተኛና የሐሰትም አባት በመሆኑ ሃይማኖታዊ

መሳሪያ በዓላትን፡ አጽዋማትንና ልዩ ልዩ ተአምራታዊ ኃይልን ያደርጋል። ይህ አሙራር ከሰዶማን ጋር አብረው በወይቶና ባልወደቱ መላእክት መካከል ያለ ቋሚ ልዩነት ነው።

እነሆ የሚካሄድ እጅ ከማዳን አላጠረችም

«የትክክል አድንኖ አዲህ ሠራተኛዎች በሕይወት
በአዝዦሪ ስኬታዊ በዓለዊ ሠራተኛዎች
ትዘወዱ ከረሟ ከረሟ ከረሟ
እምነታቸውን ወደምራቅ ተገብረው ይዘዋል።»

ትርጉሙ «በውኑ እጅ ማዳን አትችልምን በጽዮስ አስሰማምን? በዓሊን አክብሮ፣ በሕገም ሂደት፣ ከሥራዊ ፍሪ ከበረከቱም የከረመውን ትበላቅቱ ይላል ሚካኤል።» /የመሰከረም ሚካኤል ዚቅ ገፅ 18/

በኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ የእግዚአብሔርን ሥራ ለፍጡር መስጠት፣ ፍጡርን በእግዚአብሔር ዙፋን ማስቀመጥ ከ14ኛው መቶ ክፍለ ዘመን ጀምሮ የተለመደ መንፈሳዊ ካንሰር ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚል ሚካኤል ገብርኤልን የረዳ ከዋነኞቹ አለቆች አንዱ ነው /ዳን 10፥13 እና 21።

ሚካኤል እግዚአብሔርን ዘወትር ከሚያመልኩትና በእግዚአብሔር ፊት ከሚቆሙት መላእክተ ብርሃን አንዱ በመሆኑ ጎጆ ተሠርቶለት፣ ታቦት ተቀርጾለት የእግዚአብሔርን ክብር ለመውሰድ በእግዚአብሔር ቦታ አይቀመጥም። ምክንያቱም ደረጃውንና ሥራውን ጠንቅቆ ያውቃልና። ሚካኤልንና እግዚአብሔርን ለይተው ማወቅ የተሳናቸው የማህሌት አገልጋዮች ከላይ የተጠቀሰውን የመጽሐፈ ዚቅ ክፍል ሲዘምሩ ቢሰማ ኖሮ በሰናክራም ሠራዊት ላይ በተመዘዘው ሰይፍ ይፈጃቸው ነበር /ኢሳ37፥36።

መጽሐፍ ቅዱስ «እነሆ የእግዚአብሔር እጅ ከማዳን አላጠረችም፣ ጆሮውም ከመስማት አልደነቆረችም» ይላል /ኢሳ 59፥1።

የሰይጣንና የጨለማ መልእክተኞች ደግሞ፡- «እነሆ የሚካሄድ እጅ ከማዳን አላጠረችም ጆሮውም ከመስማት አልደነቆረችም» ብለዋል። ቤተ ክርስቲያናችንን በፈጠራ ድርሰት ያሰከሯት እነዚህ የጨለማ አገልጋዮች በዚህ ብቻ አላበቁም፤ «በዓሌን አክብሩ በሕጌም ሂደት፣ ከሥራዊ ፍሪ

ከበረከቱም የተከማቸውን ሁሉ ትበላቅታሉ» ለማለት የተገባው የትእዛዛትና የሕግ ምንጭ እግዚአብሔር ሆኖ ሳለ እነርሱ ግን የዚህ ሁሉ ባለቤት ሚካኤል እንጂ እግዚአብሔር አይደለም ለማለት «እግዚአብሔር» በሚለው ፈንታ «ሚካኤል» በሚል ተክተውታል። በውኑ ስለእግዚአብሔር ማንነት ጠንቅቆ የሚያውቀው ቅዱስ የእግዚአብሔር መልአክ ይህንን ሰምቶ በዝምታ ሲያልፈው ይችላልን?

ሳይታዘዙ የታዘዙ መስለው ንግሳትን በመምጣት ራሳቸውን በእግዚአብሔር ዙፋን አስቀምጠው የሰዎችን አምልኮና ዝማሬን የሚቀበሉ አጋንንት ብቻ ናቸው። ስለዚህም «እነሆ የሚካሄድ እጅ ከማዳን አላጠረችም ጆሮውም ከመስማት አልደነቆረችም» የሚለው አባባል ሕዝባችንን ከእግዚአብሔር በማራት በሚካሄድ ስም ወደሚገለጠው ጋኔን እንዲቀርብና ወር በገባ በአሥራ ሁለት ቀን የሚከበረውን የዙሐል ወይም የጣዖት በዓልን እንዲያከብር የተደረገ ሰውር አጋንንታዊ ሣራ ነው።

ወገኔ ሆይ! ለመሆኑ ኅዳር ሲታጠን ሲባል ወይም የኅዳር ሚካኤልን የበዓል አከባበር ሥርዓት ከየትና እንዴት እንደመጣ ታውቃለህ?

በግብፅ አገር «ዙሐል» ተብሎ የሚጠራ ስመ ጥር ጣዖት ነበር፤ የግብጽ ሰዎች ከሌሎቹ ጣኦታት እጅግ አድርገው ያከብሩትና ያመልኩት ነበር፤ ሐዋርያው ቅዱስ ማርቆስ የግብፅን ጣኦቶች ሁሉ ሲደመስሳቸው ዙሐልን ሳይደመስስ ቀርቶ ነበር። ከማርቆስ ቀጥለው የተሾሙ ብፁዓን ጳጳሳትና ቅዱሳን አበውም ሁሉ የዙሐልን ተመላኪነትና ተከባሪነት ማስቀረት ሳይቻላቸው እስከ 320 ዓመት ያህል የግብፅ ሰዎች ሲሰግዱለትና ሲያመልኩት ኖረዋል።

ዙሐል ከቀሩት ጣዖታት የበለጠ ተአምራታዊ ኃይል ወይም የተለየ ምትሐት ኖሮት ሳይሆን የቀሩት ጣዖቶች አንድ ባንድ ሲወድቁና ሲደመሱ የግብፅ ሕዝብ አልተጋፋም ነበር። ጳጳሳቶቹ ዙሐልን የደፈርን እንደሆነ ግን ሕዝብ ይነግጥናል በማለት ፈርተው ነበር። በተጠቀሰው ዓመተ ምሕረት (በ320 ዓ.ም) ግን የእስክንድርያው ሊቀ ጳጳሳት አባ እስክንድርያስ እንደ ምንም ብሎ ሕዝቡን እያግባባና እያስተባበረ፣ እያባበለም ብዙዎቹን በማስረዳትና በማሳመን «ዙሐል» ከምክራብ ጣዖትነቱ ተነሥቶ፣ በምትኩ የሚካሄድን ታቦት እንዲገባበት አድርጎ፣ የዙሐል በዓል በየዓመቱ ኅዳር 12 ቀን ይከበር ስለነበረ «ኃዲን ልማድ ጽነፅ ውእቱ» /ልማድን ማስጣል ከባድ ነው/ በማለት ሕዝቡን ለማስደሰት ሲል በዚያው

በተለመደው ባሕልና ሥርዓት መሠረት ኅዳር 12 ቀን ይከበር ብሎ አዋጅ አስነግሮ አዋጁም ጸደቀ፡ እስከ ዛሬ ድረስም በዙሐል ስም ሚካኤል እየተከበረ አምልኮውን /መሥዋዕቱን/ በተለያዩ መንገድ ለዙሐል ይቀርብ የነበረውን ስዕለትና ስግደት ለሚካኤል እንዲሰጥ መደረጉን በኢትዮጵያ ኦርቶዶክስ ተዋሕዶ ቤተ ክርስቲያን ትንሣኤ ዘገባኤ ማተሚያ ቤት የታተመ መርሐ ጽድቅ ባህል ሐይማኖት የተሰኘ መጽሐፍ ያስረዳል /ገጽ 152-153 /፡፡

ሥርዓተ ቤተ ክርስቲያንና ሥርዓተ ቀርባንን ከግብጽ አገር ተጽፎ ሲመጣ፡- ይህን በሚካኤል ስም የተለወጠው የዙሐል የበዓል አከባቢም አብሮ ወደ ኢትዮጵያ መምጣቱን ከላይ የተጠቀሰው መጽሐፍ ይገልጻል፡፡

በጣም የሚያሳዝነው ደግሞ በግብጽ አገር ጣኦቱ በዓመት አንድ ቀን ህዳር 12 ብቻ ይከበርለት የነበረውና በሚካኤል ስም ሲተካም ይኸው በዓመት አንድ ቀን ብቻ ሲሆን በአገራችን ግን በየወሩ እንዲከበር መደረጉ ነው፡፡

ይኸውም ግብጽውያን መነከሳትና ነገሥታት ኢትዮጵያ እንዳያልፍላትና የክርስ ምድሯን ማእድናት ተጠቃሚ እንዳትሆን ለማድረግ በበዓላትና በተለያዩ ሃይማኖታዊ መስል ሥርዓቶች አማካይነት ሽባ ለማድረግ የተጠቀሙበት ስልት ነው፡፡ የኢትዮጵያ ኦርቶዶክስ ተዋሕዶ ቤተ ክርስቲያን ከግብፅ ኦርቶዶክስ ቤተ ክርስቲያን ቅኝ አገዛዝ ወይም በግብጻዊ ፓትርያርክ ከመመራት ነፃ የወጣችው በ1951 ዓ.ም እንደሆነ የታመነና የታወቀ ቢሆንም ወደ ቤተ ክርስቲያናችን ባስገባችው ሃይማኖታዊ ሥርዓቷ ግን ዛሬም ቢሆን እየገዛችን ነው፡፡

በቀዳማዊ ምኒልክ እጅ ተሰርቆ መጣ እየተባለ ከሚነገርለት ታቦት በስተቀር የኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያን ሥርዓት ሙሉ በሙሉ ከግብጽ ቤተ ክርስቲያን የመጣ ነው፡፡

እጅግ በጣም የሚያስዝርመው ደግሞ በአዲስ ኪዳን ዘመን እኛ የእግዚአብሔር ታቦት /ቤተ መቅደስ / ስለሆንንና ልዑል የሰው እጅ በሠራው መቅደስ አይኖርም ተብሎ ስለተጻፈ የድንጋይ ጽላት /ታቦት/ አያስፈልገንም ብላ የምትምን የግብጽ ቤተ ክርስቲያን ይህንን እውነት ለሕዝባችን ማስተማር ሲገባት ጉዳዩ ሕዝባችንን የሚጎዳ ምድራችንንም የሚያጎሳቁል በመሆኑ በምንቸገረኝ መንፈስ በዝምታ ማለፍ ነው፡፡

የግብጽ ቤተ ክርስቲያን የኢትዮጵያን ቤተ ክርስቲያን 1600 ዓመታት ያህል በበላይነት ስትቆጣጠርና ስትገዛ በአገሪቷ የሌለውን የተገዛዢ ሥርዓት፣ በዓላትና የበዓላት ሥርዓት የስእል አምልኮ፣ ለፍጡራን እየተሰጠ ያለውን አምልኮ፣

ስግደትና ውዳሴ የመሳሰሉትን ሃይማኖታዊ መስል የአጋንንት ሥርዓቶች ሲስፋፉ እየተመለከተች አለመቃወሟ አጠያያቂ ጉዳይ ነው፡፡

የአገራችን ደብተራዎችና አስማተኞች ሀይ የሚላቸውና የሚወቅላቸው ባለመኖሩ «ሚካኤል» እጅ ከማዳን አላጠረችም፡ ጆሮዬም ከመስማት አልደነቆረችም፡ ይልቅስ በእሌን አክብሩ በሕጌም ሂዱ ከሥራዬ ፍሬ ከበረከቴም የከረመውን ትበላላችሁና» ብሏል በማለት ሚካኤልን በእግዚአብሔር ቦታ ሾመውታል፡፡

ለኢትዮጵያውያን ሽክም ከመሆን በስተቀር ሌላ ትርጉም ያልነበራቸው አንዳንድ የግብጽ ጳጳሳትና መነከሳት የቤተ ክርስቲያኒቱ የበላይ ጠባቂዎች ነን ቢሉም ከደብተራዎቹ ምውት መንፈስ የሚፈልቀውን የክህደት ድርሰት ግን ለቋንቋው እንግዶች በመሆናቸው ውጉዝ ከመ አርዮስ ለማለት አልቻሉም፡፡ ይህም በቤተ ክርስቲያናችን ውስጥ ሠርጎ የገባው የስሕተት ትምህርት ዘመናትን ለማስቆጠር ዓይነተኛ ምክንያት ሆኗል፡፡

ለመሆኑ እንዲድበት ዘንድ የሚገባን የሚካኤል ሕግ ምንድን ነው? መቼና ለማን የተሰጠ? አክብራልኝ የሚለው በዓልስ አለው?

ከላይ እንደጠቀስነው የዙሐልን አጋንንታዊ ኃይል ለመስበር ባለመቻሉና ሕዝቡን ለማስደሰት ሲባል ብቻ አምልኮአቸው እንዳለ ሆኖ በሚካኤል ስም እንዲሆን ፈሪዎችና የወንጌልን እውነት ያልገባቸው ሰዎች የደነገጉት እንጂ ሚካኤል ራሱ የወሰነው በዓል የለውም፡፡ ስለዚህም «በዓሌን አክብሩ» የሚለው ቃል ከሰይጣን የመነጨ እንጂ ከቅዱሱ የእግዚአብሔር መልአክ የማይታሰብ ነው፡፡

የከንፈራችንን የምስጋና ፍሬ ለሚካኤል እናቅርብ

«መፍትሔ አንክ አገውዩ ንገበር በዓለን በኩላሂ በታሐተ ሰማይ ንፈኑ ሰብሐተ ፍሪ ከፍፍሪን እስመ ሚካኤል እገዚእን»

ትርጉሙ «ወንድሞቼ ከሰማይ በታች በሁሉ ስፍራ በዓላችንን እናደርግ ዘንድ ይገባናል፡፡ የከንፈራችንን ፍሬ ምስጋናን እንላክ፤ ሚካኤል ጌታችን ነውና» /መጽ ዚቅ መስ 12 ገጽ 18/፡፡

መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚል በዚህ ዓለም በተለያዩ ምክንያት ብዙ ጌቶች የተባሉ ቢኖሩ እንኳ በሰማይና በምድር ከምድርም

በታች ባለ ፍጥረታት ሁሉ ጌታ ከሆነው ከእግዚአብሔር ጋር በምንም ዓይነት መንገድ ልናደራጅራቸው ወይም ልንመለላቸውና ልናነጻጽራቸው አንችልም። «እንግዲህ እግዚአብሔርን በማን ትመስሉታላችሁ? ወይስ በምን ምሳሌ ታስተያየታላችሁ?» ይላልና /ኢሳ 40:18/። በሌላ ምዕራፍም «በማን ትመስሉኛላችሁ? ከማንስ ጋር ታስተካክሉኛላችሁ? እንመሳለል ዘንድ ከማን ጋር ታስተያየትላችሁ እኔ እግዚአብሔር ነኝ አንድ እኔም ያለ ማንም የለም» የሚል እናገኛለን /ኢሳ 46:5:8/።

ስለዚህም በሰማይና ከሰማይ በታች ባለ ሥፍራ ሁሉ ዛሬም ሆነ ወደ ፊት የከንፈራችን ፍሬ የሆነውን የምሥጋና መሥዋዕት የምንሠዋለት ለአንዱ ለእግዚአብሔር ብቻ ነው። መጽሐፍም

«እንግዲህ ዘወትር ለእግዚአብሔር የምሥጋና መሥዋዕት ማለት ለስሙ የሚመሰክሩ የከንፈሮችን ፍሬ በእርሱ (በኢየሱስ ስም) እናቅርብለት» ብሏል /ዕብ 13:15/።

ታዲያ ሊቃውንቶቻችን «ከሰማይ በታች በሁሉ ስፍራ በዓልን አድርገን የከንፈራችንን ፍሬ ምስጋናን ለጌታችን ለሚካኤል እናቅርብ» ሲሉ ሚካኤልን በእግዚአብሔር ስፍራ መተካታቸው አይደለምን?

በእግዚአብሔር ቃል እውነት የተነገረለት መልአኩ ሚካኤል መዳንን ይወርሱ ዘንድ ስላላቸው ለማገዝ ከሚላኩና ከሚያገለግሉ እንዲሁም በአንድ ጋጢአተኛ ሰው ንስሐ መግባት ደስ ከሚላቸው ቅዱሳን መላእክት አንዱ መሆኑን የሚካድ አይደለም። /ዕብ 1:14/ ሱቃ 15:10 /።/ ቅዱስ ሚካኤል የመላእክት አለቃ መሆኑ ይታወቃል። /ይሁዳ ቁጥር 9/ ለሰው ዘር ግን ጌታ ወይም አለቃ ሊሆን አይችልም። የዚህም ዋና ምክንያት ሰውን የሚወክል ወገናዊነት ስለሌለው ነው። ሚካኤል እንደ እግዚአብሔር በሁሉም ስፍራ የመገኘት ብቃት የለውም። በአንደኛው ሕንፃ አለ ቢባል እንኳ በሌላኛው ሕንፃ የለም! አዲስ አበባ አለ ቢባል ወሱ ወይም ጎንደር የለም። በዘመናችን «ዙሐል» በሚባል የገብፅ አጋንንታዊ ጣኦት ተተክቶና ከእግዚአብሔር ቃል ጋር የሚጻረር ድርሳን ተጽፎለት በየወሩ አሥራ ሁለት ተን በዓል እየተደረገለት የለዎችን የከንፈር ፍሬ ምስጋናንም እየተሠዋለት ያለው ሚካኤል ግን «በልዑል እመሰላለሁ» ሲል የወደቀውና ዛሬም እራሱን ለውጦ የብርሃን መልአክ እየመሰለ የሚገኘው ታላቁ ዘንድ ነው።

«ዓለምንም ሁሉ የሚያስተው ዲያብሎስና ሰይጣን የሚባለው ታላቁ ዘንድ» ከቅዱስ ሚካኤል ጋር ተዋግቶ በሰማይ የነበረውን ስፍራ ስለ ለቀቀና ወደ ምድር ስለተጣለ በግብጽ አገር «ዙሐል» በኢትዮጵያ ደግሞ ሚካኤል በሚል ስም በአዋቂዎችና በአላዋቂዎችም ሲመለከ እናያለን። እውነተኛ ክርስትና የገባቸው ሰዎች በቅዱሳን መላእክት እንደሚጠበቁ ያምናሉ። ነገር ግን ከእግዚአብሔር በቀር ጌታ ብለው የሚጠሩትና የከንፈራቸውን የምስጋና መሥዋዕት የሚሠውሉት ፍጡር ስለሌላቸው በሚካኤልም ሆነ በሌሎች ስም ሰይጣን ሊመጣባቸው አይችልም። በሮቹ (በዓል ዝክር ፀበል) ተዘግተዋልና።

ሚካኤል በአብ ሥፍራ

«ይቤ ሚካኤል ሰባሕኩክ በዩርዳኖስ በቅድመ ዮሐንስ
በመገምቅ ሰባሕኩክ በደብረ በቅድመ ሙሴ ወእጳያስ
ነቢያት ምእመናኒክ ሰባሕኩክ ሰባሕኩክ ወዓዲ እሰብሐክ»

ትርጉም «ሚካኤል አስ በዩርዳኖስ ወንዝ በመገምቅ ዮሐንስ ረት አክበርኩህ፤ በተራራ ላይ ታማኝነት በሆኑት በሙሴና በእጳያስ ረት ፈጽሞ አክበርኩህ፤ ዳገመኛም አክበርሃለሁ።» /የጥር ሚካ ዚቅ ገጽ 120/።

የመጽሐፈ ዚቅ አዘጋጆች ወይም የምድራችን ሊቃውንት «ይቤ እግዚአብሔር» የሚለውን «ይቤ ሚካኤል፤ ይቤ ተክለ ሃይማኖት፤ ይቤ መርቆሬዎስ» ወዘተ ማለት የተለመደ የዓመፅ ባሕሪያቸው ነው። ይህም ማለት «እግዚአብሔር እንዲህ ይላል» የሚለውን «ሚካኤል እንዲህ ይላል፤ ተክለ ሃይማኖት፤ እንዲህ ይላል መርቆሬዎስ እንዲህ ይላል» በሚል ይተኩታል ማለት ነው።

እንደ እግዚአብሔር ቃል እውነት ኢየሱስን በዩርዳኖስ ወንዝ በመገምቅ ዮሐንስ ፊትና በተራራው (በደብረ ታቦር) ላይ በሙሴና በኤልያስ ፊት «ዝንቱ ውእቱ ወልድየ ዘአፈቅር ወሱቱ ስምዕላ» «የምወደው ልጄ ይህ ነው እርሱን ስሙት» በማለት ልጁን የገለጠውና ፈጽሞ ያከበረው ወይም የመሠከረለት እግዚአብሔር አብ እንጂ ሚካኤል አይደለም /ማቴ 3:16፤ 17:5/።

ቅዱስ ሚካኤል በልዑል እመሰላለሁ ሲል ከወደቀው ከዲያብሎስ የትዕቢት አባብ ፈጽሞ የራቀ በመሆኑ በአብ ሥፍራ ሆኖ ኢየሱስን አክበርኩህ የማለት ድፍረት የለውም።

የጌታውን ፈቃድ ለማድረግ ዘወትር የሚተጋ አገልጋይ ነውና። /ማቴ 4:11፤ ማር 1:13፤ የመጽሐፈ ዜቅ አገልጋዮች አሁንም ሚካኤልን በእግዚአብሔር ዙፋን በማስቀመጥ እንዲህ ይላሉ-

«ለማዕ ጸሎተን ወስዕበተን ወሥረይ ክሱ ኃጢአተን ናባዊን ንረ ዐቃዚ ነፍሳተን በዕበተ ምንዳዚን ሰፋሕ ክንፈክ ሰረድሕትን ነፃ ንዚን»

ትርጉም «ጸሎታችንንና ልመናችንን ስማ፡ ኃጢአታችንንም ይቅር በል፡ ነፍሳችንን የምትጠብቅ ቸር እረኛችን ሚካኤል ሆይ! በቸገራችን ቀን ክንፍህን ዘርጋ፡ እኛን ለመርዳት ወደ እኛ ና!» /የሀዳር ሚካኤል ዜቅ ገጽ 67/

እንደ እግዚአብሔር ቃል አውነት በችግራችንም ሆነ በኃዘናችን ጊዜ የድረስልኝ ጥሪ የምናሰማው የሥጋ ለባሹን ሁሉ ጸሎትን ወደ ሚሰማ ወደ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ዘማሪውም «በተጨነቅሁ ጊዜ ወደ እግዚአብሔር ጮኽሁ፡ ሰማኝም» ብሏል /መዝ 119:1፤ በሌላ ስፍራም «እግዚአብሔር ለሚጠሩት ሁሉ፡ በአውነት ለሚጠሩት ሁሉ ቅርብ ነው። ለሚፈሩት ምኞታቸውን ያደርጋል፡ ልመናቸውንም ይሰማል፡ ያድናቸውማል። የሚወድዱትን ሁሉ ይጠብቃል» ይላል /መዝ 144 ፡18-20።

በእግዚአብሔር ቃል እንደምናነበው ጸሎትን የሚሰማ፣ የልብን ምኞት የሚያደርግ፣ የሚያድንና የሚጠብቅ የቅርብ አምላክ የሆነው እግዚአብሔር ብቻ ነው።

ሰው መንፈስ ቅዱስ ካልረዳው በስተቀር የእግዚአብሔር መለኮታዊ ባሕርያት ማለትም ኃጢአትን ይቅር የማለት፣ ጸሎትንና ልመናን መስማት፣ መጠበቅ፣ መርዳት፣ መስጠት፣ መንሣት፣ ማዳን፣ መግደል፣ መፈወስ ወዘተ የእግዚአብሔር ብቻ መሆናቸውን ሊያውቅና ሊረዳ አይችልም።

መንፈስ ቅዱስ ያልረዳው ሰው በመላእክት ብቻ ሳይሆን በወንዝ በተራራና በትልልቅ ዛፎችም ይማፀናል። ይህም ከጥንት ጀምሮ የነበረ ዛሬም በገጠሪቱ ኢትዮጵያ እየታየ ያለ አውነት ነው። ስለዚህም የአገራችን ሊቃውንት ወንጌልንና የእግዚአብሔርን አውነት በሚጻረር መጽሐፋቸው «ቅዱስ ሚካኤል ሆይ! ጸሎታችንንና ልመናችንን ስማ፡ ኃጢአታችንንም ይቅር በል። በችግራችን ቀን ክንፍህን ዘርጋ እኛን ለመርዳትም ወደ እኛ ና!» በማለት ሚካኤልን የእግዚአብሔር ሥፍራ ሲያስይዙት እንመለከታለን። ታዲያ

ሚካኤል ይህን ማድረግ ከቻለ የእግዚአብሔር ድርሻ ምንድን ነው? ነቢዩ ዳዊት «ቆይቼ እግዚአብሔርን ደጅ ጠናሁት፥ እርሱም ዘንበል አለልኝ» ጨኸቱንም ሰማኝ።» ብሏል /መዝ 39:1፤ ይህ ሰው ጸሎትን የሚሰማ፣ ኃጢአትን ይቅር የሚል ከእግዚአብሔር በቀር ሌላ አማራጭ ቢኖር ኖሮ እግዚአብሔርን ደጅ መጥናት በላስፈለገው ነበር። በሌላ ምዕራፍም «አቤቱ ወደ አንተ እጠራለሁ፤ ዝም ብትለኝ ወደ ጉድጓድ እንደሚወርዱት እንዳልመስል፡ አንተ አምላኬ ዝም አትበለኝ።» በማለት እግዚአብሔር ብቻውን አዳኝ፣ ረዳት፣ ጠባቂ፣ ይቅር ባይ፣ ቸር እረኛ መሆኑን በዘመራቸው መዝሙሮቹ ሁሉ አስረድቷል /መዝ 27:1፤ ነቢዩ ዳዊት እንደ ዘመናችን ሰዎች አንድ ቀን እንኳ ወደ መላእክት ወይም ከእርሱ በፊት ወደ ሞቱ ሰዎች ወደነ አብርሃም ወደነ ሙሴ የድረሱልኝ ጥሪ ያላቀረበው በእግዚአብሔር መንፈስ የተቃኘ ስለሆነና ወደ ማን መጸለይ እንዳለበትም ጠንቅቆ ስለሚያውቅ ነው። ቅዱሳን አባቶቻችንም እንዲሁ።

ለነፋቁ ትምህርታቸው ከሰይጣንና ሰይጣን ካደረባቸው በቀር ሌላ ደገፊ ወይም ምስክር የሌላቸው የአገራችን ጠንቋች ሊቃውንት ግን ከአንድ እስከ ሌላ ሰላሳ ባሉት ቀናት ከመታወቅ በላይ የሆኑ መናፍሶችን በእግዚአብሔር ስፍራ በመሾም የእግዚአብሔርን ቃል እያጣመሙ ይኸውና ሕዝባችንን በዓለማዊ ሃይማኖት አስረው ወደ ሊኦል ወይም ወደ ሞት ሲነዱት እንመለከታቸዋለን። መናፍቃኖቹ ብልህ ሰው አጥተው እንጂ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ አንድ ሰው እንኳ የመልእክን ስም ጠርቶ ወደ መልእክ የጸለየ፣ ወይም መልእክን አማልደኝ ብሎ የተማሀን፣ ወይም የሞተውን ሰው አማልደኝ ብሎ የተማሀን አለ ብለው አንድ ጥቅስ መጥቀስ አይችሉም። መልእክን ወይም በሕይወት የሌለውን ሰው መማሀን ወይም ጸልዶልኝ ማለት መጽሐፍ ቅዱሳዊ አይደለምና። መልእክን ወይም በሥጋ የሌለውን ሰው ጠርቶ አማልደኝ ማለት ከአሕዛብ ያለፈ የሰሕተት ትምህርት ነው። ይህ ከቶ በዝክር ስም ለመብላትና ለመጠጣት ሲሉ ሆዳቸው አምላካቸው፣ ክብራቸው፣ በነውራቸው የሆኑ ጠምጣሚዎች የፈጠሩት ሥርዓት ስለሆነ ደዌአችንን ተሸካሞ ወደተሰቀረው ጌታ መምጣት የመጀመሪያም የመጨረሻም ምርጫችን ሊሆን የግድ ነው።

ሚካኤል ምሕረቱን ይስጠን

«ሚካኤል የሀሰን ምሕረት ወምድርኒ ተሀሰን ፍሪሃ»
ትርጉም «ሚካኤል ምሕረቱን ይስጠን፡ ምድርም ፍሪሃን ትስጠን»
/የመስከረም ሚካኤል ዜቅ ገጽ 18/

በዘመናችን መጽሐፍ ቅዱስን የማንበብ ዕድል ያጋጠማቸው ሰዎች በተለምዶ ወይም ሲወርድ ሲዋረድ በመጣው ባሕላዊ ስብከት «ጻድቃን ሰማዕታትና ቅዱሳን መላእክት ያማልዳሉ» ሲባል ቢሰሙም የምሕረት ባለቤት እግዚአብሔር ብቻ መሆኑን ያምናሉ። መጽሐፍ ቅዱስን የማንበብ ዕድል ያላጋጠማቸው ወይም የማንበብ እውቀት የሌላቸው ወገኖቻችን ደግሞ አብዛኛዎቹ እግዚአብሔርን እንደ አንድ መልአክ ወይም እንደ አንድ ጻድቅ አድርገው የሚያስቡ አሉ። ጎረቤቱ የሆነች አንዲት ሴት ብዙ ጊዜ ልጆቿን ቤተ ክርስቲያን እየሄዱ የእግዚአብሔርን ቃል እንዲሰሙ ታደርጋቸዋለች፡ በአቅራቢያዋ ያለው ቤተ ክርስቲያን ሥላሴ ስለሆነ ሥላሴን በጣም ትወዳቸዋለች። በአንድ ነገር ምክንያት «ሥላሴችን» ብላ ከማለት ፍንክቻ አትልም። «በሥላሴ» ካሏትም የማትፈልገውን ሁሉ ታደርጋለች። ስለ ሥላሴ ያላትን ፍቅር ስመለከት በጣም ደስ ስለሚለኝ ስለ ሥላሴ ላገለግላት ፈለግሁና ጠራኋት፡ ከዚያም ለመግቢያ እንዲመቸኝ ብዬ «ሥላሴ ምንድን ናቸው»? ብዬ ጠየቅኳት፡ «አንዱ ይህን አታውቅም ብለህ ታስባለህ? አለችና «ሥላሴ ከግብጽ የመጡ የእግዚአብሔር ባለሟሎች፤ የመድኃኔ ዓለም ወዳጆች ናቸው» ብላ መለሰችልኝ። ሎቱ ስብከት።

አብዛኛው ሰው ስለ ሥላሴ ያለው እውቀት ከዚህ የዘለለ አይደለም። ምክንያቱም ሥላሴና ፍጡራን (ፍጡርና ፈጣሪ) ተመሳሳይ የሆነ ሕንፃ ተሠርቶላቸው አንድ ዓይነት ቅዱስ፤ አንድ ዓይነት ዝምሬና አንድ ዓይነት አምልኮ፤ እየተረበላቸው ስለሆነና ሥጋዊ መልክ ተሰጥቷቸው በወር አንድ ቀን (በሰባት) ብቻ ስለሚታሰቡ ፈጣሪነታቸው ሊታወቅ አልቻለም። የተሰጣቸው መልክም ክስው የተለየ አይደለም። በእርግጥ የሥላሴ መልክ በዙሪያው ሆነው (በፋኑን ከበው) የሚያመልኩት መላእክትም እንዲህ ነው ብለው መናገር አያችሉም።

በሥጋ የተገለጠው የኢየሱስን መልክ መሳል ቢቻል እንኳ መንፈስ የሆኑ አብና መንፈስ ቅዱስን መሳል ግን ፈጽሞ የማይታሰብ ነው። እንደ እኔ ሐሳብ የድፍረት ሁሉ

መጨረሻው የሥላሴን መልክ በወረቀት ላይ ማስፈር ነው። ወደ ርእሳችን እንመለስና የመጽሐፈ ዚቅ ጸሐፊዎች «ሚካኤል ምሕረቱን ይስጠን...» ብለው በእግዚአብሔር ላይ የድፍረት ቃል የተናገሩት ከመንፈስ ብርሃል የመነጨ ሐሳብ መሆኑን ለመገመት አያዳግትም። «ሚካኤል ሆይ ምሕረትህን ስጠን» ሲሉት ok የሚላቸውም የሚካኤል ማሰክ /mask/ ለብሶ በሚካኤል ስም ነገለትን የሚወልደው ይኸው ብርሃል የተባለው የሲኦል አጋፋሪ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ «ያልጠፋነው ከእግዚአብሔር ምሕረት የተነሣ ነው ርኅራኄው አያልቅምና» ይላል /ሰቆ ኤር 3:22/። በአዲስ ኪዳንም «ምሕረት ለወደደ ወይም ለሮጠ አይደለም፤ ከሚምር ከእግዚአብሔር ነው እንጂ» ተብሏል /ሮሜ 9:16/።

ታዲያ ይህንን እውነት በመሳት «ሚካኤል ምሕረቱን ይስጠን ምድርም ፍሪሃን ትስጠን» ብለው የሚያስቱን ለምንድን ነው? ስለ እግዚአብሔር ማንነት የገባው መዝሙረኛው ጻዊት «ወእግዚአብሔርኒ ይሁብ ምሕረቱ። ወምድርኒ ትሁብ ፍሬሃ።» በአማርኛው «እግዚአብሔር ምሕረቱን ይሰጣል፤ ምድርም ፍሪሃን ትስጠላች» ብሏል /መዝ 84:12/። መናፍቃኖቹ ግን «እግዚአብሔር» የሚለውን «ሚካኤል» በሚል ተክተው ለእግዚአብሔር የሚገባውን አምላካዊ ክብር ለፍጡር ሰጥተዋል። እግዚአብሔር አእምሮውን ልቦናውን ይስጣቸው።

ኪሩቤልና ሱራፌል ቀንና ሌሊት ሚካኤልን ያመሰግናሉ

«ኪሩቤል ስፍራስ ፈማ ወሱራፌል ዘረማ ከሱሳን ሞገስ ወገርማ ይሰብሐክ ሚካኤል በጥም ዘማ»

ትርጓሜ «ሚካኤል ሆይ ሞገስንና ገርማን የተቀዳጁ የፈማ ፈረሶች ኪሩቤልና የፈማ ሱራፌል በሚጣፍጥ ዘማ ስንተን ያመሰግኑሃል።»
/የመስ ሚካኤል ዜቅ ገጽ 18/

በዚህ ክፍል ደግሞ ኪሩቤልና ሱራፌል በሚጣፍጥ ዘማ ሚካኤልን እንደሚያመሰግኑ ጽፈዋል። በመንፈስ ቅዱስ ተነድተው ቅዱሳን ሰዎች በጻፉት ቅዱስ መጽሐፍ ላይ እንደምናነበው ሱራፌልና ኪሩቤልም ሆኑ ሌሎች ፍጥረታት እግዚአብሔርን ትተው ሌላ እንደ እነርሱ ያለውን ፍጡር በምንም ሁኔታ አያመሰግኑም። የመጽሐፈ ዚቅ ተጠቃሚዎች በምድር የተወገዘውን አምልኮ ባዕድ በሰማይም እንዳለና

እንደተፈቀደ አስመስለው ቢጽፉም በእውነተኛቸው ክርስቲያኖች ዘንድ ግን ከተረት ያለፈ ተረት ነው። ቅዱሳን ሐዋርያት ሚካኤልንና ነብርኤልን አለማመስገናቸው በንቀት ሳይሆን መመስገን ያለበት ማንና ለምን እንደሆነ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል የተረዱ ስለሆነ ነው። ራሳቸው መላእክትም ቢሆኑ ስግደትና አምልኮ የማገባው ለነገሥታት ንጉሥ፤ ለታረደው የእግዚአብሔር በግ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ መሆኑን ጠንቅቀው ስለሚያውቁ ማንም እንዲሰግድላቸው ወይም እንዲያመልካቸው በፍጹም አይፈልጉም /ራእ 19:10 ፤ 22:8/።

ስለሆነም ሱራፌልና ኪሩቤል የተሰኙ የሰማይ ሠራዊት አእግዚአብሔር ሌላ ተጨማሪ አድርገው ሚካኤልን ያመሰግናሉ ቢባል የሐሰት ምስክርነት ስለሆነ ሚካኤልንም ሆነ ኪሩቤልና ሱራፌልን ደስ አያሰኝም።

የአገራችን ባልቱቶች «የእግዚአብሔር ምላና እራት ምስጋና ነው» ይላሉ ጥሩ አባባል ነው። ሆኖም ግን እግዚአብሔር በምስጋና የሚጨመርበት ክብር እንደሌለ መታወቅ አለበት። እግዚአብሔር ማንም ሳያመሰግነው በራሱ ምስገን ወይም በምስጋና የተሞላ ነውና፤ ጥንቱንም ዓለሙንና በእርሱ ያለውን ሁሉ ሲፈጥር ምስጋናን ሽቶ ሳይሆን እንዲሁ በበጎ ፈቃዱ ላይ የተመሠረተ ነው። በመሆኑም አምልኮን፤ ውዳሴንና ምስጋናን ሁሉ የግሉ የባሕርይ ሊያደርግ ተገባው። ምስጋናና አምልኮ፤ ስግደትና ውዳሴ የእግዚአብሔርነቱ የክብር መገለጫዎች ስለሆኑ ለማንም አሳልፎ አይሰጥም /ኢሳ 42:8/። ቅዱስ ሚካኤልም ይህንን ጠንቅቆ ስለሚያውቅ «ኪሩቤልና ሱራፌሎች በሚጣፍጥ ዜማ አንተን ያመሰግኑሃል» ተብሎ ሲነገርለት ፈጽሞ አይቀበልም።

የመጽሐፈ ዚቅ ጸሐፊዎች መናፍቃን «የኪሩቤልና የሱራፌል የሃያ አራት ሰዓት ሥራቸው ሚካኤልን ማመስገን ነው» ይበሉ እንጂ የድርሳነ ሚካኤል ጸሐፊ ግን ሚካኤል በክብር (በሥልጣን) ከኪሩቤልና ከሱራፌል በታች ነው ብሏል።

«ወለ ክልሌቱ ሠራዊት አልበሙ ሊቅ ዘውዳቸው ሱራፌል ወኪሩቤል አስመ አእግዚአብሔር ባሕቲቱ ሊቆሙ ወአምላክሙ»

ማለትም «ለሁለቱም ሠራዊት ነገድ ግን አለቃ የላቸውም እነዚህም ሱራፌልና ኪሩቤል ናቸው፤ አለቃቸው እግዚአብሔር ብቻ ነውና» ይላል። /ድር ሚካየጥር ምንባብ ቁ 91 እና 94/

ስለዚህም ኪሩቤልና ሱራፌል ባማረ ዜማ የሚያመሰግኑት እግዚአብሔርን እንጂ ሚካኤልን አለመሆኑን ተገንዝቦን ከጥፋት እንድንጠበቅ እግዚአብሔር ይርዳን።

ቤተ ክርስቲያናችንን ስተው ያሳሳቷት መናፍቃን ስለሚካኤል በዚህ ብቻ ሳያበቁ «...አንተን ዘመራህሁ ፍና ወአንተን ለእስራኤል ዘአውረድክ መና» ብለዋል

ማለትም

«የትህትና ሥራ ልማድህ የሆነ ሚካኤል ሆይ እስራኤላውያንን በመንገድ የመራሃቸው መናም ከሰማይ እያወረደህ የመገባሃቸው አንተ ነህ» ሲሉም አክለውበታል /የኅዳር ሚካኤል ዚቅ ገጽ 66/ መቸም የመናፍቃኖቹን የጉፋቱ ትምህርት ዘርዝራ እጨርሰዋለሁ ማለት «ዓባይን በጭልፋ» ነው።

ሕዝባችን እጆቹን ወደ እግዚአብሔር ያነሣ ዘንድ ሰይጣን ከማያልቀው የሐሰት መዝገቡ እያፈለቀ ያስጻፋቸው ፀረ ወንጌል መጻሕፍትንና የጥንቅላ መጣጥፎችን ሰብስቦ ማቃጠል አማራጭ የማይገኝለት መንገድ ነው። መጽሐፍም እንዲህ ይላል «ወኩሉሙ አለ አምኑ ይመጽኩ ወይኔስሐ በአንተ ዘገብሩ ወበዙጋን መሠርያን ያስተጋብኩ ወያመጽኩ ወያውዕዩ ኩሉ መጽሐፍቲሆሙ በቅድመ ኩሉ» በአማርኛው «አምነውም ከነበሩት እጅግ ሰዎች ያደረጉትን እየተናዘዙና እየተናገሩ ይመጡ ነበር። ከአስማተኞችም ብዙዎቹ መጽሐፋቸውን ሰብስበው በሰው ሁሉ ፊት አቃጠሉት። ዋጋውም ቢታሰብ አምላ ሺህ ብር ሆኖ ተገኘ» ይላል /ሥራ 19:18-19/። ይህንን ታሪክ በቤተ ክርስቲያናችን ይደገም ዘንድ ያስፈልጋል።

መጽሐፍ ቅዱስን ያነበበ ሰው እስራኤላውያንን ቀን በደመና ሌሊት በብርሃን እየመራ፤ ከሰማይ መናን እያወረደ የመገባቸው እግዚአብሔር እንጂ ሚካኤል እንዳልሆነ ይረዳል።

«...ውኆችን እንደ ክምር አቆሙ፡- ቀን በደመና መራቸው፡

ሌሊቱንም ሁሉ በእሳት ብርሃን...» /ዘፀ 16ትንና መዝ 77ትን በሙሉ ተመልከት/።

ስለዚህ በልዑል ሥራ ላይ ሚካኤልን ሾሞ ማምለክና ማስመለክ ከበጎ ሕሊና የሚጣጣ ስላልሆነ ክርስቲያን ነኝ የሚል ሁሉ ሊቃውመው ይገባል።

በኪሩቤል ላይ ተቀምጦ ሱራፌሎች የሚያመሰግኑት፤ እስራኤላውያንንም፡ ቀን በደመና ሌሊት በብርሃን እየመራ፤ በምድረ በዳ እርባ ዓመት ሙሉ መናን የመገባቸው

እግዚአብሔር ስለመሆኑ ጥቅስ ሳያስፈልገው የታመነ ልሲቡን እግዚአብሔርን ትተው በሚካኤል ስም ሰይጣንን እያመለከተና እያስመለከተ ያሉ የመጽሐፈ ዚቅ አገልጋዮች ሊያፍሩ ይገባቸዋል።

መርቆራዎስ ማን ነው?

«መርቆራዎስ በ271 ዓ.ም የተወለደ ጣሊያናዊ ሰው እንደሆነ ይነገራል። የመጀመሪያ ስሙ ፒሉፓዴር ይባል ነበር። እርሱና ወላጆቹም ጣዖትን የሚያመልኩ አረማውያን ነበሩ።

በዘመናቸው ክርስትና እየተስፋፋ ሲሄድ እነርሱም ክርስቲያን ሆኑና ልጃቸውንም አስጠመቁት፤ ስሙ ጥምቀቱም (የክርስትና ስሙም) መርቆራዎስ ተባለ።» በእንግሊዞች የተጻፈው ገድለ ቅዱሳን (ባዮ ግራፊ ሲንተስ Biography of Saints) ስሙን መርኮርዮ፣ የአባቱን ስም ሉሪዮ፣ የእናቱ ስም ክርስቲና እንደሚባሉ ገልጸዋል።

በአገራችን ሰዎች በተጻፈውና በየአመቱ ጎዳር 25 ቀን የሚነበበው መጽሐፈ ስንክሳር ደግሞ የአባቱን ስም ኖሳ የእናቱን ስም ታቦት የራሱን ስም መርቆራዎስ እንደሆነ ይገልጻል።

«በዘመኑ የውትድርና ሥራ የተወደደና የተከበረ ስለነበረ መርቆራዎስም ዳክዮስ ለተባለ ንጉሥ ወታደር ሆነ። ዕለት ዕለት በሚያሳየው ወታደራዊ ሥነ ሥርዓትና በሚፈጽመው ጀብድ ከሌሎች ወታደሮች ይልቅ ተወዳጅነትንና ባለሟልነትን አገኘ። ዳክዮስ ጠላቱን ድል አድርጎ በተመለሰ ቍጥር ለጣዖት መሥዋዕት ሃማቅረብ ልምድ ነበረው፤ ከዕለታት አንድ ቀን ንጉሥ ዳክዮስ መርቆራዎስን አስከትሎ ዘመተና ጠላቱን ድል አድርጎ በተመለሰ ጊዜ እንደ ልማዱ ለጣዖቱ መሥዋዕት አቀረበ። ከደስታው ብዛት የተነሣ ብዙ እንስሳትን በየዓይነቱ እየመረጠ ወዋ። ደገናው ወታደር መርቆራዎስም ይህንን የንጉሡን የተሰጠውን ተግባር አይቶ «እው ድል ለሰጠው ለእግዚአብሔር ዘመድንና በማመስገን ፈንታ አንዴት ለሰው ሠራሽ ጣዖት ይሰገዛል?» በማለት ቅር ሰላላው ንጉሥ ዳክዮስ ባዘጋጀው የምሳ «ዳክዮስ» ሳይገኝ ቀረ። የቀረበት ምክንያትም ተጠይቆ ለጣዖት መስገድ እንደማይገባና በጣዖት ስም በተዘጋጀው ግብዣ መገኘትም ለእርሱ ርኩሳት እንደሆነ፤ ወደፊትም ከንጉሡ ጋር ወደ ዘመቻ እንደማይሄድ በመግለጽ የትጥቅ መሣሪያውን ሁሉ እንዲረከበው ጠየቀ። ንጉሡም በዚህ ተቆጥቶ አሥር ቤት አስገብተው በግርፋት

ወደፊትም ከንጉሡ ጋር ወደ ዘመቻ እንደማይሄድ በመግለጽ የትጥቅ መሣሪያውን ሁሉ እንዲረከበው ጠየቀ። ንጉሡም በዚህ ተቆጥቶ አሥር ቤት አስገብተው በግርፋት እንዲያለቃዩት አዘዘ። ነገር ግን ሮማዊ በመሆኑ ሕዝቡ አመዕ እንዳያስነሣበት ወደ ቀሣሪያ አገር ተወስዶ በዚያ እንዲሰቃይ ተወሰነ። መርቆራዎስም በእስር ቤት ሆኖ ወንጌልን በመስበኩና ብዙ እስረኞችንም ስለላመነ ጎዳር 25 ቀን በ310 ዓ.ም በሰይፍ ተከልሎ በሰማዕትነት ዐረፈ።» ተብሎ ይነገርለታል። ይህም እንደሌሎቹ ሰማዕታት በነገሥታት ፊትም ሆነ በተለያዩ አገሮች የመስበክ ዕድል ያላጋጠመው ሰው መሆኑን ያሳያል።

ገድለ ሰማዕታት በኢትዮጵያ አርቶዶክስ ተዋሕዶ ቤተ ክርስቲያን በስብከተ ወንጌልና ሐዋርያዊ ተልዕኮ መምሪያ የተዘጋጀ ልዩ እትም ክፍል 5 ገጽ 21/

መርቆራዎስ ስለሰው ልጆች ፍቅር ተሰቀለ

ሰው ከሌሎቹ ምድራውያን ፍጥረታት ሁሉ ተለይቶ የእግዚአብሔርን ፈቃድ የማወቅ በእግዚአብሔር ፈቃድ ሚዛንነት ክፉ ምን እንደሆነ በመረዳት የመጥላትና ቅድስናን የመምረጥ ችሎታና ዝንባሌ ሊኖረው የቻለው አምላኩን በሚመስልበት የእግዚአብሔር የሕይወት እስትንፋስ በሆነችው ሕያውነቱ ነው።

ሰው በዚህ ተፈጥሮአዊ ባሕርይ ስንመዝነው ከግዙፋን ፍጥረታት ብቻ ሳይሆን ከረቂቃነት ፍጥረታት መካከልም ቢሆን የሚወዳደረው እንደሌለ ልብንና ነፍስን የሚያሳርፈው ብቸኛው የእግዚአብሔር ቃል መጽሐፍ ቅዱስ ያስረዳናል።

ሰው የፍጥረት ራስ በመሆን ፍጥረታትን እንዲገዛ ሥልጣን ተሰጠው ዘፍ1-28

መላእክት እንኳ ሰውን ሕያው ካደረገው ከእግዚአብሔር እስትንፋስ አልተፈጠሩም። ምን አልባት ሥጋ ባለመልበሳቸው እጅግ በጥቂቱ ከሰው የበለጡ ሆነው የሚታሰቡበት ሁኔታ ቢኖርም ለሰው የተሰጠው የግዛት ዓይነት አልተሰጣቸውም። ስለዚህም የዕብራውያን ጸሐፊ «ስለ እርሱ የምንናገርበት የሚመጣውን ዓለም ለመላእክት ያስገዛው አይደለም» በሷል /ዕብ 2-5/።

የፍጥረት ሁሉ ራስ የሆነው ሰው በምክረ ዲያብሎስ የእግዚአብሔርን ሕግ ሲጥስ ወይም ሲተላለፍ እንደተጻፈው በበላበት ዕለት መንፈሳዊ ሞት ሞተ። (ከእግዚአብሔር ጋር

የሚገናኝበት መስመር ተቋርጦ)። ይህም በመሆኑ ከእርሱላንና ከቅዱሳን መላእክት በታች ወደቀ። ይህ ብቻ አይደለም ከእርሱ የተነሣ በተረገመችው ምድር ተቅበዘባች፤ ፈሪና ድንጉጥ ሆኖ ሁኔታዎች /የፀሐይ መቀት ብርድና ቅዝቃዜ አራዊቶችም ሁሉ/ የሚያጠቁት ምስኪን ፍጥረት ሆነ። ከእርሱ የሚወለዱ ሁሉ በባሕርይ እርሱን የሚመስሉ ሆኑ /ዘፍ 5-3/። በራሱ ምርጫ እግዚአብሔርን የሚመስልበት ክብሩን ሲያጣ ወደ ቀደመ ክብሩ ሊመልሰው የሚችል መንፈሳዊም ሆነ ሥጋዊ ፍጥረት አልተገኘም። የሥጋ ለባሽ ሁሉ ምንጭ እርሱ ስለሆነ ከእርሱ ነገር ንጹሕን ሊያወጣ የሚችል የለም /ኢዮ14-4/። «ሁሉ ኃጢአትን ሠርተዋልና የእግዚአብሔርም ክብር ጎድሎአቸዋል» እንደተባው /ሮሜ 3-23/። ድንግል ማርያምም የአዳም ዘር በመሆን ከኃጢአት ነፃ አይደለችም። ሊቃውንትም

«እንጂሁ ሥጋ ጎደረ ላዕሌሃ»

«ሥጋዋን አንጽቶ በእርሷ ላይ አደረ» ብለዋል /የጥር ማርያም ዜቅ/።

ቅዱስ እግዚአብሔር ሰውን ወደ ቀደመ ክብሩ ለመመለስ አማራጭ የሆነ ሌላ መንገድ ስለሌለው በእቅፉ የሚኖረውን አንድያ ልጁን ሰደደልን። «ሰውም እንደሌለ አየ ወደ እርሱ የሚማልድ እደሌለ ተረዳ ተደነቀም፤ ስለዚህ የገዛ ክንዱ መድኃኒት አመጣለት» ተብሎ እንደተጻፈው /ኢሳ 59-16/።

«ንዚኑ ዘመርቀሪዎስ ጊረተ ትሕትና ወየዋሃተ

ዘተዐገሠ በእንተ ስፍቅርተ ሰብእ

ዘሰቀሱ ሰሰማይ ከመ ቀመር ዲበ ሰፅ ተሰቅለ

ዘክለሱ ሰሰማይ በከዋክብት ስክሊስ ዘሶክ ተቀጸለ»

ትርጉሙ «የመርቀሪዎስ ቸርነትን፣ ትሕትናንና ደገነትን (የዋሃትን) እንናገራለን። ስለ ሰው ልጆች ፍቅር መከራን የታገ። ሰማይን እንደ ዋሳታ የዘረጋ። በከዋክብት የሸፈነ። መርቀሪዎስ በእንጨት ላይ ተሰቀለ፤ በራሱም ላይ የእየህ ስክሊስን ተቀዳጀ።» /ሚያዝያ 25 ቀን የመዘመር ዜቅ 78 170/።

በኢትዮጵያ ምድር በቤተ ክርስቲያናትን ውስጥ የሚዘመረው መዝሙሩ፣ ቅደሌውና ቅኔ ማህሌቱ ትክክለኛና መጽሐፍ ቅዱሳዊ ቢሆን ኖሮ ከአገራችን አልፎ ለዓለም ሰላምና በረከትን ባስገኘ ነበር። እውነትን እንነጋገር ከተባለ የአገራችን ቁሶችንና መሪዎችን፣ መነኮሳትንና ዲያቆናትን በትጋት ወይም በብርታት የሚተካካላቸው አለ ማለት ዘበት ነው። ታዲያ ጨካኝቱ ሁሉ በእግዚአብሔር እውቀት የሚነሣ ሆነና

ለምድራችንም ረሀብና ጦርነትን አተረፈላት። በመሆኑም ኢትዮጵያ አለች የምትለውና የምትከራበት ታሪክ ቢኖር ከጦርነት ያለፈ አይደለም።

የዚህ ሁሉ ውጤት የኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያን የእግዚአብሔርን መለኮታዊ አሠራር ለሚታወቁና ለማይታወቁ ፍጡራን በመስጠቷ ወይም በማከፋፈሏ እንደሆነ ይታመናል።

ኢትዮጵያና ሕዝቦቿ ታሪካቸው እንዲለወጥ ወይም እንዲታደስ ካስፈለገ ካህናቶቹ በሙሉ «ምድራችንና ሕዝባችንን ይልቁንም እግዚአብሔርን በድለናል» ብለው የጥንቆላና የድግምት መጻሕፍቶቻቸውን በማቃጠል በእግዚአብሔር ፊትና በአደባባይ ራሳቸውን ማዋረድ ሲችሉ ነው። በበዓላትና በቀሶች ግዝት ምክንያት እጅና እግሩን አጣጥፎ እየዋለ ለስደት፣ ለረሀብና ለእርዛት እየተዳረገ ላለው ሕዝባችንም መፍትሔው ይህና ይህ ብቻ ነው። /የቀሶቻችን ንስሐ መግባት/

መርቆሬዎስ የተባለው ጣሊያናዊ /ሮማዊ/ ሰው በየትኛውም አገር የማይታወቅና የማይጠራ ሲሆን በትክክል ነበረ ከተባለ እንኳ ከላይ ታሪኩን እንዳነበብነው ንጉሡ ዳርዮስ ለጣዖት በመስገዱና በመሠዋቱ አኩርፎ የታሠረና በዚህም ምክንያት በሰይፍ ተቀልቶ የሞተ ሰው ነው እንጂ በመስቀል ላይ እንኳ የተሰቀለ አይደለም።

ታዲያ የአገራችን ደባትሮች «ስለ ሰው ፍቅር ሊል መከራን የታገሠ፣ በእንጨት ላይ የተሰቀለው፣ ሰማይን እንደዋልታ የዘረጋውና በከዋክብት ያስጌጠው ሰማዕቱ መርቆሬዎስ ነው» ለማለት እንዴት ደፈሩ።? ይህንን ለፍጡር የተሰጠውን የፈጣሪ ሥራና ክብር የግዕዝን ትርጉም የማያውቅ ሰው «ቤተ ክርስቲያናችን እንዲህ አትልም» ብሎ ነገሩን ሊያስተባብል ወይም ሊከራከር ይችል ይሆናል። ነገር ግን መጽሐፉ የቤተ ክርስቲያናዊ የግል ንብረት /መገልገያ/ በመሆኑና ስሕተቱ ያለበትን ክፍልና ገጽ ቁልጭ ብሎ የተጻፈ በመሆኑ ይህንን መጽሐፍ ይዞ እውነቱን ማረጋገጥ ለሚፈልግ አስተዋይ ሰው ከመደናገር እንደሚድን ይታመናል። ይህንን እውነት ካነበበ በኋላ ስህተቱን ባለመቃወም በየበዓላቱ እየተገኘ ያለ አንዳች ቅሬታ የፈጣሪን ሥራ ለፍጡር በሚሰጥበት በቅኔ ማህሌት በከበሮና በጸናጽል ከሚዘምረው ክፍል ጋር ባልገባው ነገር አልል ቢልና ቢያጨበጭብ ግን ፍርዱ የባለ ነው። መቸም ጣላትን የሚያምን ሰው «ሰማይና ምድርን የፈጠረ አንተንም የሠራና የሚጠብቅ ወቅቶችን ሁሉ የሚያፈራርቅ መርቆሬዎስ የተባለ ሰማዕት ነው» ተብሎ ቢነገረው ያለምንም ማንገራገር

እንደሚቀበል የታመነ ነው። ስለ እግዚአብሔር ሕልውና በእግዚአብሔር ቃል የተረዳና የገባው ሰው ግን ይህንን ሊቀበል ይችላል ተብሎ አይታሰብም። ለነገሩም ይህ የተሳሳተ የአጋንንት ጽንፈ ሐሳብ በግእዝ ቋንቋ ተሰውሮ ስለመጣ እንጂ ባልቴቶቻችንም አይቀበሉትም ነበር። በየዘመናቱ የተነሡ ብዙ መናፍቃን እንኳ በአዳም ምክንያት የመጣውን በደል ለመደሰስ ሲል በእንጨት የተሰቀለ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ መሆኑን አልካዱም። ሰይጣንም ቢሆን «ኢየሱስ» የሚለውን ስም ሲነሣ የሚርበደበደው በመስቀል ተሰቅሎ ኃጢአተኛውን የሰው ዘር ከመንግሥቱ ምርኮን የበዘበዘው እርሱ ብቻ መሆኑን ስለሚያምን ነው። ከቶ ፍጡር ፍጥረትን ሊታደግ አይችልምና። ቅዱሳን የተባሉ የብሉይ ኪዳን ሰዎች ሁሉ ሌላውን ቀርቶ ራሳቸውን እንኳ ማዳን ስለማይችሉ መድኃኔ ዓለም ክርስቶስ ከሰማየ ሰማያት መውረድ አስፈለገው።

ሃይማኖተ አበው በሚባል መጽሐፍም እንዲህ የሚል እናገኛለን «በእሴ ኢይክል ያደገን ዓለመ ወሞቱ ሰብእሴ ኢያነጽፊ እምጋጢአት ወኢይክል መኑሂ እምሰብእ ያብጥል መዋቱ ወያብርሃ ሰፊይውት በከመ ይቤ ዳዊት መት ውስቱ ሰብእ ወይኢረአያ ሰሞት መመት ዘያደገና ሰነፍሱ እምእደ ሲታ። ወዘኢክህሰ ያደገን ነፍሱ እፍኑመ ይክል ያደገን ካወሰ። ወዘኢይክል ያደገን አሐደ እፍኑመ ይክል ያደገን ኩሱ ዓለመ። እስመ ጋጢአት የገደር ውስተ ሰብእ ወሞት ይተወጥ ወሰብ እበሰ አዳም ወሰደ ዘከመ እምሳሊሁ።

ትርጉሙ፡ ሰው ዓለሙን ለማዳን አይችልም። የሰው መሞትም ከኃጢአት አያነጻም። ዳዊት ሕያው ሆኖ የሚኖር ሞትንም ያማያይ ሰው ማን ነው? ከሲኦል እጅስ ነፍሱን የሚያድን ማነው? ሲል እንደተናገረ ሞትን ያጠፋ ዘንድ ሕይወትንም ያበራ ዘንድ የሚቻለው ከሰዎች ይገኛልን? ነፍሱን ለማዳን ያልቻለ ከሆነማ ሌላውን ለማዳን እንዴት ይችላል?። አንዱን ለማዳን ካልቻለስ መላውን ዓለም እንዴት ሊያድን ይችላል?። ኃጢአት በሰው ውስጥ አድሮአልና ሞትም ይከተለዋል። አዳም በበደለ ጊዜ ሰውን የወለደው በራሱ አምሳል ነውና።» ብሎአል /ሃይማኖተ አበው ም. 42 ክፍል 8 ቀ.5-7-8 ዘፍ:5ቁ:3እር:3ቁ:24-25/።

ጽርቅሎስም
«በእሴ ተሐት አደገና እምኢክህሰ እስመ ውስቱሂ ይረዳ ምሰሰነ ዕዳ፡ ወመወሰክሂ ኢክህሰ ተሣይመተነ እስመ አወሰቱ ቤዛ ሥጋ በዘይትቢዘመነ» ብሎአል።

ትርጉሙ፡- ወራዳው ሰው የገዛ እራሱ ከእኛ ጋር ዕዳን ስለሚከፍል ሊያድነን ባልቻለም፤ መልአክም ቢሆን ስለእኛ ቤዛ የሚሆንበትን ሥጋ ስለሌለው ሊዋደን አልቻለም። ብሎአል /ስምዐ ጽድቅ ብሔራዊ ፲፮ 150/

ስለዚህም እግዚአብሔር ቀድሞውኑ ችላ ሳይል ኃጢአት የምትሠራውን ነፍስ በገሃነም ሞት ለመቅጣት ያስገደደው የፍትሐ ጽድቁ ቅዱስ ር ርይ መቸም መቸ ሊለወጥ ስለማይችል ሰውን ለማዳን አልፈቀደም /ሚል 3-67 መዝ:51-4/።

በእርግጥ፡-ሰው ሁሉ በአዳም ምክንያት የእግዚአብሔር ክብር ጎድሎታል። ስለዚህም ማዳን አይችልም። መላእክትም ከላይ እንደተገለጠው ቤዛ ነፍስ የሚሆን ሥጋ (ሰውነት) ስለሌላቸው ዓለሙን በሙሉ ይቅርና አንድን ሰው እንኳ ማዳን አይችሉም።

ኤጲፈንዮስ የተባለ ሰውም እንዲህ ብሏል
«ወእምዝ ሶብ ርእየ እግዚአብሔር ከመ ሲባቀዕ ሰክደገና ዓለም ደመ ነቢያት ቅዳሳን እምደመ እቤዕ ዳድቅ እስክ ደመ ዘካርያስ ወወደ በረከየ ረነወ ሰነ ወወደ መድገነ ወመቢዝወ ከመ ይባላህ ወይቢዙ»

በአማርኛው «ከዚህ በኋላ እግዚአብሔር ከአቤል ደም ጀምሮ እስከ በራክዩ ልጅ እስከ ዘካርያስ ደም ድረስ የቅዱሳን ነቢያት ደም ዓለምን ለማዳን እንዳልጠተመ ባየ ጊዜ ቤዛ መድገኒት የሚሆን ልጅን ሰደደልን ፈጽሞ ያድነን ዘንድ» ቅዱሴ ኤጲፋ ቁ 43 ፲፮ 198

ቄርሎስ የተባለ ሰውም
«ወኢዳይዎስኒ ነቢይ ይቢ ሐኮ ውስቱ መተንብዕ ወኢመወሰክ ሐሳ ሰሊሁ እግዚእ ዘመጽአ ወአደገነ ወኢያደገነ በደመ ነኪር ወኢ በሞተ በእሴ ሐሳ በደመ ባሕቲቱ»

በአማርኛው «ነቢይ ኢሳይያስም አለ ሰው ሆኖ ያደነን እርሱ ራሱ ጌታ ነው እንጂ ሌላ አማላጅ ወይም መልአክ አያደለም። በባዕድ ደም በዕሩቅ በእሴ ሞትም አላዳነንም። ራሱ በደሙ አዳነን እንጂ» ብሎአል /ሃይኤበ ም 77 ክፍል 46 ቀ. 13/። እንዲህ እያሉ እየቀደሱና እያነበቡ «ስለሰው ፍቅር መከራን የታገሠ፤ ሰማይን እንደ መጋረጃ የሰቀለው መርቆሬዎስ በእንጨት ተሰቀለ። በራሱም ላይ የእሾህ አክሊልን ተቀዳጀ» ብለው መዘመራቸው ምን ያህል እንደታወኩ ያሳያል።

ስለ ሰው ልጆች ፍቅር በመስቀል ላይ የተሰቀለውና ሰማይን እንደ መጋረጃ /ዋል፡፡/ የዘረጋው፤ በከዋክብትም የሸፈነው

መድኃኒ-ዓለም ክርስቶስ መሆኑን ከልሒቅ እስከ ደቂቅ ያሉም ምእመናን ሁሉ የማይስቱት እውነት ስለሆነ በዚህ ጉዳይ ላይ ደብተራዎቻችንን ለማሳመን የመጽሐፍ ቅዱስን ጥቅስ መደርደሩ አስፈላጊ አይመስለንም። እነርሱም ይህንን እውነት አይዘነጉትምና። ሆኖም «ሲወርድ ሲዋረድ የመጣ» ነው በማለት እውነታውን ወደ ጎን በመተው የእግዚአብሔርን ክብር መርቆሬዎስ ለተባለው ጣሊያኖዊ ወታደር በመስጠታቸው የሚደርስባቸውን የገሃነም ቅጣት ግን ልጠቁማቸው እወዳለሁ።

በእግዚአብሔር የምህረት ውቅያኖስ ውስጥ ሆነን ብዙ ልንሳሳትም ልናጠፋም እንችል ይሆናል። ነገር ግን «ስለ ሰው ልጆች ፍቅር መከራ መስቀልን የታገሠና ከዋክብትን የፈጠረ ሰማይንም እንደ ዋልታ የዘረጋ መርቆሬዎስ የተባለ ሰማዕት ነው» የሚለው ሐሰት ግን ለሰይጣን አልፈው ከተሰጡ ሰዎች በስተቀር እግዚአብሔርን በትክክለኛ መንገድ ከሚያልኩ ሰዎች ዘንድ የማይታለም ነው።

መርቆሬዎስ በእግዚአብሔር መለኮታዊ ሥራ

«እነዚህ ሰላምክ ወእሴብሐ በጋደወክ ለማዕ ጸሎተ ኩሉ ዘሥጋ ዘመጽአ ገቢክ ኢታገንዲ እግዚአብሔር መርቆሬዎስ ሃህልክ በከዋክብት ለማየ ዘክለወክ መበጽጊያት ምደረ አሠርገክ ፈኑ ብርሃነክ ወጽድቀክ እማንቱ ይምርሃኒ ወይሰዳኒ ደብረ መቅደስክ።»

ትርጉሙ «እቤት ሰማይን በከዋክብት የሸፈነክ፤ ምድርንም በፅዕዋት /በእበዋት/ ያስገጥክ መርቆሬዎስ ሆይ! ሰላምህ እገዛለሁ ስለ ጋደወክ ህም እመሰግናለሁ፤ ወደ እንተ የሚመጣውን የሥጋ ሰባሽ ጸሎት ሁሉ ሰማ፤ ይቅርታህንም እታዘገይብኝ፤ ብርሃነህንና እውነትህን ላክ፤ እነርሱ ይምረኝ ወደ ቅድስናህ ተራራና ወደ ማደሪያህ ይጡሰዱኝ።» /የጥቅምት መርቆሬዎስ ዚቅ ገጽ 51-52/

ቀና ብለን ወደ ላይ ብንመለከት፤ ጎንበስ ብለን ወደ መሬት ብናይና ወደ ቀኝና ወደ ግራ ዞር ዞር ብንል ዘለዓለማዊ፤ ሁሉን የሚገዛ፤ ሁሉን ያስገኘ፤ በሰው አእምሮ የማይመረመር፤ ዓዋቂ፤ ብልህ፤ በቦታ የማይወሰን፤ ለዘመኑ ጥንትና ፍጻሜ የሌለው አንድ አምላክ መኖሩን የሚያመለክቱ ማስረጃዎችን እናገኛለን።

በሰማይና በምድር ያሉ ሕይወት ያላቸውና ሕይወት የሌላቸው ፍጥረታት የእግዚአብሔር ክንዋኔዎች ሁሉ በአንድ

ድምፅ ሆነው የፈጠራቸውና ስነ-ሥርዓት ያስያዛቸው አንድ አምላክ መኖሩን በራሳቸው ይናገራሉ /መዝ 18:1-4/።

ሥነ-ፍጥረትን በመፍጠር ከአንድ አምላክ በቀር ሌላ ፈጣሪ እንደሌለ መብራራትና ተከታዮቹም ያልካዱት እውነት ነው። የኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያንም ይህንን እውነት ትክክለኛ ማለት ዘበት ነው። ሆኖም ግን ከላይ እንደተመለከትነው በአስማትና በድግምት ሥራቸው አማካይነት ለሰይጣን አልፈው የተሰጡና ሰይጣን እንደ ልቤ የሚላቸው ደብተራዎች ከተሳውስትና ከዲያቆናት፤ እንዲሁም ከምእመናን ሁሉ ስውር በሆነው የግእዝ ቋንቋ የእግዚአብሔርን መለኮታዊ ክንዋኔዎችን መርቆሬዎስ ለተባለው ጣሊያኖዊ ወታደር በመስጠታቸውና ቤተ ክርስቲያናችንም ትርጉሙን ባለማወቅ በመቀበሏ በተመልካች ዘንድም ሆነ በእግዚአብሔር ልትነቀፍና ልትወቀስ የግድ ሆነ /ራእ 2:12-16/።

መጽሐፍ ቅዱስ፡- እግዚአብሔርን እያወቁ እንደ እግዚአብሔርነቱ መጠን ለማያከብሩት ሰዎች እንዲህ ይላል «በአሳባቸው ከንቱ ሆኑ የማይስተውለውም ልባቸው ጨለመ። ጥበበኞች ነን ሲሉ ደንቆሮ ሆኑ፤ የማይጠፋውንም የእግዚአብሔርን ክብር በሚጠፋ ሰው መልክ መስለው ለወጡ። ስለዚህም እርስበርሳቸው ሥጋቸውን ሊያዋርዱ እግዚአብሔር በልባቸው ፍትወት ወደ ርኩስነት አሳልፎ ሰጣቸው፤ ይህም የእግዚአብሔርን እውነት በውሸት ስለ ለወጡ በፈጣሪም ፈንታ የተፈጠረውን ስላመለኩና ስላገለገሉ ነው።» ይላል/ሮማ 1:21-25/

ለዘመናት ያህል የሕዝባችንን ጉልበት እየበሉ ከሕዝባችን የአዕምሮ እውቀት ውጭ በሆነው የግዕዝ ቋንቋ እግዚአብሔርን ሲያስቀኑ የነበሩ ደብተራዎችና አስማተኞች በዚህ ዘመን ሊለለጥኑ እንደማይገባቸውና የእግዚአብሔር የበቀል አሳት እንደወረደባቸው ይህ መጽሐፍ አመላካች ነው። የእግዚአብሔር ቃል እንደሚል፡-

-ከዋክብትን የፈጠረ /ዘፍ 1:16 መዝ 135:7/

-ምድርን በፅዕዋት ያስገጠ /ዘፍ 1:11/

-የሥጋ ለባሽን ሁሉ ጸሎት የሚሰማ /መዝ64:1-4

-ይቅርታና ምሕረትን የሚያደርግ /መዝ144:8-9/

ብርሃንህንና እውነትን ላክ እነርሱ ወደ ቅድስናህ ሥፍራ ወደ ማደሪያህ ይውሰዱኝ /መዝ43:2/። ተብሎ የተነገረለት የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር ብቻ ነው።

ይህንን እውነት ደግሞ መጽሐፍ ቅዱስን ላነበበ ሰው ብቻ ሳይሆን ማንም ሰው በተሰጠው የተፈጥሮ ዝንባሌ ያውቀዋል።

የመጽሐፈ ዚቅ አዘጋጆችም ምንም እንኳ አእምሮአቸው በሰይጣን ቁጥጥር ሥር መሆኑ ቢታወቅምና በእግዚአብሔር የመፍጠር ሥራ ላይ መርቆራረድና ሌሎችንም ፍጡራንን ቢሾሙም የእግዚአብሔርን ሕልውና አይዘነጉም። እነርሱ ብቻም አይደሉም አጋንንትም ራሳቸው እግዚአብሔር እንዳሉ፡ እንደሚፈሩትም የታወቀ ነው /ያዕ 2:19/።

አያሱስንም የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ ያምናሉ /ማር 3:11:5:6-13/። የአገራችን ሕዝብ መሪዎችና ደባተሮች የተባሉ ሁሉ እንደሚጠነቱሉ ወይም እንደሚደግሙ ያውቃል፡ ይፈራቸውማል። የሚያሳዝነው ደግሞ ከነዚህ ሰዎች እውነትን መጠበቁ ነው። ሰዎቹ በእግዚአብሔር የመፍጠር ሥራ ላይ መርቆራረድን መሾማቸው ብቻ ሳይሆን መልክእ ሳጥናሌል በተባለው የአንደረቢ ድግምታቸው እግዚአብሔርንና ቅዱሳን መላእክትን ሁሉ የሚራገሙ ናቸው። ምክንያቱም «ተዋርሶ» በሚባለው ድግምት እግዚአብሔርንና ቅዱሳን መላእክትን ካልካደና ካልረገመ ሰይጣን ራሱ ድንበር ዘለል በሆነው አሠራር አይተባበረውም፡ ሊዋሐደውና ሊጠራውም አይፈቅድለትም። /መንፈስ/ መልክእ ሳጥናሌልና አንደረቢ ከሌሎች የአስማት ዓይነቶች ሁሉ ልዩ የሚያደርጋቸው በጥላ ወጊና ድንበር ዘለል በሆነው አጋንንታዊ አሠራር ማለትም

ኢትዮጵያ ሆኖ አሜሪካ ያለውን ሰው ማሳበድ ወይም መግደል፡

አዲስ አበባ ሆኖ ጎንደር ያለውን የጠላቱን ቤት ማቃጠል፡ ድንጋይ መወርወር፡ ዓይጥ ወይም ጉንዳን ማዝነብ፡ እባብና ዘንዶን መላክ እንጀራውን ቅጠል፡ ወጡን ቅዘን ወዘተ ማድረግ የሚያስችል ኃይል ስላላቸው ነው። ተራዎቹ አስማቶች በንክኪ /በጨርቅ፡ በዕፀዋት፡ በሚበላና በሚጠጣ፡ እጅ፡ በመጨባበጥ ከፀጉር ትንሽ ቆርጦ በመውሰድ፡ በስምና በእናት ስም ወዘተ/ ብቻ የሚሠሩ ናቸው።

ስለአስማት ዝርዝር ሁኔታ ራሱን የቻለ መጽሐፍ፡ ስላዘጋጀሁ በዚሁ መቆየቱ አስፈላጊና ከርእሱ ጋርም አብሮ የሚሄድ ስላልሆነ በዚሁ ልሰፈው። ለመጠቀም የምፈልገው ነገር ቢኖር ከደጋሚዎች ሰዎች እውነትን መጠበቅ ነፋስን እንደመጨበጥ ያለ መሆኑን ነው።

የማኅሌት አገልግሎታቸውን በእልልታና በጭብጨባ መደገፍም በእግዚአብሔር ላይ ያላቸውን መደፋፈር እንደ ማበረታት የሚቆጠር ነው። በመሆኑም ምእመናን ራሳቸውን ከነዚህ ሰዎች፡ ከአጋንንታዊ አሠራራቸውና ለእግዚአብሔር

ብቻ የሚገባውን አምልኮና ዝማሬን ለፍጡር ከሚሰጡበት አገልግሎታቸው (መቻላቸው) መራቅ ይጠበቅባቸዋል።

በጣም የሚገርመው ደግሞ ለእግዚአብሔር ብቻ የሚገባውን አምልኮና የባሕርይ ስግደት ለመርቆራረድ በሚሰጥበት በገዳር 25 ቀን ሰማዕቱ መርቆራረድ በጥቁር ፈረስ ላይ እንደተቀመጠ ሆኖ ከደብተራዎቹ ጋር አብሮአቸው ሲዘል ያድራል ተብሎ በየዓውደ ምሕረቱ መነገሩ ነው። ሰው ከሞተ በኋላ ከዓለመ ሙታን ወደ ምድር መውረድና መውጣት ይችላል ብለው ለሚሰብኩ ሰዎች የመርቆራረድ በማኅሌት መገኘት ቀላል ቢመስልም በደመ ነፍስ የሚኖሩ እንስሳት ከሞቱ በኋላ አገልግሎት መስጠት ይችላሉ ሲባል አሜን ብሎ መቀበል ግን ፈጽሞ የማይቻል ነው። በመሆኑም መርቆራረድ ከአንድ ሺ ሰባት መቶ ዓመት በፊት ይገለገልበት የነበረውን ጥቁር ፈረስ ይዞ ዛሬ በቅኔ ማኅሌት /በተቀሰሰለት ጎጆ/ ከካህናት ጋር አብሮ ዘለለ የሚባለውን ዜና እውነትን ለሚያውቁና የክርስቶስን የክብር ወንጌል ለበራላቸው ክርስቲያኖች አይዋጥላቸውም። እንዲያውም በኢትዮጵያውያን አስተሳሰብ ጥቁር ፈረስም ይሁን ጥቁር ሰው በሕልም ከታየ ሰይጣን እንደታየው ይቆጠራል። ይህም ግብፃውያን ነጮች ራሳቸውን በእግዚአብሔርና በመላእክት እየመሰሉ ኢትዮጵያውያንና ጥቁር አፍሪካውያንን በሰይጣን እየመሰሉ ያስተማሩበት የሀሰት ትምህርት ነው።

የመርቆራረድ ጥቁር ፈረስ ከሞተ በኋላም ሕያው ነው እየተባለ ቢነገርለትም መጽሐፍ ቅዱስ ግን ደመ ነፍስ የሆነ እንስሳት ሁሉ ሲሞቱ ወደ አለመኖር እንደሚመለሱ በግልጽ ያስረዳል /መክ 3:21 /። ታዲያ ከሰማይ እየወረደ ከካህዱ ጋር ሲዘልል ይታያል እየተባለ የሚነገርለት የመርቆራረድ ፈረስ ምን ቢሆን ነው? ፈረሱ ይቅርና መርቆራረድ ራሱ ከዓለመ ሙታን /ከገነት/ ወደ ምድር መውረድ አይችልም /መክ 9:5-6/።

መዝሙረኛው ዳዊትም «ማዳን በማይችሉ በሰው ልጆችና በእለቆች አትታመኑ፤ ነፍሱ ትወጣለች ወደ መሬትም ይመለሳል፤ ያንጊዜ ምክሩ ሁሉ ይጠፋል» ብሏል /መዝ 145:3-4/። በእርግጥም ሰው ሲሞት ኃጢአተኛም ይሁን ጻድቅ ነፍሱ በሲኦል ወይም በገነት ስትቆይ ሥጋው ደግሞ በመቃብር ትንሣኤን ሊጠብቅ የግድ መሆኑን የእግዚአብሔር መንፈስ ያለባቸው መጽሐፍት ይመሠክራሉ።

ከዚህ ውጭ ግን ነፍሳት ከገነት ወደ ምድር እየመጡ «ድሀ ተበደለ፤ ፍርድ ተጓደለ» ብለው በምድር ያለውን ሰው ለመርዳትና ለመምከር እንዲሁም ለማቸው ሊጠራና የሞቱበት

ወይም የተወለዱበትን ዕለት ምክንያት በማድረግ ሰዎች በሰማቸው የሚያደርጉትን ድግስ ለማየት እግዚአብሔር የወሰነውን የጊዜ ገደብ ጥሰው ይመጣሉ ማለት ፈጽሞ ከእውነት የራቀና በአሕዛብ (በሙስሊሞች) እንኳ የማይሰበክ ነው።

ስለዚህ «ሰማይን በከዋክብት የሸፈነ፣ ምድርንም በእበቦች ያሰገጥህ ያዞ፣ ሰባሽ ሁሉ ጸሎትን የምትሰማ መርቆሪዎስ ሆይ ምሕረትህና ደቅታህን ስታዘገይብን» ተብሎ ሲነገርለት (ሲጠራ) ከካህናት ጋር በቅኔ ማገሌት ሲዘል ያድራል የሚባልለት ፍጡር ያለምንም ማመንታት መንፈስ ዲያብሎስ ነው ስንል ከእግዚአብሔር ቃል እውነት አኳያ ነው።

መርቆሪዎስ የነፍስ ሁሉ መድኃኒት

መቼም የእግዚአብሔር ልጅ ከሆነው ከመድኃኒት ዓለም በቀር ሌላ አደኝ /የነፍስ መድኃኒት/ አለ ብለው የሚያምኑ ቢኖሩ አረማውያን ብቻ ናቸው። የመጽሐፍ ቅዱስን መለኮታዊ እውነት የተቀበለ ግን መርቆሪዎስም ይሁን ሌላ ፍጥረት «አዳኝ» ነው ብሎ መቀበል የማይታሰብ ነው። የክርስቶስን አዳኝነት እያወቁና እያመኑ ሌሎችንም እንዳይከፋቸው በማለት በክርስቶስ የአዳኝነት ሥፍራ አስቀምጠው አምልኮና ሥግደትን የሚሰጡ ሰዎች ቢኖሩ ኢትዮጵያውያንና የኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያን ብቻ ናቸው። ምክንያቱም እንደነ ካቶሊክ የመሳሰሉ ቤተ ክርስቲያናት ድንግል ማርያምም ትሁን ሌላ ፍጥረት «የማልዳሉ» ከሚባለው ጭፍን አስተሳሰብ በስተቀር «ያድናሉ» ወይም «ይፈጥራሉ» ይፈውሳሉ ብለው እያምኑም፣ እይቀበሉምም። የኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያን ግን ከልካይ በሌለበት ሥልጣንዋ ፍጡራንን ከፈጣሪ ጋር ለማስተካከል፣ ከተቻለም በፈጣሪ ስፍራ ለሎቹን ማስቀመጥ የተለመደ ባህሪዋ ነው። አንዳንድ ሰዎች ቅዱሳን «የማልዳሉ» እንላለን እንጂ «ያድናሉ» «ይፈጥራሉ» ብለን አናምንም ይሉን ይሆናል። ነገር ግን ከመጽሐፍ ቅዱስ በላይ አስበልጣ በምትያቸው አዋልድ መጽሐፍት ላይ «ድንግል ማርያም» ሊያብን ፈጠሰችው - ድንግል ማርያም ዐሐይንና ጨረቃን ከዋክብትንም ፈጠረች ወዘተ የሚል ስለሚገኝ ይህ የቤተ ክርስቲያን የእምነት አፋም አይደለም ማለት አንችልም። ወደ መጽሐፈ ዚቅ ስንመጣ፡

«ፈጸሙ ስምዓ ቀዳስ መርቆሪዎስ ወኮ
መድኃኒተ ሰኮቆ ዘነፍስ» ይላል።

ትርጉሙ «ቀዳስ መርቆሪዎስ ለማዕተነቱን ፈጸመ፣ ሰፍጥረትም ሁሉ መድኃኒትን ሆነ» /ነጻር 25 የመርቆሪዎስ ዚቅ ገጽ 80 /
ይህ አባባል ኅሊናቸው ደንዝዞ ወደ እውነት መምጣት በተሳናቸው ሰዎች ዘንድ ተቀባይነት ቢያገኝም፡- ክርስቲያኖች ግን «መዳንም በሌላ በማንም የለም እንድንበት ዘንድ የሚገባን ለሰዎች የተሰጠ ስም ከሰማይ በታች ሌላ የለምና።» ስለሚል አይቀበሉትም /ሥራ 4፡12/። ሃይማኖተ አበው በሚባል መጽሐፍም ሊቀ ለቡሊዲስ እንዲህ ብሏል፡-

«ብእሲ ኢይክል ያድንን ዓለመ ወምቱ ለብእሲ ኢያነጽሐ- ወኢይክል መኑሂ አምሰብእ ያብጥል መዊተ ወዘ ኢክህሰ ያድንን ነፍሶ እፎኑመ ይክል ያድንን ኩሎ ዓለመ አለመ ኃጢአት የገድር ውስተ ሰብእ ወምት ይተልዎ ... »

በአማርኛ «ፍጡር /ሰው/ ዓለምን ለማዳን አይችልም፤ የሰው መሞትም ከኃጢአት አያነጻም ከሰው ወገን ሞትን ወይም ኃጢአትን ይደመስስ (ያጠፋ) ዘንድ ሕይወትንም ያበራ ዘንድ የሚቻለው ይገኛል? ነፍሱን ለማዳን ያልቻለ ከሆነማ ሌላውን ለማዳን እንዴት ይችላል? አንዱን ለማዳን ከልቻለስ መላውን ዓለም እንዴት ሊያድን ይችላል...?» ብሏል /ሃይ አበ ም 42 ክፍል 8 ቀ 5-7-8 ገጽ 145/።

ስው ዓለምን ቀርቶ የራሱን ነፍስ ከሲኦል ማዳን ስለማይችል «መርቆሪዎስ ለፍጥረት ሁሉ መድኃኒት ሆነ» የሚለው አባባል እውነት በገባቸው ሰዎች ዘንድ ተቀባይነት የለውም። የነፍስ መዳን በፍጡር ሊከናወን የሚችል አይደለምና።

ጸሎትን የሚሰማ ስዕል

በአገራችን የ/ሥዕል ታሪካዊ አመጣጥና ገጽታው እንዴት እንደሆነ ከሚሰጠው ግምታዊና መላምት በስተቀር ምንም ግልጽና ጉልህ የሆነ ነገር የለም። በተለይም የጌታ ምሥል እየተባለ ከሚነገርለትና ከማርያም ስዕል ውጭ የሆነ ሁሉ በዘፈቀደ የመጣና የተገኘ ነው ይባላል። የጌታ ስዕል የሚባለውም ቢሆን ቤተ ክርስቲያናችንን ግራ የሚያጋባ ትንታኔ ይሆክል። ለምሳሌ «ጠባርዮስ የተባለው ንጉሥ በከበረ ድንጋይ ላይ /ኢሜራልድ/ ካስቀረመው የተገኘ ትክክለኛ ስዕል» ብለው እነ ዘመንፈስ ቅዱስ አብርሃና ብርሃኑ ጉብና የመሳሰሉ ጸሐፊዎች በመጽሐፍታቸው ላይ «ትክክለኛው የጌታ ስዕል ይህ ነው» ብለው ጠቁመዋል። ይህም ማለት ሌላው ሁሉ ውሸት ነው ማለታቸው እንደሆነ መገመት አያዳግትም። ባሬ ቤተ ክርስቲያናችንንና አገራችንን እንደተምች የሸፈነለት

ስዕሎች አብዛኛዎቹ ከ1750 ዓ.ም ጀምሮ የተገኙ የሰአሊያን ውጤቶች ናቸው። ከስዕሎቹ ብዛት የተነሣም አምልኮተ እግዚአብሔርንና የክርስቶስን የደገንነት ሥራ ተረስቷል ማለት ይቻላል። በሌላ አባባል የአንድ ሰው የክርስትና ሕይወት የሚለካው በቤቱ ግድግዳ ላይ አሽቆጥቆጠው በሚታዩ ቅጥ ያጡ ስዕሎች ነው። የስዕሎቹ ሕልውናም «ክንፍ አውጥቶ በረረ፤ ቅጠል አወጣ፤ አለቀሰች፤ አለቀሰ፤ አዘነ፤ ተከዘ፤ ተቆጣ፤ ፈገግ አለ፤ ተሠወረ ፤ ወዘተ» በሚል አጋንንታዊና ምትሐታዊ ትምህርት የተደገፈ ነው።

አምልኮ፣ ወዳሴ፣ ስግደት፣ ምስጋናና ክብር ወዘተ የሚወስድ ማንኛውም ምስል /ስዕል/ ሁሉ በአጋንንት ለአጋንንት የተሠራ ነው። ምክንያቱም የእግዚአብሔር ቃል «እግዚአብሔር በኩራብ በእሳት ውስጥ ሆኖ በተናገራችሁ ጊዜ መልክ ከቶ አላያችሁምና እጅግ ተጠንቀቁ እንዳትረክሱ፤ የተቀረፀውን ምስል የማናቸውንም ነገር ምሳሌ በወንድ ወይም በሴት ምስል የተሠራውን፤ በምድር ላይ ያለውን የእንስሳን ሁሉ ምሳሌአይኖችህን ወደ ሰማይ አንሥተህ አምላክህ እግዚአብሔር ከሰማይ ሁሉ በታች ላሉት አሕዛብ ሁሉ የሰጣቸውን ፀሐይና ጨረቃን ከዋክብትን የሰማይ ሠራዊትን ሁሉ ባየህ ጊዜ፤ ሰግደህላቸው አምልክሃቸው እንዳትስት ተጠንቀቅ። አምላክህም እግዚአብሔር የከለከለህን ማናቸውንም ቅርጽ የተቀረፀውን

ምስል እንዳታደርግ ተጠንቀቅ። አምላክህ እግዚአብሔር የሚባል እሳት ቀናተኛም አምላክ ነውና። ይላል ዘፍ 4:16-24። በመሆኑም እንዲህ አይነቱን መለኮታዊ ቃል ዘንግተን የወንድ ወይም የሴት ማናቸውም ዓይነት ስዕል በቤታችንም ሆነ በአምልኮ ሥፍራ ብናደርግ ክርስትናው አልገባንም ማለት ነው። «መዳንም በሌላ በማንም የለም» የሚለውን ሕይወት ቃል ወደ ጌላ ገርሽሽ አድርገን «ስዕል አድኅኖ» (የሚያድን ስዕል) ብለን ሌላ የጣኦት ቅምጥ /ውሽማ/ ማበጀቱና በፅዋ ስም ስዕል ይዞ መንደር ለመንደር መዘር የውድቀት ምልክት ነው። የነፍስ ገዳዩ የዲያብሎስ ልጆች ደግሞ ስለ ስዕል ደግንነት ሲናገሩ

«አለዩ ባስወደሰ ወገርገርዋስ ነዝ ሥዕል
በቅዱስ መርቆሪዎስ ደን ስዕል ነዝ
እሆ ዘይዘል ሰምዎው አሉተው ወቀተሰ ዘርው»

ትርጉሙ «ባስወደሰና ገርገርዋስ የተባሉ ቅዱሳን ወደ መርቆሪዎስ ስዕል አለዩ፤ ስዕሉም እሺ እንደማለት ራሱን ዘንበል አደረገ፤ አሉታቸውን ሰምተ ጠላታቸውን ገደሰላቸው። /የሀዳር 25 ቀን ዚቅ ገጽ 79 /።

በዚህ ዓረፍተ ነገር ውስጥ ልንመረምረው የሚገባን ነገር ቢኖር፡- 1ኛ ባስወደሰና ገርገርዋስ የተባሉ ሰዎች ወደ ስዕል መጸለያቸው ያልዳኑ ወይም መዳን ትምህርት ያልገባቸው መሆናቸውን ይጠቁመናል 2ኛ ስዕሉ እሺ እንደማለት ራሱን ዘንበል አደረገ የሚለውና አሉታቸውን ሰምቶ ጠላታቸውን ገደሰላቸው የሚለው ዘይቤ የስዕልን ባህሪ ያልተከተለ በመሆኑ ክርስትና የገባው ሊቀበለው የማይገባ አጋንንታዊ ፍልስፍና ነው። ስለዚህም ይህንን የስዕል ባሕሪ ያልተከተለ አባባል አረማውያን ሰዎች /ባስወደሰና ገርገርዋስ/ ስእልን በቤተ ክርስቲያን ዘንድ ተቀባይነት እንዲኖረው ለማድረግ የተጠቀሙበት መናፍስታዊ አሠራር መሆኑን አውቀን ልንቃወመው ያስፈልገናል። በተለይ «አሉታቸውን ሰምቶ ጠላታቸውን ገደሰላቸው» የሚለው አባባል በዘመናችን ብዙ አላዋቂዎች ጠላታቸውን ለመግደል፤ ነገዴ ከሆነ እንዲከሥር፤ ባልና ሚስት እንዳይሰማሙ ለማድረግ ወዘተ. በቤተ ክርስቲያን ቅጥር ግቢ ውስጥ ባሉ ታላላቅ ዛፎችና በቤተ ክርስቲያኑ መስኮት ላይ የሚያንጠለጥሉት ክታብና ሥራ-ሥር ነገርን የሚያበረታታ የነፍስ ገዳዩ ሐሳብ ስለሆነ እግዚአብሔር በረዳን መጠን ሕዝባችን ከዚህ ዓይነት መንፈሳዊ መሰል አሥራት ነፃ እንዲወጣ የእያንዳንዳችን ግዴታ ነው።

በረከት በመቃብር ስፍራ

በረከት እግዚአብሔር ለሰው ልጆች የሚያትረፈርፈው ሀብት ነው። እግዚአብሔር ሰውን በልጅ፤ በንግድና በነገሮችም ሁሉ ይባርካል፤ ይህንን የእግዚአብሔርን ትርታ የሚፈልግ ማንኛውም ሰው ሰጥቶ የማይጸጸትና የማያልቅበት የሆነ መጋቤ ዓለማት እግዚአብሔርን ከመለመን በቀር በሌላ መንገድ አያገኘውም። «እሺ ብትሉ ለእኔም ብትታዘዙ፤ የምድርን በረከት ትበላላችሁ» ተብሎ እንደተጻፈ /ኢሳ 1:19/ እግዚአብሔርን እሺ በጅ ብለው በመታዘዝ የሚመላለሱ ሰዎችን ሁሉ ከበረከቱ አያሳጣቸውም። «ጸድቅ ሲጣል ዘሩም እህል ሲለምን አላየሁም፤ ሁል ጊዜ ይራራል ያበድርማል፤ ዘሩም በበረከት ይኖራል» ተብሎ ተጽፏል (መዝ 36:25-26)። ከዚህ አውነት እጅግ የራቀው መጽሐፈ ዚቅ ደግሞ

ትርጉሙ «መርቆሪዎስ፡ ሥጋዬ በተቀበረበት፤ ደሜም
በፈሰሰበት በዚያ በረከት ይሁን ብሎ ጸሐዩ»

/ሀዳር 25 ቀን ዚቅ ፲፮ 80/::

በማለት ከበረከት ባለቤት ከእግዚአብሔር ጋር ሲገዳደር
ይታያል። በረከት እግዚአብሔርን በመታዘዝ ብቻ የሚመጣ
ጸጋ መሆኑን የተረዱ ሰዎች የመጽሐፈ ዜቅን ተረት
ተከትለው እንደ አጋንንት መቃብር ፍለጋ አይንከራተቱም።

ለእኛ ለኢትዮጵያውያን ኢየሩሳሌም ሄዶ የጌታን
መቃብር ስሞ /ተሳልሞ/ አፈሩን ቆንጥሮ መምጣት የተለመደ
ታሪክ ቢሆንም መጽሐፍ ቅዱሳዊ ግን አይደለም። ስለዚህ
በእሩቅ ብእሴ (በፍጡር) መቃብር ይቅርና የዓለምን ታሪክ
የለወጠ ሥግው ቃል (ሰውና አምላክ) በሆነው በመድኃኔ
ዓለም መቃብር ላይም እንኳ በረከት ይገኛል ብሎ አፈሩን
የቃመ ወይም ስለመቃብሩ የሰበከ አንድም ሐዋርያ የለም።
በወቅቱ እንደ አይሁድ ሥርዓት በመቃብሩ ላይ ሽቶ
ሊያርከፈክፉ ለመጡ የጌታ ወዳጆች መልእክት፡- «ሕያውን
ከሙታን መካከል ስለምን ትፈልጋላችሁ? ተነሥቷል እንጂ
በዚህ የለም» ብሎ ወደ ገሊላ እንዲሄዱ አመለከታቸው እንጂ
ስለ መቃብሩ አፈር የተናገረው ነገር የለም። ለመቃብር
ስግደትና አምልኮን በመስጠት በረከትን የሚያስገኝ ቢሆን ኖሮ
የኢየሱስ ክርስቶስን ሥጋ ከተሸከመ መቃብር የበለጠ
አይኖርም። መላእክትም «እዚህ የለም ወደ ገሊላ ሂዱ»
ከማለት ይልቅ «በዚህ ስገዳ፤ አፈሩንም ለበረከት ይሆናችሁ
ዘንድ ቆንጥራችሁ ውሰዱ፤ ባሉአቸው ነበር። (ሉቃ 24፡5-7)።
በመሆኑም መርቆሪዎስ የተባለው ሰው «ሥጋዬ በተቀበረበት፤
ደሜም በፈሰሰበት በዚያ በረከት ይሁን ብሏል» የሚለውን
የአጋንንት ትምህርት የበረከት ምንጭ ከሆነው ከእግዚአብሔር
ምሕረት ለማለያየት የገባ እንክርዳድ መሆኑን ባለማወቅ
በረከትና የጋጢአት ሥርዓትን ለማግኘት ወደየገዳማቱና አሉ
ወደሚባሉት የመቃብር ሥፍራዎች ሄዶ መጸለይ፤ ሙታንን
መማፀን የእግዚአብሔር ቁጣ የሚቀሰቅስ የእርግማን
ትምህርት ነው። ብለን በድፍረት እውነትንም በመግለጥ
ልናስተምር ይገባናል።

በመጽሐፍ ቅዱስ እውነት የዓለም ቤዛ የሆነው
የእግዚአብሔር በግ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ መሆኑ የታወቀ
ሲሆን በአዋልድ የንባብና የዜማ መጻሕፍት ግን ቤዛ ለመሆን
ተወለዱ ተብሎ የሚነገርላቸው ሰዎች ከብዛታቸው የተነሣ
ቁጥራቸው በውል አይታወቅም። ከነዚህም በቁጥር
የመጀመሪያዋ ድንግል ማርያም ነች። የጌታችን የኢየሱስ
ክርስቶስ እናት የሆነች ድንግል ማርያም የዓለም ቤዛ መሆን
ቀርቶ ለራሷ አዳኝ የሚያስፈልጋት ፍጡር በመሆንዋ ኢየሱስ
ክርስቶስን «መድኃኒቴ» ስትለው እንመለከታለን /ሉቃ 1፡47-
48/።

መጽሐፈ ዚቅ ደግሞ ከዚህ እውነት እጅግ ፈቀቅ ያለ ነገር
ያስነበበናል።

«ሰሕሉ በነ ሐና ወሊዶቹም ዘመለደክምዋ
ለማርያም ቤዛዊተ ክሉ ዓለም»

ትርጉሙ «የዓለሙ ሁሉ ቤዛ የሆነችው ማርያምን የመለዳችኋት ሐናና
አዶቹም ሆይ ለምኑዓን።» /መጽ ዚቅ ገጽ 11 ገጽ 65/።

ድንግል ማርያምን «የዓለም ቤዛ አድርገው የሚናገሩ
የንባብና የዜማ መጻሕፍት ከብዛታቸው የተነሣ እዚህና እዚያ
ብሎ መናገር ጊዜንና ወረቀትን ማባከን ነው። ጌታችን ኢየሱስ
ክርስቶስ በመዋዕለ ስብከቱ (በማስተማር ዘመኑ) «የሰው
ልጅም ሊያገለግልና ነፍሱን ለብዙዎች ቤዛ ሊሰጥ እንጂ
እንዲያገለግሉት አልመጣም» በማለት ሥጋን ለብሶ ወደዚህ
ዓለም የመጣበት ዋናው ዓላማ የዓለም ቤዛ ለመሆን እንደሆነ
አስረድቷል። /ማር 10፡45/ ልብና ነፍሱን በሚያሳርፍ
የእግዚአብሔር ቃል ውስጥም «ቤዛነታችንን አገኘን እርሱም
የበደላችን ሥርዓት ነው» የሚል እናገኛለን። «እርሱም»
የሚለው ቃል ነጠላ ግስ መሆኑ ሌሎችን ቤዛ ለማያደርጉ
ሰዎች የሚያሳርፍ ቃል ነው /ኤፌ.1፡7/።

«ቤዛ» የሚለው ቃል ለሌላው አርነትን ለመስጠት ምትክ
ለውጥ ፈንታ ሆኖ የሚሰጥ ማለት ነው። ስለዚህም በሰው-
ዘር የታሪክ ሂደት ውስጥ ጋጢአት ሳይኖርበት ስለሌሎች ብሎ
ነፍሱን በፈቃዱ አሳልፎ የሰጠና የዓለም ቤዛ የሆነ፡- ከኢየሱስ
ክርስቶስ በቀር የለም፤ ሊኖርም አይችልም። «ከእርሱ ነገር
ንጹሕን ሊያወጣ ማን ይችላል? አንድ ስንኳ የሚችል የለም»
ተብሎ ተጽፏል /ሊዮ14፡4/።

ድንግል ማርያም ነቢያትንና ጸድቃንን ትዋጅ ዘንድ ተወለደች

መጽሐፍ ቅዱስ «በአንድ በደል ምክንያት ፍርድ ለኩነኔ ወደ ሰው ሁሉ እንደመጣ እንዲሁ በአንድ ጽድቅ ምክንያት ስጦታው ሕይወትን ለማጽደቅ ወደ ሰው ሁሉ መጣ፤ በአንዱ ሰው አለመታዘዝ ብዙዎች ኃጢአተኞች እንደሆኑ እንዲሁ ደግሞ በአንዱ መታዘዝ ብዙዎች ጸድቃን ይሆናሉ» ይላል /ሮሜ 5:18-19::

አንዱ የሚለው ቃል ስለ ክርስቶስ ብቻ የተነገረ መሆኑ አጠራጣሪ አይደለም፡፡

318ቱ ሊቃውንት በጸፉት መጽሐፍም «ወሊኮን ተስፋ መድኃኒትነት በሰብእ ወሊክህለ ሰብእ ያድገንን እምአዳም አስከ ተፍጻሜተ ዓለም አላ ውሐቱ እግዚአብሔር ቃል ዘተሰገወ ከመ ሊይኩን ተስፋነ በሰብእ ወሊክኩን ርጉማነ ወዳዕሙ ተስፋነ በእግዚአብሔር ሕያው»

በአማርኛ «የደገንነታችን አለኝታ በዕሩቅ ብእሲ የተደረገ አይደለም፡ ከአዳም ጀምሮ 5500 ዘመን እስኪፈጸም ድረስ ሰው ሊያድነን አልቻለም፡ ሰው የሆነ እግዚአብሔር ቃል አዳነን እንጂ ማመናችን በዕሩቅ ብእሲ ሆኖ ርጉማን እንዳንሆን ማመናችን በእግዚአብሔር ቃል ነው እንጂ» ይላል፡፡ በተለይ በቁጥር 10 ላይ «አንድ እርሱ ባለ ሰው የሚያምን ሁሉ እንደ ደረቅ ዕንጨት ይሆናል ይላል፡፡ /ሃይ አበው እ.ኤ.አ. 57 ክፍል 9 ቁጥር 10 እና 12

ብዙ መምህራን ሐሰት ግን ይህንን ብቻውን መድኃኒትና ቤዛ መካከለኛ የሆነውን ትተው በራሳቸው ፈቃድ ብዙ መድኃኒቶችና ቤዛዎች፤ መካከለኞችም እንዳሉ ለማስረዳት መጻሕፍትን አያጣመሙ ሕዝቡን ለማደናገር ይሞክራሉ፡፡

መድኃኒት፡- አድጎ፡- አዳነ ካለው ግሥ የወጣ ሲሆን ትንተናው ደግሞ በጉልበት ተከላክሎ ሊደርስበት ከሚችለው ጉዳት ማዳን፤ ገንዘብ ሰጥቶ ወይም ዋስ ሆኖ ማስፈታት፤ ፍርዱን ማቃለል፤ በተያዘበት ነገር ችግረኛን ከጠላት እጅ ማዳንን የሚያመለክት ነው፡፡

ቤዛ የሚለው ደግሞ «ቤዛው» ዋጀ፡- ተበዝ፤ ካለው ግሥ የወጣ ነው፡፡ ትርጉሙም የተያዘን ነገር በውድ ዋጋ ወይም ራስን በተያዘው ፈንታ ጉበቱ እስረኛን ወይም ምርኮኛን ማስለቀቅ ማለት ነው፡፡

መካከለኛ፡- «ታማካሉ» መካከለኛ ሆነ ከሚለው ግሥ የተገኘ ነው፡፡ ይኸውም በበዳዴና በተበዳዴ መካከል መቆም፤ ከሁለቱም ጋር እኩል ዝምድና ያለው ለማስታረቅም አስተማማኝ የሆነ፤ ከሁለቱም ጋር ግጭት የሌለው በተለይም በተበዳዴ ፊት ሞገስና ክብር ያለው ማለት ነው፡፡

እነዚህ ሦስቱን አንድ አድረጎ ወይም አጣምሮ የተገኘ የሰው ዘር ቢኖር አንድ ክርስቶስ አያሱስ ብቻ ነው፡፡ እርሱ ብቻ ኃጢአት ያላወቀውን ስለእኛ ግን ኃጢአት ሆነ፡፡ ስለዚህም በሞቱ የሰው ዘርን ከግብርናተ ዲያብሎስ ነፃ ማውጣት ተችሎታል፡፡ በነፃነት እንኖር ዘንድ ክርስቶስ ነፃ አወጣን ተብሎ እንደተፃፈው /ገላ 5:1::

የመጽሐፈ ዚቅ አገልጋዮች 7ን

«የም ፍሰሐ ኮነ በእንተ ሰደታ ለማርያም እምሐና ወሊያቂም ከመ ትቢዙ ነቢያተ ወዳድቃነ ስማን ተወሰደት እመ ብርሃን» ብለዋል፡፡

ትርጉሙ «ማርያም ከሐናና ከሊያቂም ነቢያትንና ጸድቃንን ትዋጅ ዘንድ ስለተወሰደች ዛሬ ደስታ ሆነ፡፡ በእውነት የብርሃን እናት ተወሰደች፡፡» / የግንቦት ልደታ ዚቅ ገጽ 174/

ይህ ድርሰት በእርግጥ በእግዚአብሔር እውነት ላይ የተነሣ የጠላት ሐሳብ ነው፡፡ ድንግል ማርያም ካሣ ወይም ቤዛ ከሚያስፈልጋቸው ከአዳም ዘር አንዷ ነች እንጂ ከሰማይ የወረደች የመላእክት ወገን አይደለችም፡፡ ድንግል ማርያም ካሣ የማያስፈልጋት፤ ያለ ነውርና ያለኃጢአት የምትኖር ሴት ብትሆን ኖሮ፡- «ነፍሴ ጌታን ታከብራለች መንፈሴም በእምላኬና በመድኃኒቴ ሐሴት ታደርጋለች የባሪያይቱን ውርደት ተመልክቶአልና» ባለላች ነበር /ሉቃ 1:47::

ቤዛ ወይም መዋጀት ማለት ካሣ መካፈል፤ በዋጋ መግዛት የተወሰደውን የራስን ዕቃ ዋጋ ከፍሎ ማስመለስ፤ ራስን አሳልፎ ከመስጠት ጋር የተያያዘ ትርጉም እንዳለው ከላይ ተመልክተናል፡፡ መቼም «አፊት የለመደ ምላሽ ማር አይጣፍጠውም» እንደተባለው ካልሆነ በቀር ድንግል ማርያም ቤዛ ለመሆን አለመምጣቷን ለየዋሃን ልብ ሰዎች ይህ በቂ መረጃ ነው፡፡

ስለዚህ «ከመ ትቢዙ ነቢያተ ወዳድቃነ » ማለትም «ድንግል ማርያም ነቢያትንና ጸድቃንን ትዋጅ ዘንድ ተወሰደች» የሚለው ዓይን አውጣ የሆነ ውሸት በእግዚአብሔር መንፈስ የሚመሩ ሰዎች ሊቀበሉት አይገባም፡፡ ሐዋርያው ጳውሎስም «በእንጨት የሚሰቀል ሁሉ የተረገመ ነው ተብሎ ተጽፏልና፡ ክርስቶስ ስለ እኛ እርግማን ሆኖ ከሕግ እርግማን ዋጀን» ብሏል /ገላ 3:13:: ታዲያ እርግማናችንን በመስቀል ተሰቅሎ የደመሰሰልንና የዋጀን ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሆኖ ሳለ የቤተ ክርስቲያናችን አገልጋዮች ይህንን እውነት ወደ ጎን በመተው «ድንግል ማርያም ነቢያትንና ጸድቃንን ትዋጅ ዘንድ ከሐናና ከሊያቂም ተወለደች» ብለው የሚዋሹ ለምን ይሆን?፡፡

ወንጌላትና መልእክታት ሁሉ ቢዛነታችን የተከናወነው ንጹሐ ባሕርይ በሆነው በክርስቶስ ኢየሱስ ብቻ እንደሆነ አስረግጠው ይነገሩናል /ሮሜ 3:23-25/። ምክንያቱም በሩካቤ /በግብረ ሥጋ ግንኙነት/ ተወልዶ ከኃጢአት ንጹሐ ሊሆን የሚችል ሰው የለምና /ኢዮ 15:14-16/።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ያለ ወንድ ዘር ከድንግል የተወለደ መሆኑን የመጽሐፍ ቅዱስ አንባቢ ቀርቶ የቀርአን ወይም የመሐሙድ ተከታዮችም ያልካዱት እውነት ነው። ጌታ፡- በሥጋ ከዳዊት ዘር ስለተወለደ ሰው ሲሆን በቅድስና መንፈስ የእግዚአብሔር ልጅ ሆኖ ስለተገለጠ አምላክ ነው። ሰውና አምላክ በመሆኑም ሰውና እግዚአብሔርን ለማስታረቅ ተችሎታል። ከእርሱ በቀር ሌላ አስታራቂ የለም የምንልበት ምክንያትም ሰውና አምላክ የሆነ እርሱ ብቻ ስለሆነ ነው። አምላክነት የተሰጣቸው ሌሎች አሉ ቢባል እንኳ 1ኛ መጽሐፍ ቅዱስ አይመስክርም 2ኛ «ሌሎች አማልክት አይሁኑልህ» ተብሎ ተጽፏል /ዘፀ 20:3/።

ስለዚህም ሐዋርያው «አንድ እግዚአብሔር አለና በእግዚአብሔርና በሰው መካከል ያለው መካከለኛ ደግሞ አንድ አለ እርሱም ሰው የሆነ ክርስቶስ ኢየሱስ ነው» በማለት በቸኛ አስታራቂ ወይም መካከለኛ መሆኑን ገልጧል /1ጢሞ 2:5/። ስለዚህ የመጽሐፈ ዚቅ ተጠቃሚዎች ነቢያትንና ጸድቃንን ይዋጁ ዘንድ የተወለደው ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ መሆኑን አወቀው ከያዙት የጉፋቂ ትምህርት መላቀቅና ንስሐ መግባት ይጠበቅባቸዋል።

ማርያም ከእኛ ጋር ከሆነች ማን ይቃወመናል

«እንዘ እገዛእትን ማርያም ምስሊክ ስዕብ ዘይከበረ
ወስዕብ ዘይብላክ ኪዳሃ ንሰብክ መድኃኒትን»

ትርጉሙ «እመቤታችን ማርያም ከኛ ጋር ከሆነች የሚችለን የሰው፣ የሚናገረንም የሰው፣ መድኃኒታችን እርሷን እንሰብካለን»። /የክቲት በዓታ ዚቅ ገጽ 136/ በዚህ የክህደትና የሞት አገልግሎት የተካኑ ሰዎች ግዕዙን ወደ አማርኛ እንዲህ ተተርጉሞ ቢቀርብላቸው ኖሮ የሚቀበሉት አይመስለኝም። ምክንያቱም ዳዊትን ሲደግሙና (ሲማሩ) ትርጉሙ ባይገባቸውም «አመኒ ሐርኩ ማዕከለ ጽላሎተ ሞት ኢይፈርሆ ለእኩይ እስመ አንተ ምስሊክ» ማለትም «በሞት ጥላ መካከል እንኳ ብሄድ አንተ ከእኔ ጋር ነህና ክፉን አልፈራም» ብለው ያነበንባሉና /መዝ22:4/። በሌላ

ምዕራፍም «ኢትትአመኑ በመላእክት ወኪ በእንሰ አመሕያው - » ማለትም ማዳን በማይችሉ በሰው ልጆችና በአለቆች አትታመኑ ነፍሱ ትወጣለች ወደ መሬቱም ይመለሳል ያንጊዜ ምክሩ ሁሉ ይጠፋል» የሚል ይገኛል /መዝ 145:3-4/። የሰው ልጅ ከሞተ በኋላ ከፀሐይ በታች ዕድል ፈንታ የለውምና /መዝ 9:6/። ታዲያ «ማዳን በማይችሉ በሰው ልጆች አትታመኑ» ሲባል ድንግል ማርያምን አይጨምርምን? በእርግጥ በሩካቤ ሥጋ ከሐናና ከኢያቂም የተወለደች ስለሆነች ይመለከታታል። በትዱሳን መላእክት

እንዳንመካም «በፍጡር የሚያምን የተረገመ ነው» ብለው አበው አስተምረዋል /ኤጲፋ ምዕ 57:9/።

ነቢዩ ኢርምያስም «በሰው የሚታመን ሥጋ ለባሽንም ክንዱ የማያደርግ ሰው ርጉም ነው። ብሏል /ኤር 17:5/።

በሌላ ስፍራም «ጠባብ በጥበብ አይመክ፣ ኃይልም በኃይሉ አይመክ ባለጠጋም በብልጥግናው አይመክ፣ ነገር ግን የሚመካው ምሕረትንና ፍርድን ጽድቅንም በምድር ላይ የማይርግ እኔ እግዚአብሔር መሆኔን በማወቁና በማስተዋሉ በዚህ ይመክ፣ ደስ የሚያሰኘኝ እነዚህ ናቸውና ይላል እግዚአብሔር» /ኤር 9:23-24/።

የኢየሩሳሌም ንጉሥ ሕዝቅያስም ዓላዊ የሆነ የአሦር ንጉሥ ሰናክሪም፡- ምታ ነጋሪት ክቶት ሠራዊት ብሎ ኢየሩሳሌምን ሊወር በመጣበት ጊዜ ሠራዊቱን ሰብስቦ «ጽኑ አይሁዳችሁ ከእኛም ጋር ያለው ከእርሱ ጋር ካለው ይበልጣልና፣ ከእርሱ ጋር የሥጋ ክንድ ነው - ከእኛ ጋር ያለው ግን የሚረዳንና የሚዋጋልን አምላካችን እግዚአብሔር ነው።» በማለት ክንደ ብርቱ በሆነው ተሞጊ እግዚአብሔር እንዲመክ አጽናንቷቸዋል /2ዜና 32:7-8/። በእርግጥ እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ ነገር ቢኖር በእርሱ መታመንና መመካት ነው። «እግዚአብሔር አይደክምም አይታክትም ማስተዋሉም አይመረመርም ለደካማ ኃይልን ይሰጣል ታልበት ለሌላውም ብርታትን ይጨምራል፡- እግዚአብሔርን በመተማመን የሚጠባበቁ ግን ኃይላቸውን ያድሳሉ፡ እንደ ንግሥት በክንዳ ይመሳሉ፡ ይሮጣሉ አይታክቱም፡ ይሄዳሉ አይደክሙም፡» ይላል /ኢሳ 40:28-31/።

ስለዚህም «እመቤታችን ከእኛ ጋር ከሆነች የሚችለን (የሚቃቂመን) ማን ነው?» የሚለው የመተቸኞች ድርሰት መጽሐፍ ቅዱስን አሜን ወአሜን ብለው የተቀበሉ ሰዎች በእጅጉ ሊቀመሙት የሚገባ የጠላት ሐሳብ ነው። «እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ከሆነ ማን ይቃወመናል?» ተብሎ ተጽፏልና /ሮሜ 8:31/።

በተለይም ድንግል ማርያም ሥጋዋ በመቃብር ትጥላሉን ሊጠብቅ ከተቀበረ፤ ነፍሷም ከነጭ ዙፋን በኋላ የምትመጣዋ ሊያረሳሉም ሰማያዊትን እስክትወርስ ወደ መካከ ምጽናህ (የነፍስ ማቆያ ሥፍራ) ከሄደች ሁለት ሺህ ዓመት እያገባደደች ስትሆን እነዚህ ረብናተ ሐሰት (የሐሰት መምህራን) የሆኑ የመጽሐፈ ዚቅ ተጠቃሚዎች ግን ይህንን አውነትን ባለማስተዋል «ድንግል ማርያም ባራም ከኛ ጋር ናት» እያሉ ሲዘምሩ ይስተዋላሉ።

የመጽሐፈ ሰዓታት ተጠቃሚዎች ቀሶች ማርያምን ከሰማይ ወደ እኛ «ንሏ» ነይ እያሉ ሲጠሩዋት እነዚህ ደግሞ «ከእኛ ጋር ናት» በማለት እርስ በርሳቸው እንኳ አለመስማማታቸውን እንመለከታለን።

የሞተ ሰው ቀርቶ በሕይወት የተነጠቀው አልያስ እንኳ ደቀ መዝሙሩ አልሳዕን «ከእንተ ሳልወሰድ አደርግልህ ዘንድ የምትሻውን ለምን» አለው እንጂ በጠራዝኝ ቍጥር እየመጣሁ እንበኝሃለሁ ብሎ የሕልም እንጀራን አልሰጠውም 272:9።

«መድኃኒታችን እርሷን እንሰብካለን» የሚለው ዘይቤም አውነተኛውን የእግዚአብሔርን ቃል በመቃወም የተጻፈ አጋንንታዊ መልእክት ነው። «እኛ ብንሆን ወይም ከሰማይ መልእክ ከሰበክላችሁ ወንጌል የሚለይ ወንጌል ቢሰበክላችሁ የተረገመ ይሁን፤ ደግሞ እላለሁ ከተቀበላችሁት የተለየውን ምንም ቢሰበክላችሁ የተረገመ ይሁን» ተብሎ ተጽፏልና /ካላ1:8-9/። ሐዋርያት ሞትን ድል አድርጎ ከተነሣው የትጥገኤ ባለቤት ክርስቶስ በቀር ራሳቸውን እንኳ አልሰበኩም /1ቆሮ 1:23/።

«መድኃኒታችን» ልትባልም አይገባትም። ከእንዱ ከእግዚአብሔር ሌላ መድኃኒት የለምና። «እኔ የእስራኤል ቅዱስ አምላክህ እግዚአብሔር መድኃኒትህ ነኝ - - እኔ እኔ እግዚአብሔር ነኝ፤ ከእኔ ሌላም የሚያድን የለም» /ኢሳ 43:3-13 45:21/። በሌላ ሥፍራም «ከእኔም በቀር ሌላ አምላክና መድኃኒት የለም» ብሏል /ሆሴ 13:4/

በአዲስ ኪዳንም «መዳንም በሌላ በማንም የለም ተብሎ ተጽፏል /ሥራ 4:12/። በእርሱ የሚያምን የዘላለም ሕይወት እንዲኖረው ከሰማየ ሰማያት የወረደ ከድንግል የተወለደ ነውርና ነቀፋ የሌለው የዓለም መድኃኒት አያሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። ሁለተኛ የለበትም ሦስተኛም የለበትም። ስለሆነም ድንግል ማርያምን «መድኃኒታችን» ብሎ መናገር የተቀደሰበትን የደሙ ማህተም ማክፋፋትና ማቃለል ነው። ይህም የመጨረሻው ክህደት ይባላል።

ምክንያቱም እግዚአብሔር የሰው ልጆችን በተመለከተ ጊዜ አንድም ሰው ጻድቅ ሆኖ የሚያማልድ አልነበረም። ስለዚህም «የገዛ ክንዱ መድኃኒትን አመጣለት» /ኢሳ 59:16/። «ሁሉ ኃጢአትን ሠርተዋልና የእግዚአብሔርም ክብር ንድሎአቸዋል» ተብሎ እንደተጻፈ /ሮሜ 3: 23/።

ድንግል ማርያም ፀሐይና ጨረቃን ፈጠረች

እንደ መጽሐፈ ዚቅና የመሳሰሉት አዋልድ መጻሕፍት ዓለምን ለማዳን የመጡ ስፍር ቍጥር የላቸውም። ከዚህም በላይ ከሥላሴ ጋር ሆነው ምድርን የዘረጉ ፀሐይንና ጨረቃን ከዋክብትንና ሌሎችንም ሥነ ፍጥረት በመፍጠር ሥራው የተባበሩ ጻድቃን እንዳሉ ይናገራሉ። የእነዚህ መጻሕፍት በቤተ ክርስቲያኒቱ ውስጥ ትልቅ ስፍራ መያዝ ኢትዮጵያ ከእግዚአብሔር ሌላ ብዙ አማልክትን እንድታመልክ አድርጎአታል።

ኢትዮጵያ የሚለው ቃል በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ከ40 ጊዜ በላይ ተጽፎ በመገኘቱ ብቻ ኢትዮጵያ የእግዚአብሔር ሀገር ናት የሚሉ ሰዎች አሉ። ነገር ግን እነ ግብፅና እነ ባቢሎን /ኢራቅና ኢራን/ እነ ሶዶምና ገሞራ የመሳሰሉ አገሮች ስማቸው በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በመገኘቱ ኢትዮጵያን መቶ ጊዜ ስለሚበልጧት ይህ ብቻ ሀገረ እግዚአብሔር ሊያሰኝ ወይም ሊያሰመክ አይችልም። እንዲያውም «ሰማይና ምድርን በእነርሱ ውስጥ ያሉትንም ፍጥረታት ሁሉ የፈጠረ አንድ አላህ ብቻ ነው» ብለው በማመናቸው ኢትዮጵያን በልጠዋታል። የእምነታቸው ጀማሪ ተብሎ የሚነገርለት ሙሐመድንም ፀሐይና ጨረቃን ፈጠረ ሰማይን በከዋክብት፤ ምድርንም በዕፀዋት አስፈጥሏል፤ ስለ እኛም ያማልዳል ብለውለት አያውቁም።

እውነት እንነጋገር ካልን ኢትዮጵያ በእግዚአብሔር ስም የእግዚአብሔርን ሰዎች የምትገድል፤ በክርስትና ስም የክርስቶስ ተከታዮችን የምታሳድድና የምትጸዩ ብቸኛ አገር ናት። /ተአምረ ማርያም ምዕ-24 ተመልከቱ/

የኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያን እግዚአብሔርን ታመልካለች ብንል እንኳ በወር 3 ቀን ብቻ ነው። ይኸውም በ 7፣ በ27ና በ29። ይህም ይታወቅ ዘንድ በ1 ልደታ በ2 ዮሐንስ መጥምቁ በ3 በዓታ በ4 ዮሐንስ ወንጌላዊ፤ በ5 አቦ፤ በ6 ቁስቋም፤ ወዘተ በመሆናቸው ምክንያት አንድ ሰው በ3 ቀን ከአንድ አደጋ ቢተርፍ በዓታ አዳነችን ብሎ ስለሚያምን ለእግዚአብሔር ክብርን አይሰጥም። በ27 ወይም በ29 ቀን ሊሆን ብቻ ነው

እግዚአብሔር ወይም መድኃኒ ዓለም አዳነኝ ማለት የሚችለው። የቤተ ክርስቲያናችን የትምህርት አለጣጥም ቀኑን ተቆጥሮ በቀኑ ላይ የሚነገሠው ማን እንደሆነ ታውቆ ነው።

ለምሳሌ አንድ ሰው በአምስት ቀንም ወንጌል፤ በአስራ ሁለት ቀንም ወንጌል፤ በአሥራ ዘጠኝ ቀንም ወንጌል፤ በሃያ አንድ ቀንም ወንጌል ከሰበከ ይህ ሰው ችግር አለበት ተብሎ ጀርባው እንዲጠና ይደረጋል። ከአገልግሎቱም አስከመታገድ ይደርሳል፤ ሁልጊዜ «ኢየሱስ ኢየሱስ» ትላለህ ተብሎም ይከሰሳል። ታዲያ ኢየሱስ የሌለበት ክርስትና ምንድ ነው? ይህ ሁሉ የሚሆነው እርሱ ብቻውን መኖር የሚችል የሰማይና የምድር በውስጡ ያሉ ሠራዊታቸውን ሁሉ የፈጠረ ሆኖ እያለ በማዳንና በመፍጠር ሥራው፤ ድንጋይ በማቀበል፤ ጭቃ በማብካት የረዱት፤ የተባበሩት አሉ፤ ተብሎ ስለሚነገር ነው።

በተለምዶ «ሰማንያ አሐዱ ተብሎ በሚጠራው መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ያለው መጽሐፈ ኩፋሌ «እግዚአብሔር ለእኛ እንዲህ አለን እንደ እርሱ ያለ ረዳትን እንፍጠርለት እንጂ አዳም ብቻውን ይሆን ዘንድ አግባብ አይደለም አለ ፈጣሪያችን እግዚአብሔር» ይላል /ኩፋሌ 4:4/። እውነት እግዚአብሔር ሔዋንን ለመፍጠር ከመላእክት ጋር ተመካከሯል?

በሌላ መጽሐፍም «እግዚአብሔር አዳምን ለመፍጠር ባለበ ጊዜ ሙርያል የተባለ መልአክን በመልክና በአምሳሌ አድርጎ ሰውን አፈጥራለሁና ሄደህ ከዱዳሌም አፈር ቆንጥረህ አምጣልኝ ብሎ ይልከዋል። መልአኩም የሚፈጠረው አዳም እንዲሳሳት ከሚያደርግ አፈር ቆንጥሮ ያመጣለታል፤ እግዚአብሔርም አዳምን መልአኩ ባመጣለት ክፉ አፈር ፈጠረው፤ በዚህም ምክንያት አዳም የሚሳሳት ሆነ» ተብሎ ይነገራል። እግዚአብሔርም በዚህ ተቆጥቶ ሙርያልን «መልአክ ሞት» ማለትም ነፍስን ከሥጋ የሚለይ አድርጎ መድቦታል።» በማለት እግዚአብሔርን አላዋቂ የሚያደርጉ አሉ። ምንም እንኳ መልአኩ ተንኮለኛ ሆኖ አዳም እንዲሳሳት ለማድረግ የተበላሽ አፈር ቢያቀርብም እግዚአብሔር የመልአኩን ሥውር ሤራ የሚያፈርስ መለኮታዊ ኃይል እንዳለው የምናምን ሰዎች አዳምን በሚያሳስት አፈር ፈጠረው ብለን አንቀበልም። ይህ በራሱ የእግዚአብሔርን መለኮታዊ ዕውቀት ያላገናዘበ ሐሳብ ነው። ምክንያቱም ዘፍጥረት አንድን ስናነብ እግዚአብሔር የፈጠረውን ፍጥረት ሁሉ መልካም እንደነበረ ይናገራል እንጂ ክፉ ወይም የሚያሳስት አፈር ነበር አይልምና። በተለይም በመልኩና በምሳሌው አድርጎ የፈጠረው አዳምን ከፈጠረ በኋላ «እግዚአብሔርም ያደረገውን ሁሉ አየ

እነሆም እጅግ መልካም ነበረ» ይላል /ዘፍ1:31/። እግዚአብሔር አዳምን በተበላሽ አፈር ፈጠረው ብሎ የእግዚአብሔርን ሁሉን ቻይነት የሚጸረረው ይኸው መጽሐፍ እውነት በገባው አንድ ጳጳስ እንዲቃጠል መደረጉን የቤተ ክርስቲያን ታሪክ አስተዋጽዖ፡- ላዊሮስ ዘአስሙናይን በዋቢነት ጠቅሶ ጽፎታል። መጽሐፍ ቅዱሳችንም የስነ ፍጥረት ባለቤት የሆነው እግዚአብሔር፡- ሔዋንን ለመፍጠርም ሆነ ሰማይን ለመዘርጋትና አዳምን ከምድር አፈር ለማበጀት፡- ጭቃና አፈር አቀባይ እንዳላስፈለገው፤ አንዳልነበረውም እንደህ ሲል ያስረዳል፡-

«ውጥችን በእፍኙ የሰፈረ፤ ሰማይን በስንዝር የለካ፤ የምድርን አፈር በመስፈሪያ ለብስቦ የያዘ፤ ተራሮችን በሚዛን፤ ኮረብቶችንም በሚዛኖች የመዘነ ማን ነው? የእግዚአብሔርን መንፈስ ያዘዘ ወይስ አማካሪ ሆኖ ያስተማረው ማን ነው? ወይስ ከማን ጋር ተማካክረ? ወይስ ማን መክረው? የፍርድንም መንገድ ማን አስተማረው? እውቀትንስ ማን አስተማረው? የማስተዋልስ መንገድ ማን አሳየው? እንግዲህ እግዚአብሔርን በማን ትመስሉታላችሁ ወይስ በምን ምሳሌ ታስተያየታለችሁ» ይላል። /ኢሳ 40 ፡ 12-18/።

በሌላ ምእራፍም «እግዚአብሔር እንዲህ ይላል ሰማይ ዙፋኔ ነው ምድርም የእግራ መረገጫ ናት የምትሠራልኝ ቤት ምን ዓይነት ነው? የማርፍበትስ ስፍራ ምንድን ነው? እነዚህ ሁሉ እጄ ሠርታለችና እነዚህ ሁሉ የእኔ ናቸው።» ይላል ኢሳ/66:1-2/። ስለ ፀሐይና ጨረቃም መዝሙረኛው ዳዊት «ብቻውን ታላላቅ ብርሃናትን የሠራ - ለፀሐይ ቀንን ያስገዛው - ለጨረቃና ለከዋክብትም ሌሊትን ያስገዛቸው፤ የአማልክትን አምላክ አመስግኑ፡ ምሕረቱ ለዘላለም ነውና።» ሲል ዕፏል/ መዝ 135:7-10/።

ቅዱስ ያፌድም «መንክር ግብሩ ለአሐዱ እግዚአብሔር . ለዘገብረ ብርሃናት ዓበይተ በሐቲቱ» ትርጉም «ብቻውን ታላላቅ ብርሃናትን የፈጠረ እግዚአብሔር ሥራው ድንቅ ነው።» ብሎአል። መጽሐፈ ዚቅ ደግሞ፡-

«ንዑ ንስገድ ሠንገደ ባቲ በመድኃኒተነ ማርያም ድንገዱ ለዘገብረተ ብርሃናት ዓበይተ ባሐቲቱ»

ትርጉሙ፡- «ብቻዋን ታላላቅ ብርሃናትን ለፈጠረች በመድኃኒታችን ለድንገዱ ማርያም ኑ እንስገድባት ለእርሷም እንገዛ» ዘጸ። ለክ ዚዳ ምህ ዚቅ ገጽ 144 /

ቤተ ክርስቲያናችን፡- ይህንን የመጽሐፈ ዚቅ ክፍልን አሜን ብላ በመቀበሏና የፈጣሪን ሥራ ለፍጡር በመስጠቷ፡-

ምድራችን የሰዶምና የጎመራ እጣ ፈንታ በደረሰባት ነበር። ነገር ግን ያለንበት ዘመን እንደ ብሉይ ኪዳን ዘመን ኃጢአተኞችን የሚበላ እሳት ከሰማይ የሚወርድበትና መሬት ተከፍቶ የሚውጥበት ዘመን ሳይሆን ዓመተ ምሕረት (የፀጋ ዘመን) ስለሆነና እግዚአብሔር ዓለሙን በክርስቶስ ደምና ቁስል ስለሚመለከተው ብቻ መትረፍ ሆኖላታል። ይህም ሲባል «ብቻዋን ታላላቅ ብርሃናትን ለፈጠረች ለመድኃኒታችን ለድንግል ማርያም ኑ እንደደረሰች»። እያለችና የእግዚአብሔርን ክብር ለድንግል ማርያም እየሰጠች ብትኖርም ምንም የሚደርስባት ቅጣት የለም ማለትን አይደለም። እንዲያውም በዚህ ምክንያት የሚደርስባት ቅጣት በብሉይ ኪዳን ዘመን ከነበረው ቅጣት የበለጠ ነው። የዕብራውያን ጸሐፊ «የሙሴን ሕግ የናቀ ሰው ሁለት ወይም ሦስት ቢመሰክሩበት ያለርሃራኔ ይሞታል፤ የእግዚአብሔርን ልጅ የረገጠ፤ ያንንም የተቀደሰበትን የኪዳንን ደም እንደ እርሱ ነገር የቆጠረ፤ የፀጋውንም መንፈስ ያከፋፋ እንዴት ይልቅ የሚብስ ቅጣት የሚገባው ይመስላችኋል? ይላል /ዕብ 10 + 28-29/።

በዮዲት ጉዲት፤ በግራኝ መሐመድና በመሳሰሉት ባዕዳን አገር ወራሪዎች እንደ ቅጠል የረገፈው ሕዝባችን በእግዚአብሔር ሥፍራ ሌሎችን ሾመን ስለምናመልካቸውና ስለምንገዛቸው ነው። እግዚአብሔር ለክብሩ ቀናተኛ አምላክ ነውና። ከምድረ ግብፅ ከፈርአናዊ አገዛዝ ነፃ ከወጡ በኋላ በምድረ በዳ እንደ ጤዛ ረገፈው የቀሩ እስራኤላውያን ሕልውና እግዚአብሔርን ዘንግተው ጣላትን በማምለካቸው እንደሆነ ለመጽሐፍ ቅዱስ አንባቢዎች ግልፅ ነው። ዛሬም ኢትዮጵያ ስረሀብ በችግርና በበሽታ እንዲሁም በጦርነት እየተጋለጠች የምትገኘው በኃጢአታችን ምክንያት እንጂ በገበሬው ወይም በነጋዴው ስንፍና አይደለም።

በተለይም ደግሞ የመጽሐፈ ዚቅ እና የመጽሐፈ ሰዓታት ተጠቃሚዎች ቀላውስትና መርጌቶች ድንግል ማርያምን «ንግሥተ ሰማይ ወምድር» /የሰማይና የምድር ንግሥት / እያሉ ለእግዚአብሔር ሊቀርብ የሚገባውን የምስጋና መሥዋዕት ለእርሷ በመስጠታቸውና እርሷን በእግዚአብሔር ዙፋን አስቀምጠው «ፀሐይና ጨረቃን ፈጠረች» እያሉ በማስተማራቸው አረሀብ! ችግርና ጦርነት የምድራችን መታወቂያ ሆኖአል። ነብዩ ኤርምያስ ስለ ይሁዳ ሕዝብ ኃጢአት በእግዚአብሔር ፊት ሊቆም በተነሳበት ጊዜ እግዚአብሔር እንዲህ ብሎታል «ሞንገዳችሁንና ሥራችሁን አሳምሩ - - - የእግዚአብሔር መቅደስ የእግዚአብሔር

መቅደስ የእግዚአብሔር መቅደስ ይህ ነው እያላችሁ በሐሰት ቃል አችታመኑ - - - ትሰርቃላችሁ፤ ትገድላላችሁ፤ ታመነዝራላችሁ፤ በሀሰት ትምላላችሁ፤ ለበአልም ታጥናላችሁ፤ የማታውቁቸውንም እንግዶች አማልክት ትከተላላችሁ ስሜም በተጠራበት በዚህ ቤት በፊቴ ቆማችሁ ይህን አስፀያፊ ነገርን ሁሉ አሳደረግንም አላችሁ - - - የኤፍሬምንም ዘር ሁሉ ወንድሞቻችሁን ሁሉ እንደጣልሁ እንዲሁ ከፊቴ እጥላችኋለሁ። እንግዲህ አልሰማህምና ስለዚህ ሕዝብ አትጸልይ ስለእርሱም ልመናና ጸሎት አታድርግ አትማልድላቸው። እነርሱ ያስቆጡኝ ዘንድ ለሰማይ ንግሥት እንጎቻ እንዲያደርጉ ለሌሎችም አማልክት የመጠጥ ቁርባን እንዲያፈስሱ ልጆች እንጨት ይሰበሰባሉ» በማለት የቅዱሳን ምልጃን እንኳ መቀበል በማይቻልበት ሁኔታ በቀጣ መነሣቱን ገልጧል /ኤር 7+3-18/።

በዚያን ጊዜ የእግዚአብሔር ክብር የወሰደች ንግሥተ አርያም /የሰማይዋ ንግሥት እየተባለች/ የምትጠራ ጣዖት ነበረች። ዛሬም ስሟን በድንግል ማርያም ስም ቀይራ የሕዝባችንን በረከትና ስነ ልቦና የተቆጣጠረች ይህችው ጣዖት ናት ብንል ድፍረት አይሆንብንም።

በመጽሐፈ ዚቅ «ፀሐይንና ጨረቃን ፈጠረች» በሚለው ዓረፍተ ነገር ላይ «ባሕቲታ» ወይም «ብቻዋ» የሚለው ቃል መጠቀሙ የእግዚአብሔርን የመፍጠር ሥራ የካደ ኃይለ ቃል መሆኑን ይጠቁማል። የእግዚአብሔር ቃል ታላላቅ ብርሃናትን የሠራ ለፀሐይ ቀንን ያስገዛው ለጨረቃና ለከዋክብትም ሌሊትን ያስገዛቸው እግዚአብሔር መሆኑን ይናገራል። /መዝ 135+7-10/። «በአንድ ራስ ሁለት መላስ እንደሚባለው የመጽሐፈ ዚቅ ተጠቃሚዎች፡- በ16 ቀን ማለትም ማርያም በተለምዶ ኪዳን ምሕረት እየተባለች በምትጠራበት ዕለት «ፀሐይና ጨረቃን የፈጠረች ማርያም ብቻ ናት» ሲሉ በ29 ቀን በተለምዶ «በዓለ እግዚአብሔር» በሚባለው ዕለት ደግሞ «ታላላቅ ብርሃናትን የፈጠረ እግዚአብሔር ብቻ ነው» ብለው ይዘምራሉ።

እነዚህ የመጽሐፈ ዚቅ ተጠቃሚዎች ይህንን የሐሰት አባት ዲያብሎስ የደረሰውን የዜማ ክፍል ሲዘምሩ አድረው ጥዋት ደግሞ እንደ ክርስቲያኖች መጽሐፍ ቅዱስን ሲጠቅሱና የቤተ ክርስቲያን መሪዎች ነን ብለው አፋቸውን ሞልተው ሲናገሩ እጅግ ያስገርማል። የዋሁ ሕዝባችንም በቋንቋ የተጋረደው ስህተታቸውን ስለማያውቅ እነርሱ ለሚናገሩት ነገር ሁሉ ተገዢ ሆኖ የነቀፉትን

እየነቀፈ፤ የደገፋትን ሲደግፍ ይስተዋላል። መጽሐፍ ቅዱስን ብቻ በሙሉ ሥልጣን አሜን ወአሜን ብለው የተቀበሉትን እንደ ከሀዲዎችና እንደ አረመኔዎች ተቆጥረው ሰላም አትበሏቸው፤ አትጠጉዋቸው አብራችሁ አትመገቡ አዋልድ መጻሕፍት ተአምረ ማርያም፤ ድርሳናትና ገድላትን ሁሉ ስሕተት አለባቸው።» የሚሉ ሰዎች ተሐድሶዎች ናቸው። ተጠንቀቁ። «ተሐድሶ» ወይም «ጴጌ» የሆኑ ልጆች ካሏችሁ አባሯቸው። «ሐእኔ ይልቅ አባቴን ወይም እናቴን የሚወድ ለእኔ ሊሆን አይገባውም» ተብሎ ተፅፏልና /ማቴ 10:37/ እያሉ የጥቅሱን መንፈስ ሳይረዱ ጠብ አሜሪካንና ክርክርን የዘወትር ጸሎት አድርገው ሲሰብኩ እየሰማን መጽሐፍ ቅዱስንና የክርስቶስ ተከታዮችን፤ የሚያርድና የሚያጠፋ የሙሐመድ እምነትን ግን በየትኛውም መድረክ ሲነቅፉ እና የእስልምና እምነት ተከታዮችን «ሰላም አትበሉላቸው አትጠጉላቸው» ሲሉ ሰምተን አናውቅም። ምንም እንኳን ሙስሊሙን ሕዝብ ሰላም አለማለትና መንቀፍ መልካም ባይሆንም «እስላሞች የኛ ናቸው ወንድሞቻችን እህቶቻችን በመሆናቸው ለዘመናት ያህል ተስማምተን የኖርን ሕዝቦች ነን በሥላሴ አለማመናቸውን እንጂ በእምነት ከኛ ጋር ይመሳሰላሉ» እያሉ መስበካቸው ግን የክርስትናን ትርጉምና ሕይወት ያልገባቸው መሆናቸውን ያሳያል። ይህም በራሱ ለብዙ ዓመታት ያህል የኢትዮጵያን ገዳማትና አድባራት እንዳልነበሩ የሆኑበትና መነኮሳት ካህናት እንደትጠል የረገፉበትን፤ ሕዝባችንም ሳይወድ በግድ ፀረ ክርስትና የሆነውን የሙሐመድ እምነትን እንዲቀበል ከተደረገበት የታሪክ ጠባሳ የሚያንስ አይደለም።

የማርያምን ስም የጠራ ሁሉ ይድናል

«አፈላጠ ወአሲሰዩ ስዕቦ አይሁዳዊ ወስዕቦ አረማዊ ኩሎ ዘየሕምን ወጸውዐ ሰማ ሰማርያም ውስቱ ይድገን ወይረከብ ሕይወተ»

ትርጉሙ፡- «ረጽሞ ስዕቦየም አይሁዳዊ የሰም አፈኝብም የሰም ያመነ እና የማርያምን ስም የጠራ ሁሉ ይድናል የዘላለም ሕይወትንም ያገኛል። /ያገዳ ኪ ምህ ዚቅ ገጽ 70/

በቤተ ክርስቲያናችን ውስጥ የሚገኙ መጻሕፍት አብዛኛዎቹ «ዘፀውዐ ስመከ» «ዘፀውዐ ስመኪ» «ሰምህን የጠራ፤ ስምሽን የጠራ፤ ተዝካርሽን ያደረገ እስከ ሰባት ትውልድ ድረስ ያለ ምንም ጥያቄ ገነት መንግሥተ ሰማያት

ሰተት ብሎ ይገባል» እያሉ የክርስቶስን የመስቀል ሞት የሚጋርዱ መሆናቸው የአደባባይ ምስጢር ነው። ዛሬ ዛሬማ በመግቢያቸው ወይም በመቅደማቸውና በሽፋናቸው ላይ ዓለምን ካስጨነቀ የኤድስ በሽታ እንኳ ያድናል። የሚል ተጽፎባቸዋል። ይህም ቤተ ክርስቲያኒቱን በፈጠራ ድርሰቶች የሰህተት ማዕበል መስጠሟን የሚጠቁም አባባል ነው። አንዳንድ እውነትን ያወቁና በሙሉ ልባቸው በክርስቶስ የማዳን ሥራ የተደገፉ ሊቃውንት ቢኖሩ እንኳ የመጻሕፍቶቹ የዘመናት እንቅስቃሴ፡- «እመቤታችን በራእይ ተገልጻ ያሳየችቸው፤ ጤዛ ልሰው ድንጋይ ተንተርሰው የሚኖሩ፤ የሰው ፊት አይቷቸው የማያውቅ 40 አመት የዘጉ ፃድቅ የፃፉት» በሚል መናፍስታዊ አሠራር የሕዝባችንን ስነ ልቦና ሰንጥቀው የገቡ በመሆናቸውና ዘመናትን በማስቆጠራቸው እንቅስቃሴን በአደባባይ መፍታት አልተቻላቸውም።

በተለይ እነዚህ መጻሕፍት ሲነበቡ የሥጋ ፈውስ መሳይ ተአምራታዊ ኃይል በመፍጠራቸው ሕዝባችን ይበልጥ በአንገቱ ወይም በኪሱ ተሸክሞአቸው እንዲዞር አስገድደውታል። እንደ እግዚአብሔር ቃል እውነት አጋንንት በመንፈሳዊ ኃይልና ሥልጣን ማለትም በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እንጂ በውኃ ፏፏቴ፤ በግርፋት፤ ብልህተኛ በሠራቸው ቅርፃ ቅርፅ፤ /የብረትና የእንጨት መስቀሎች/ እንደማይወጡ በእርግጠኝነት መናገር የሚቻል ሊሆን በየማጥመቂያው የሚለማውን የአጋንንት የማስመሰል ጨካኝነት ግን ነፍሳትን በገሃነም ለማጥመድ የተዘረጋ መረብ መሆኑን መጽሐፍ ቅዱስን የሕይወታቸው መመሪያ ያደረጉ ሰዎች አይስቱትም። በፀበል ወይም በዘመናዊ የሕክምና መድኃኒቶች የሥጋ ፈውስ ቢደረግ እንኳ መንፈሳዊ ወይም ሃይማኖታዊ መመሪያ ግን አይደለም፤ ሊሆንም አይችልም።

ደባትሮቹ «በአይሁዳዊና በኢስላሚክ /በግሪክ/ መካከል ልዩነት የለምና ያመነና የማርያምን ስም የጠራ ሁሉ ይድናል፤ የዘላለም ሕይወትንም ያገኛል» በማለታቸውና ምእመናንም ምስጢሩን ሳያውቁ ወይም ሳይረዱ በጭብጨባና በዕልልታ እነርሱን በማጀባቸው ምድሪቱን የሰደምና የገሞራ ዕጣ ፈንታ በደረሰባት ነበር፤ ክብርና ምስጋና ለእርሱ ብቻ ይሁንና የጸጋ ዘመን በመሆኑ መትረፍ ሆኖላታል።

ከላይ የተመለከትነው የመጽሐፈ ዚቅ ክፍል፡- ሐዋርያው ጳውሎስ፡- «ወኢፈለጠ አይሁዳዊ ወአረማዊ እስመ ባዕል እግዚአብሔር ወየአክል ለኩሉ ዘጸውዖ፡ እስመ ኩሉ ዘጸውዐ ስመ እግዚአብሔር የሐዩ።»

ማለትም «በአይሁዳዊና በአሕዛብ መካከል ልዩነት የለምና ለሚጠሩትም ሁሉ ባለጠጋ ነው። የጌታን ስም የሚጠራ ሁሉ ይድናል» ብሎ የተናገረው ነው ፡፡ ሮሜ 10፡11-13፡፡ በብሉይ ኪዳን ዘመንም የባቱኤል ልጅ ኢዩኤል «መንፈሴን በሥጋ ለባሽ ሁሉ ላይ አፈሰሰሁ፤ ወንዶችና ሴቶች ልጆቻችሁም ትንቢት ይናገራሉ፤ ሽማግሌዎቻችሁም ሕልምን ያልማሉ፤ ጎበዞቻችሁም ራእይ ያያሉ፤ ደግሞም በዚያ ወራት በወንዶችና በሴቶች ባሪያዎች ላይ መንፈሴን አፈሰሰሁ። በላይ በሰማይ ድንቆችን አሳያለሁ - - - እንዲሁም ይሆናል፡ የእግዚአብሔር ስም የሚጠራ ሁሉ ይድናል» ሲል ተናግሮአል ፡፡ ሊዩ 2፡28-32፡፡

ታዲያ ደብተራዎቻችንና ቁሶቻችን «እግዚአብሔር» በሚለው ፋንታ «ማርያም» ብለው መዘመራቸውና መናገራቸው ለምን ይሆን? ድንግል ማርያም በሕይወተ ሥጋ ያሉ ሰዎችን መስማት ወደማትችልበት ዓለመ ነፍሳት ስለሄደች እንጂ ይህንን ዝማራ ትሰማ ዘንድ በተአምራት ቢፈቀድላትና ብትመጣ ምን ያህል ይሰማት እንደነበረ መገመት አያዳግትም። የድንግል ማርያምን ስም በመጥራት ለመዳን የሚያስቡ ሰዎች ምንኛ ስተዋል? «መዳንም በሌላ በማንም የለም እንድንበት ዘንድ የሚገባን ለሰዎች የተሰጠ ስም ከሰማይ በታች ሌላ የለም» ተብሎ ተጽፏልና። ሥራ 4፡12/

የድንግል ማርያም አስከሬን

በቤተ ክርስቲያናችን ውስጥ የወንጌልን ብርሃን እንዳያበራ አፍነው ከያዙት አንዱና ዋናው የማርያም ተአምር ነው። የማርያም ተአምር ማን ከማን ያንሳል በሚል ፍልስፍና የተደረሰ ስለሆነ እንደ አማኑኤል የክብሩ ወንጌል ለመሆን እርሷን በትንቢት ጀምሮ በዕርገት ይደመድማል። «አንቲ ውሐቱ ተሰፋሁ ለአዳም ለመ ይሰደድ እምነነት» ማለትም «አዳም ከገነት በተሰደደ ጊዜ ተስፋ የሆነሽው አንቺ ነሽ» ይላል። በእርግጥ አዳም ከገነት በተባረረ ጊዜ ድንግል ማርያም አለመኖርዋን ወይም አለመፈጠርዋን ለሚያውቁ ሰዎች ይህ አባባል ከተረት ያለፈ አይደለም። ዘይቤው የሱቲቱ ዘር የአባብን ራስ እንደሚቀጠቅጥ ከሚናገረው መለኮታዊ ቃል ጋርም በእጅጉ የሚጋጭ ነው ፡፡ ሳኤ.3፡15፡፡

ያልተማረ መሃደም ነበር ተብሎ የሚነገርለት የቅዱሴ ማርያም ደራሲ አባ ሕርያቆስ መዝሙረኛው ዳዊት ከደረሰው

፡፡መዝ.44፡1-9/ ተነሥቶ የመዝሙሩን ሐሳብ እንዳለ ወደሴት አንቀጽ በመለወጥ ያዘጋጀውን ቅዱሴ ማርያምን የተመለከተ ሰው በእርግጥ ያልተማረ ሰው እንደነበረ ያረጋግጣል። የእርሱ ተከታዮች የሆኑ መነኮሳትና ካህናትም በሰዓታቱም፤ በማህሌቱም በዚዳንም በቅዱሴውም ሁሉ ያለእርሷ ፈፅሞ አይጥማቸውም። «ወንጌል ይነበብ፤ ትምህርት ይሰጥ ቢባሉ እንኳ ምንድን ነው ጴጌዬ ይመስል ወንጌል ወንጌል ማለት? ሕዝቡ ወንጌል ተምሮ ሊቀድስ ነው ወይስ ማህሌት ሊቆም?» እያሉ አለመማራቸውን ያንፀባርቃሉ። በአንዳንድ ቦታ እሁድ ጥዋት ስብከተ ወንጌል የሚሰጥ ከሆነማ ድመት ያየች አይጥ ይመስል ይሸሻሉ። ወንጌልን የማይወዱ ቁሶቻችን ፀረ ወንጌል በሆኑት ድርሳናትና ገድላት መታንንና መናፍስትን በመስበክ ሕዝባችንን ከባዕዳን አምልኮ ጋር ስለአዋሐዱት ኃጢአትን ነቅሎና ባሕረ ሲኦልን አሻግሮ ገነት መንግሥተ ሰማያት ለማስገባት የመጣውን ጌታን መቀበል ቀርቶ ስሙ ሊጠራ አጋንንት የሚደነግጡትን ያህል ሊደነግጥ ተገዷል።

በቅዱሴ ሰዓት እንኳ እነርሱ እራሳቸው በጥልና በክርክር በፋክክርና በጎሪጥ እየተያዩ በዱላም ሳይቀር ሲተራመሱ እየዋሉ ከልካይ በሌለው ሥልጣናቸው ሥጋና ደሙን በድፍረት ይቀበላሉ። ምእመኑን ግን «ደፍራችሁ ሥጋና ደሙን ብትቀበሉ ሥጋው እሳተ-መለከት ደሙም የእሳት ባሕር ሆኖ ያቃጥላችኋል» እያሉ በማስፈራራት በሌላ በኩል ደግሞ «ሥጋና ደሙን ካልተቀበላችሁ ወዋላችሁ» በማለት በእነርሱ የጨለማ አገዛዝ ምክንያት እረፍት ሳያገኙ የመዳን መንገድ ጠፍቶት ግራ እንደተጋባ የሚሞት ሕዝብ ቀላል አይደለም። ወደ ጥንተ-ነገራችን እንመለስና «ማርያም ያለ ጥንተ-አብሶ (አዳማዊ ኃጢአት ሳይነካት) ተወልዳ በሦስት ዓመትዋ ከአይሁድ ቤተ መቅደስ ገብታ ለአሥራ ሁለት ዓመት ያህል በሰው እጅ ያልተጋገረ መናን በሰው እጅ ያልተጠመቀ ወይን ጠጅ እየጠጣች ከመለክት ጋር ስትጫወት እንዳይገኝ ስለ እርሷ በተጻፈው ሁሉ ይነገራል። አሥራ አምስት ዓመት ሲሞላት ግን የአይሁድ ካህናት ለአካለ መጠን (ለአቅመ ሔዋን) ደርሳለችና ቤተ መቅደሳችንን እንዳታረክሰብን ትውጣልን ብለው አባርረዋታል። በዚህም ምክንያት አጮኛዋ ከሆነው ከዮሴፍ ጋር ውሃ እየቀዳች እንጨት እየለቀመች በማንኛውም ነገር እየረገገው ስትኖር አንድ ቀን ውሃ ቀድታ ስትመለስ መንገድ ላይ መልክኩ ገብርኤል አበሠራት። ነገሩን ማመን ስላቃታትና እንግዳ ስለሆነባት ይህ «እናቱ ሔዋንን ያሳታት ሰይጣን ሊሆን ይችላል» ብላ ተጠራጥራ አንድም «መልካም ነገር ከመልካም

ቦታ ሆኖ መስማት ይሻላል» ብላ ወደ ቤተ መቅደስ ሄደች ይላል። አንባቢ አስተውሎ ድንግል ማርያም በማንከትራሽን (menstruation) ምክንያት ቤተ መቅደሱን እንዳታረክሰብን ብለው የአይሁድ ካህናት አባርረዋት ከዮሴፍ ቤት ነው ያለችው። ተመልሳ ወደ ቤተ መቅደስ እንዳትገባ ስለተወሰነባት ከዮሴፍ ጋር ኑሮዋን አድርጋለች።

ታዲያ «መልካም ነገር ከመልካም ቦታ ሆኖ መስማት ይገባል ብላ ወደ ቤተ መቅደስ ገባች» የሚለው አባባል እንዴት ነው።? ሌላው ደግሞ ድንግል ማርያም በመላእክት እጅ እየተመገበች ከመላእክት ጋርም እየተጫወተች እሥራ ሁለት ዓመት ሙሉ ኖራለች ብሏል። ታዲያ ከመላእክት ጋር እየተጫወተች የኖረች ሴት መልአኩ ገብርኤልን «እናቱ ሔዋንን ያሳሳተ ሰይጣን ሊሆን ይችላል» ብላ እንዴት ተጠራጠረችው?።

በአይሁድ ሕግ መሠረት ሴት ቤተ መቅደስ ውስጥ መግባት ክልክል በመሆኑ ድንግል ማርያም ቤተ መቅደስ ውስጥ አደገች የሚለው አባባል ፈጽሞ ከእውነት የራቀ ድርሰት ነው።

ደራሲዎቹ ድንግል ማርያምን እንደ ማንኛውም ሰው ከሰው ጋር ኖራለች ካልን ሰው እንደመሆኗ መጠን አንድ ቀን ሰውን ልታስቀይም ትችል ይሆናልና ከቤተ መቅደስ ውስጥ ከቅዱሳን መላእክት ጋር አደገች ብለን መጻፍ ይሻለናል» በሚል ጽንፈ ሐሳብ መጻፋቸውን መገመት እያዳግትም። ስለዚህም እርሷን መለኮታዊ (ወይም በእግዚአብሔር ዙፋን አስቀምጠው «ፀሐይና ጨረቃን የፈጠረች ድንግል ማርያም ናት» ብለው የደረሱትን ተቀባይነት ለማግኘት ችሉአል። ከዚያም ከደናግለ እስራኤል ጋር የተካፈለችውን ሐርና ወርቅን እያስማማች በቤተ መቅደስ ውስጥ ሆና ስትፈትል መልአኩ መጥቶ እንደገና አበሠራት። ይህም ለአካለ መጠን ደርሳለችና ትውጣልን ብለው፣ እንዳባረሯትና በዚህም ምክንያት ኒሮዋን ከጸስፍ ጋር ማድረግዋን ልብ ይልዋል።

ያም ሆነ ይህ ግን ዘመን የማይቆጠርለት አማኑኤል የሰው ልጆችን ታሪክ ለመለወጥ በምድረ ኤፍፌታ፣ በጎለ እንስሳ ተወልዶ ኪዳነ ምሕረቱን (የምሕረቱን ዘመን) አንድ ብሎ አስቆጠረ። የሰብአ ሰገልን ወርቅ፣ ዕጣን፣ ከርቤና የስግደት አምሃም በመቀበል ተወካፊ መስዋዕት መሆኑን አረጋገጠ። ንጉሠ ነገሥት አማኑኤል የተወለደባት የቤተ ልሔም ከተማም የሰው ዘር ደህንነት የሚያውጀውን ዝማሬ መላእክትን ለመስማት በቃች።

«በጥባቄ ካለ ማን ጥሩ ይጠጣል» እንደተባለው ግን ዝማሬ መላእክትን የሰማች ከተማ ደስታዋ ወደ ጎዘን ተለውጦ የልጆቿን ደም ለመጠጣት ተገደደች። የአማኑኤልን እድሜ ለማሳጠር ሰይጣን የከፈተው ጦርነትም ግቡን ሳይመታ ቀረ። «እነሆ ለሕዝቡ ሁሉ የሚሆን ታላቅ የምሥራች እነግራችኋለሁ» ብሎ የሰበከ መልአክም «ሄሮድስ ሕጻኑን ሊገድለው ይፈልገዋልና ተነሣ፣ ህፃኑንና እናቱንም ይዞ ወደ ግብጽ ሽሽ» ሲል በሕልም ለዮሴፍ ነገረው። በዚህ መሠረት አማኑኤል ከዮሴፍና ከእናቱ ጋር ወደ ምድረ ግብጽ ወረደ። አንዳንድ ሳይማሩ የሚጠመጥሙ መነኮሳትና ካህናት «አንቺ» እና «አርሷ» «ሴቲቱ» የሚሉትን የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎችን ወደ ድንግል ማርያም በመለጠፍ ሲሳሳቱ እናያቸዋለን። ለምሳሌ ራዕይ 12፡1 ላይ ያለውን ታሪክ ብንወስድ «ታላቅ ምልክትም በሰማይ ታየ ፀሐይን ተጎናጽፋ ጨረቃ ከእግሮችዋ በታች ያላት በራሱም የ12 ከዋክብት አክሊል የሆነላት አንዲት ሴት ነበረች፡ እርሷም ጸንሳ ነበር፣ ምጥም ተይዛ ልትወልድ ተጨንቃ ጮሽች» ይላል።

ይህንን ታሪክ ከድንግል ማርያም ጋር የማይስማማ መሆኑን ለማወቅ በመጀመሪያ «ወሲረከባ ህማመ ወሲድ» ማለትም «ምጥ ሳይዛት በድንግልና ወለደች» የሚለውን አባባል «ምጥ ተይዛ ልትወልድ ተጨንቃ ጮሽች» ከሚለው ጋር ይጋጫል። ሁለተኛ «ህፃኑንና እናቱን ይዞ ወደ ግብፅ ሽሽ» የሚለውንም «ልጅዋም ወደ እግዚአብሔርና ወደ ዙፋኑ ተነጠቀ፣ ሴቲቱ ግን ለሺህ ሁለት መቶ ስድሳ ቀን ያህል ወደ በረሃ ሸሸች» ከሚለው ጋር፣ ይጋጫል።

ሦስተኛ ከኢየሱስ በቀር ሌላ ዘር /ልጅ/ አልወለደችም። «ወትረ ድንግል ይእቲ» ሁልጊዜ ድንግል ነች የሚለውን አባባል «ሐዘርዋ የቀሩትን ሊዋጋ ሄደ» ከሚለው ጋር ይጋጫል። ይህ ሁሉ «ከመጠምጠም መማር ይቅደም» የሚለውን የአበውን ብሂል ተግባራዊ ካለማድረግ የተነሣ እንደሆነ ይገመታል። የማርያም ተአምር ምንም እንኳን ማርያምን ከኢየሱስ በላይ ለማድረግ ቢፋጨረጨርም የኢየሱስ ወንጌል ኢየሱስን ያለነውርና ያለ ነቀፋ ያለውንድ ዘር በእግዚአብሔር መንፈስ እንደተወለደ ያለ ኃጢአት እንደተመላለሰ ይናገራል ዓለሙም ሁሉ አምኖ ተቀብሎታል።

ተአምረ ማርያም ግን ማርያምን በስደቷ ወቅት በግብጽ አገር ውሃ ስትለምን አልሰጥሽም ያለቻትን ሴት መሬት ተከፍቶ እንዲውጣት፣ ዘመዶቿም ሁሉ ጠጣና ዝንጀሮ በመሆን ንብረታቸውንም ጥለው እንዲሄዱ በማድረግ በሴትየዋ ቤት ስድስት ወር እንደተቀመጠችበት ይናገራል።

በሦስተኛው ቀን ከሙታን ተለይቶ የሰላም ስምዖን ወደ ሱጣሪ ወጣ፤ በአባቱ ቀኝ ተቀመጠ፤ ዳ መኛ በጌትነት ይመጣል፤ በሕያዋንና በሙታን ይፈርድ ዘንድ፤ አቤቱ ይቅር በላን። ለአብ ምስጋና ይሁን፤ ለወልድ ምስጋና ይሁን፤ ለመንፈስ ቅዱስ ምስጋና ይሁን፤ ዛሬም ዘወትርም ለዘላለሙ አሜን አሜን ይሁን ይሁን። ልዩ ሦስት ሕያው እግዚአብሔር ሆይ ይቅር በላን። እያላችሁ ገንዘብ አላችው» የሚል ሊታመን የማይችል አንቀጥል ስለ። /መጽ ቅዱስ ፲፮፡፲፱ ጸሎተ ኪዳን ላይ።

ጌታ ኢየሱስ ፈጽሞ ስለ እኛ ሲሞት ቅድስት ነፍሱ ወደ ቅዱስ ሥጋው የተመለሰችው ወይም የተነሣው በሦስተኛው ቀን ነው። ይህንን እውነትን ወደ ጎን በመተው የገድላትና የድርሳናትን ተረት ይዘን ሞቶ እያለ «የማይሞት በሉኝ፤ ገና ሳይቀበር በሦስተኛው ቀን የተነሣው፤ በ40ኛው ቀን ያረገው» እያላችሁ ገንዘብ ብሎ ቀባሪዎቹን አስቸግሮ ነበር ብንል ኢየሱስን አላወቅነውም ማለት ነው። እንደ እግዚአብሔር ሰዎች እውነት እንናገር ካልን ድርሳናትንና ገድላትን ይዞ ወደ ኢየሱስ መድረስ ወይም የኢየሱስን የሞቱን ምስጢር ማወቅ አይቻልም። ለምሳሌ ድርሳን ማገዋዊ የሚባለውን ብንወስድ ድርሳን ሆዳቸው አምላካቸው የሆነባቸው ሰዎች ለሚጠፉ መብል ሲሉ ያዘጋጁት ወይም የደረሱት ስለሆነ «ገዝር የዘከረ፤ በገዝሩ ቤት ተጠርቶ የቀመሰ ሁሉ ይድናል፤ እንዲያው ጠበሉ (ጠላውን) የቀመሰ ይቅርና ለድግሉ የሚሆን አብሽሎ /የጠላ ቂጣ /ሲጋገር፤ የቡሐው አቃ ሲታጠን ጤሉ የሸተተው ሰው ሁሉ ያለምንም አጋፋሪ ገነት መንግሥተ ሰማያት ሰተት ብሎ ይገባል» ይላል። /ብራና ድር ማህዋዊ ፲፮ 56/። ስለዚህም «እንደ ወንጌል ማን ጸድቆ፤ እንደ ድርሳን/ ገድል/ ማን ተከንኖ» ይባላል።

ወገኖቹ! አንዳንድ ጊዜ ሳስበው ቤተ ክርስቲያናችን እየሰበከችው ያለው የእግዚአብሔር ልጅ የሆነው ኢየሱስን አይመስለንም። ተአምረ ኢየሱስ በሚባል መጽሐፍ እየተሰበከ ያለው ኢየሱስ፡- «አሌፍ» እያሉ የአብራይስጥ /የአራማይክ/ ፊደል ያስተምሩት የነበሩትን ሰው በጥፊ መትቶ የገደለ፤ ከአርሱ ጋር እቃ እቃ ጨዋታ ሲጫወት የነበረውን ህፃን ወደ ገደል ገፍትሮ በመጣል የገደለ፤ በተለይም በግብፅ ልገር በስደት በነበረበት ጊዜ ብዙ ሰዎችን እንደገደለ ይነገርለታል። ታዲያ ቤተ ክርስቲያናችን «በተአምረ ኢየሱስ» እየሰበከችው ያለው ኢየሱስና መጽሐፍ ቅዱሳችን ከሚናገርለት፤ ሐዋርያትም ከሰበኩት ኢየሱስ ጋር አንድ ነው ማለት እንዴት ይቻላል።?

ወደ ጥንተ ነገሩን እንመለስና ድንግል ማርያም ሥጋን የሚገድሉትን ነፍሳን ግን መግደል የማይቻላቸውን አትፍሩ የሚለውን የጌታችንን ወንጌል ስለምታውቅ ሥጋዋ ሰው ይመስል ሞት አልሞትም ብላ አትከራከርም። ከመፍራት ይልቅ እንደ ቅዱስ ጳውሎስ «ልሂድ ከክርስቶስ ጋር ልኖር እናፍቃለሁ ከሁሉ ይልቅ እጅግ የሚሻል ነውና» እንደምትል የተረጋገጠ ነው። የምትሄድበት እጅግ ወደሚሻል እንጂ ወደ ገሃነም /ሲኦል/ አይደለምና። ደግሞም «በሕይወታቸው ሁሉ በሞት ፍርሃት በባርነት ይታሰሩ የነበሩትን ሁሉ ነጻ እንዲያወጣ በሥጋና በደም እንዲሁ ተካፈሉ» ተብሎ እንደ ተጻፈ በሕይወቷ የሞት ፍርሃት ያልተወገደላት የኃጢአት ባሪያ አስመስሎአታል። ስለሆነም ተአምረ ማርያምን ፀረ ማርያም ብንለው መልካም አባባል ነው። ድንግል ማርያም «ሰው ሁሉ በእኔ ሞት የሚድን ከሆነ አንድ ጊዜ ቀርቶ ዘጠኝ ጊዜም ልሙት አለች» የሚለው አባባል ታሪክ ምሕረት የማያደርግለት ውሸት ነው። ሌላው ደግሞ ኢየሱስ ክርስቶስ ነውርና ነቀፋ የሌለበት ቅዱስ ስለሆነ ማርያምን ለማሳመንና እንድትሞት ለማድረግ በምትሐት የሲኦል ነፍሳትን አያላያትም።

በድንዋን ለመቅበር በደመና ተጭነው መጡ ተብሎ የተነገረላቸው ሐዋርያትም እንዲህ ዓይነት አጋንንታዊ እና መናፍስታዊ አሠራር የላቸውም። በደመና የሚጓዙ ቢሆኑ ኖሮ «ለእግራችሁ ጫማ አትያዙ፤ የእግራችሁን ትቢያ አራግፉ» ባልተባሉ ነበር። ሐዋርያው ጳውሎስ «መርከቤ ሦስት ጊዜ ተሰበረ፤ ሌሊትና ቀን በባሕር ውስጥ ኖሮሁ። ብዙ ጊዜ በመንገድ ሄድኩ፤ በወንዝ ፍርሀት፤ በወንበዴዎች ፍርሀት፤ በወገኔ በኩል ፍርሀት፤ በአሕዛብ በኩል ፍርሀት፤ በከተማ ፍርሀት፤ በምድረ በጻ ፍርሀት፤ በባህር ፍርሀት፤ በውሸተኞች ወንድሞች በኩል ፍርሀት ነበረብኝ» እያለ መናገሩ በደመና እንደማይሄድ ያረጋግጣል /2ኛ ቆሮ 11:25/።

የሞት መውጊያ^በ ማርያም ኃይል ተሰበረ

ሞት፡- የእግዚአብሔርን ትእዛዝ በመተላለፍ የሰው ዘርን ሁሉ የገዛ የኃጢአት ውጤት ነው /ሮሜ 5:12/። ጥሬ ቃሉ መለየት ማለት ነው።

ሰው በእግዚአብሔር እጅ የተከናወነ መትሐተ ፈጣሪ መልዕልተ ኩሉ ፍጥረት ከፈጣሪ በታች ከፍጡራን ሁሉ በላይ ነው። ይህ ታላቅ ፍጡር ገነትን በመጠበቅና በማበጸጀት በመንከባከብ ለእንስሳት ሁሉ የሚስማማቸውን ስም በመስጠት

በዘመናችን ካሉ አስፈሪ አራዊቶች ጋር እንኳ ሳይቀር ሳይፈራ አብሮ ይኖር እንደነበረ መገመት አያዳግትም /ዘፍ 2:19-20/። በገነት ውስጥ ምን ያህል ዘመን እንደ ቆየ የታወቀ ነገር ባይኖርም የእግዚአብሔር መለኮታዊ እቅድ ግን በእፍንጫው እፍ ብሎ በሰጠው ሕይወት፡- በእውቀት፣ በጽድቅ፣ በቅድስናና በመለካዊነት ሥልጣን ለዘላለም እንዲኖር ነበር። ምክንያቱም ሰው ሕያው የሆነው ከእግዚአብሔር በተሰጠው እስተንፋስ ነውና። ስለዚህም ለመላእክት ያልተሰጣቸው ግዛት ነበረው። ወደ ፊትም አለው። /ዕብ 2:5 1ጴጥ 1:10-12/ እግዚአብሔር የፈጠረው ፍጥረት ሁሉ መልካም ነበረ። ዲያብሎስ እንኳ ሳይቀር ውብ የሆነ የተቀባ ኪሩብ ነበረ /ኢሳ 14:12 ሕዝ 28:12-19/። የክፉ ፈጣሪና ምንጭ ዲያብሎስ አምላክነትን በመሻቱ ክብሩን አጣ፤ ከልዕልናውም ወረደ። እራሱንም ብቻ ስቶ አልቀረም እርሱ በወደቀበት ሚስጢር «እንደ እግዚአብሔር አምላክ ትሆናላችሁ እንጂ ሞትንስ አትሞቱም» በማለት አዳምና ሔዋንም እግዚአብሔርን በመሰሉበት ምስጢር እግዚአብሔርን መሰሉ መኖር የሚችል ልጅ ሳይወልዱ (ሳይተኩ) በኃጢአት እንዲሞቱ አደረጋቸው። የምድርንና የሥነ ፍጥረት ሁሉ አማልክት /ገዢ/ የነበሩ አዳምና ሔዋን በምክረ ዲያብሎስ ሕገ እግዚአብሔርን በመጣስ ሲወድቁ ምድርን የመግዛት ሥልጣናቸውን ለዲያብሎስ አስረክቡ። ስለሆነም ዲያብሎስ የዚህ ዓለም አምላክ (ገዢ) ለመባል በቃ። አዳምና ሔዋን እራሳቸውና ከወደቁ በኋላ የሚወልዷቸው ልጆች ሁሉ የዲያብሎስ ልጆች ለመባል ተገደዱ። /ማቴ 3:7 ዮሐ 8:44/። የፍቅር አምላክ እግዚአብሔር ግን ሰውን ዲያብሎስ በወደቀበት ዘላለማዊ ውድቀት ወድቆ እንዳይቀር የሚነሣበትን የቀጠሮ ቀን ወሰነለት /ዘፍ 3:15/። ቀኑ እስኪደርስ ግን ዲያብሎስን ካስተናገደ ሥጋና ደም የሚወለደው ሁሉ ከጽንሰ/ከማህፀን/ ጀምሮ እሾህንና አሜክላን ታበቅል ዘንድ በተረገመችው ምድር በሕይወት እስካለ ድረስ ብቻ ሳይሆን ከዚህ ዓለም ወደ ሌላኛው ዓለም /የእሳት ነበልባል ወደ አለበት/ ሲገባም ከዲያብሎስ ቁጥጥር ውጭ መሆን አልቻለም።

እግዚአብሔር የቀጠረለት ቀን ከመድረሱ በፊት ፍጥረታዊ ሰው ወይም ሥጋና ደም የሆነ የሰው ዘር ሁሉ መንፈሳዊ ሞት ስለሞተ በተበላሸችው ምድር በተፈጥሮ ባሕርይ አልፎ አልፎ ብልጭ የሚልለት መልካም ሥራ ቢሠራ እንኳ መልካም ሥራ የሠራበት ባሕርይ ቅዱስ ስላልሆነ «ወከነ ጽድቅን ከመ ፀርቀ ትክቱ» ጽድቃችን እንደ መርገም ጨርቅ ሆነ» ለማለት ይገደድ ነበረ /ኢሳ 64:6/። የሚሠራው በጎ

ሥራ ከሰይጣን ባርነት ነፃ ሊያወጣው አልቻለምና። የሰው ዘር ሁሉ ጠላት የሆነ ሰይጣንን ራሱን ቀጥቅጦ «ሞት ሆይ መውጊያህ የት አለ?» የሚያሰኘው የሴቲቱ ዘር መወለድ ሕዝብ እግዚአብሔር የሆነ እስራኤላዊ ሲጠብቀው የነበረ የእግዚአብሔር ምስጢር እስኪገለጥ ድረስ ለው በእግዚአብሔር ፊት መቆም አልቻለም። የዘመኑ ፍፃሜ በደረሰ ጊዜ ግን ነቢያት እንደተናገሩለት በቤተ ልሔም ከተማ በከብቶች በረት ከአንዲት ድንግል ተወለደ፤ በስእል እንደሚታየውና በፈጠራ ድርሰቶች እንደሚነበው ግን ከወርቅና ከሐር ከተሸመኑ መጋረጃዎች ከትልቅ ግፊ ቤት፣ የወርቅ ጫማ ከሚያጫማ፣ ከወርቅና ከብር የተሠሩ አክሊሎች ካሉበትና በዚህ ዓለም ሀብት ከሚንደላቀቅ ቤተሰብ አልተወለደም።

የመጨረሻዋ ሳንቲም እንኳ ከሌላት ከአንዲት ድንግል ተወለደ እንጂ። ድንግል ማርያም እንደ ብሉይ ኪዳን ሥርዓት መሠረት ልጇን (ጌታን) ከወለደች በኋላ ከርኩሰቷ እጅጉን ያቀረበችው መሥዋዕት የመጨረሻ ድሆች የተባሉ ሰዎች የሚያቀርቡት የመሥዋዕት ዓይነት ነው። /ሉቃ 2:21 ዘሌ 12:8/። ጌታ በተወለደ ጊዜ በአካባቢው መንጋቸውን ሲጠብቁ በነበሩ እረኞች ዙሪያ የጌታ ክብር ሲያበራ ታላቅ ፍርሃት ፈሩ፤ አንድ መልአክም ወደ እነርሱ ቀርቦ እነሆ ለሕዝቡ ሁሉ የሚሆን ታላቅ ደስታ የምሥራች እነግራችኋለሁና አትፍሩ። ዛሬ በዳዊት ከተማ መድኃኒት እርሱም ክርስቶስ ጌታ የሆነ ተወልዶላችኋልና አላቸው። /ሉቃ2:8-14/። በምክረ ዲያብሎስ የቆሰለችውና የታመመችውን ዓለም ለማዳን ስለመጣ ስሙ «ኢየሱስ» ተባለ፤ ኢየሱስ ማለት «ዘያድገኛው ለሕዝቡ እምኃጢአቶ» ማለትም «ሕዝቡን ከኃጢአታቸው የሚያድናቸው» ማለት ነው።

ዓመተ ዓለም ወይም ዓመተ ፍዳና ዓመተ ኩነኔ ከአዳም ጀምሮ እየቀነሰ በመምጣት ኢየሱስ በተወለደበት ዕለት ሲያከትም፡- ኪዳን ምሕረት (የምሕረት ዘመን) አሐዱ ብሎ ጀመረ። የዲያብሎስን ግዛትና አሠራር ያፈርስ ዘንድ የተገለጠው የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ በየጥቂቱ እንደማንኛውም ሰው አደገ። «በበሕቅ ልሕቀ» እንዲል፤ በጥበብና በሞገስ ከፍ ከፍ እያለ ለዕውራን ብርሃንን፤ ለሕሙማን ፈውስን እየሰጠና ምልክት ፈላጊ ትውልድ በዘጠነ ከተማ ድንቅ ድንቅ የሆኑ ምልክቶችን እያሳየ እስከ ጸሎተ ሐሙስ ወይም የጌታ እራት፤ /የሞቱ ዋዜማ/ ድረስ ዲያብሎስ አለኝ የሚለው ክስ እስኪያጣበት እርሱ በነገሠባት ምድር /በዲያብሎስ ግዛት/ በቅድስናና በጽድቅ ተመላለሰ። የዓርብ ዋዜማ በሆነችው ዕለተ

ሐሙስ ደቀ መዛሙርቱን ለብቻቸው በአንድ ቤት ሰበሰቡ «አንታችሁ ብሎ ይህ ሥጋዬ ነው አለ፤ ጽዋንም አንሥቶ አመስግኖም ሰጣቸው። እንዲሁም አለ ሁላችሁ ከእርሱ ጠጡ፤ ስለ ብዙዎች ኃጢአት ይቅርታ የሚፈስ የአዲስ ኪዳን ደሜ ይህ ነው» በማለት ለኃጢአት ይቅርታ የሚሞት መሆኑን በግልጽ ተናግሯል። /ማቴ 26:26። እንደተጻፈውም በዕለተ ዓርብ በትልቅ እንጨት በሚሰማር በመውጋትና በመገረፍ ሲቆስል ዋለ። ሥጋው አልቆ አጥንቱ እስኪቆጠር ድረስ ቆሰለ፤ ደቀቀ፤ ተሰቃየ። መጽሐፍም «ዐገቱኒ ከለባት ብዙኃን ወላገዝኒ መንበርመ ለእኩያን ቀነዉኒ እደውየ ወእገርየ ወጉለቁ ከሱ አዕሳምትየ . . . ወተካፊሉ አልባሰየ ለርእሶመ» ማለትም «ብዙ ወሾች ከበውኛል፤ የከፋተኞች ጉባዔም ያዘኝ፤ እጆቼንና እግሮቼንም ቸነከሩኝ፤ አጥንቶቼን ሁሉ ቆጠሩ . . . ልብሶቼን ለራሳቸው ተከፋፈሉ» ይላል /መዝ 21:16-17።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ፀረ ወንጌል የሆኑ ሰዎች የሳሉት ዓይነት ጡንቻው የሞላ፤ ደረቱ ያበጠ፤ ጭኑ የተከፋፈለ ሆኖ በቤተ ክርስቲያንና በቤታችን እንደምናየው ዓይነት ለድራማ ወይም ለፊልም የተሰቀለ ስፖርተኛ ሰው አልነበረም። የመስቀል ነገረው በወረቀት ላይ ሳይሆን በሕሊና ብቻ ተስሎ የሚኖር ነውና። በዘመናችን በሥእል ተሰቅሎ የምናየው አንድ ፍልስፋትማዊ ጎረምሳ እንጅ ታሪካችንን የለወጠ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እንዳልሆነ ክርስቲያኖች አይስቱትም። ይህንን ስዕል የእግዚአብሔር ልጅ የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ ነው ብለው የሚቀበሉ ቢኖሩ የወንጌል ብርሃን ያልበራላቸው ብቻ ናቸው። እንዲህ ነበር ብለው የሚያስቡ ሁሉ ዓይናቸውን ተሰቅሎ ከሚታየው የጎረምሳ ምስል እንዲያነሡና አሁኑኑ ንስሐ እንዲገቡ ይለመናሉ። «የመዳን ቀን አሁን ነው» ተብሎ ተጽፏልና /2ቆሮ 6:2።

ጌታችን በመዋዕለ ስብከቱ «የዚህ ዓለም ገዢ ወደእኔ ይመጣል በእኔ ላይ ግን አንዳች የለውም» እንዳለው በመስቀል ሲሰቀል በግንባሩ የሚለጠፍ የዕዳ ደብዳቤ ቢታጣበት «ኢየሱስ ናዝሬዊ ንጉሠ አይሁድ» ብለው ስሙን ብቻ ለመጻፍ ተገደዋል። /ሉቃ 23:38። በእግዚአብሔርና በሰው ዘር መካከል የነበረውን የጥል ግድግዳ በሥጋው አፍርሶ ለዘመናት ያህል ከሚያፈቅረው አምላኩ ጋር ተጣልቶ የነበረው የሰው ዘር ሁሉ መንፈሳዊ ትንሣኤ አግኝቶ በእግዚአብሔር መንፈስ መመራት እንዲችልና ከዲያብሎስ ልጅነት ወደ እግዚአብሔር ልጅነት (መንግሥት) እንዲፈልስ አድርጓል ። /ሮሜ 8:16/

«እንግዲህ ልጆቹ በሥጋና በደም ስለሚነፈሱ እርሱ ደግሞ በሞት ላይ ሥልጣን ያለውን በሞት እንዲሸር ይኸውም ዲያብሎስ ነው።» ተብሎ እንደተጻፈ /ዕብ 2:14-15። ሞት የማይገባው ጌታ እርሱ ብቻ ግንድ ተሽከሞ ወደ ሞት በመጓዝና ዲያብሎስ ያመጣብንን የሞት ቀንበር በመቀበል ከምእመናን ላይ የሞትን ኃይል በሞቱ ሽሮታል «ዲያብሎስ ታሰረ አዳም ተመረመረ» እንደሚባለው። ዲያብሎስ ወደ ክርስቶስ የመጡትን በሞት ሊገዛቸው ወይም ሊያስፈራራቸው አይችልም። ሥልጣኑ ተገፎ እርቃኑ ቀርቷልና። ይህንን ሐቅ ቤተ ክርስቲያኖችን አሜን ብላ የተቀበለችው ቢሆንም «ሞት የተሸነፈው ወይም የዲያብሎስ ሥልጣን የተሸረው ኪዳን ምሕረት በተሰኘች በድንግል ማርያም ነው» የሚለውን የመጽሐፈ ዚቅ ፀረ ክርስቶስ አሳብ አሜን ብላ በመቀበል ደግሞ በእርጅና ምክንያት እውነትንና ውሸትን ለይታ የማታውቅ ራሷን የሳተች መበላት አስመስሏታል። በእርግጥ የመጽሐፈ ዚቅ አዘጋጆችና ተጠቃሚዎች አስማተኞች፤ ሞራ ገላጮች፤ ሙታን ሳቢ ምሥጢራዊ ድግምትን የሚደግሙ እንደመሆናቸው መጠን በአባታቸው በዲያብሎስ መንፈስ ውሸት ቢናገሩ የሚያስደንቅ አይደለም። ቤተ ክርስቲያኒቱ «የሞት ሥልጣን የተሸረው በክርስቶስ ሳይሆን ኪዳን ምሕረት በምትባል ማርያም ነው» የሚለውን ፀረ ክርስቶስ መልእክት አሜን ብላ መቀበል ግን እጅግ አሳዛኝ ጉዳይ ነው። የክርስቶስ አካል የሆነች ቤተ ክርስቲያን ከአስማተኞችና ከመጽሐፍ ቶቻቸው ልትለይ ይገባታል ስንል መጽሐፈ ዚቅን እና ተጠቃሚዎቹን ወጉዝ ከመ አርዮስ ብላ ከደሙ እንድትነጻ ለማድረግ ነው።

«በዛቲ ደንገል ኪዳን ምሕረት እንተ ባቲ ተሞዓ ሞት ወተቀጥቀጠ ኃይሉ ስፀላዒ»

ትርጉሙ «ኪዳን ምሕረት በተሰኘች በዚህች ደንገል ስማካይነት ሞት ደል ተነሣ፤ የጠላት ኃይልም ተቀጠቀጠ።/የግን ኪ ምሕ ዚቅ ገጽ 177/ የጠላትን ኃይል ቀጥቅጦ ሞት ሆይ መውጊያህ የት አለ? ሲአል ሆይ ድል መንሣትህ የት አለ? ያስሰኘው በኃይልና በክብር የተሞላው የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ እንጂ ድንግል ማርያም አለመሆኗ የመጽሐፍ ቅዱስ አንባቢዎች አይዘነጉትም። /1ቆሮ15:55 2ጢሞ1:10 ዕብ 2:14-15 ።

ፀሐይና ጨረቃ አልቀደሙሽም

«እምቅደመ ሰማየት ወምደር ሐፊጠቱ ፀሐይ ወወርህ ሲቀደሙኪ መሳእክተ ሰማይ ይተሰክኩ»

ትርጉሙ «አናደርሽ ሰማይና ምድር ከመፈጠራችው በፊት ነው፤ ፀሐይና
 ጨረቃም አስቀደሙትም የሰማይ መሳእክትም ያገለገሉት ነበር።»
 /መጽሐፈ ሰዓታት ስብሐተ ፍቁር ገጽ 162/
 እንዲህ ለማለት የተፈለገው ፈጣሪ ዓለማት በሆነው
 በክርስቶስ ፈንታ ማርያምን ተክቶ ለማስመለከት እንደሆነ ስለ
 ክርስቶስ ማንነት የገባቸው ሰዎች አይዘነጉትም። እንደ
 እግዚአብሔር ቃል እውነት በእግዚአብሔር መለኮታዊ እቅድ
 ዓለም ሳይፈጠር በፊቱ ቅዱሳንና ነውር የሌለን በፍቅር
 እንሆን ዘንድ በክርስቶስ እንደተመረጥን የታመነ ቢሆንም
 ዓለም ሳይፈጠር ነበርን ማለት ግን አይደለም /ኤፌ.1:4/
 የፍጥረት መጀመሪያ የሆኑ አዳምና ሔዋን እንኳ ሌሎች
 ስነ ፍጥረታት በሙሉ ከተፈጠሩ በኋላ በመጨረሻ
 መፈጠራቸውን ማንም አይስተውም /ዘፍ. 1:26:31::
 የመጽሐፈ ሰዓታት ደራሲም ከዋሽቡ አይቀር ይለይለት
 ብሎ እንጂ ድንግል ማርያም የተፈጠረችው ከሰማይና
 ከምድር፣ ከፀሐይና ከጨረቃ በፊት መሆኑ ይቅርና
 ከብሉይ ኪዳን ሰዎች እንኳ የመጨረሻዋ መሆኗን
 አይክድም ምክንያቱም በሌላ ምዕራፍ ሐናና ኢያቂም
 ከሚባሉ ሰዎች እንደተወለደች ጽፏልና።

«ሰማይና ምድር ሳይፈጠር ያገለገሉት ነበር» ተብሎ
 የተነገረላቸው መሳእክትም ቢሆኑ ሰማይና ምድር ሳይፈጠሩ
 አልነበሩም።

ከመድኃኔ ዓለም በቀር ከመወለዱ በፊት የነበረና ያለ
 ማንም የለም። እርሱ ግን በሥጋ ከመገለጡ በፊትም ሕያውና
 የሁሉ ፈጣሪ እንደነበረ ተጽፎለታል /ዮሐ1:1-3:: በመዋዕለ
 ሥጋዊም «እውነት እውነት እላችኋለሁ አብርሃም ሳይወለድ
 እኔ አለሁ» ብሏል /ዮሐ 8:58:: ይህም አምላክነቱን ሲያጠይቅ
 እንጂ በሥጋ እንዳልሆነ ግልጽ ነው /ማቴ1:1::
 ከሥጋውያንም ሆነ ከመንፈሳውያን ፍጥረታት ወገን ግን
 ከመወለዱ በፊት ኖሮ አመሰገነ ወይም ተመሰገነ ተብሎ
 የሚነገርለት የለም።

ድንግል ማርያም ኢየሱስን ፈወሰችው

የመጽሐፈ ዚቅ ጸሐፊዎች «ንፁ ንስገድ ወንጌይ ባቲ ለመድኃኒትን
 ማርያም ድንግል ለዘገብረት ብርሃናት ዓበይተ በሐቲታ።»
 «በቻዋን ታባባቅ ብርሃናትን (ፀሐይና ጨረቃን) ሰፈጠረች
 ለመድኃኒታችን ለድንግል ማርያም ኑ እንስገድ ለእርሷም እንገዛ።»
 ማለታቸውን አስታውሱ።

የመጽሐፈ ሰዓታት ደራሲም

«ተፈሰሐ ማርያም ሠርገ አርን ሲዋዊ፡
 ተፈሥሐ ማርያም ወሰተ ዳዊት ሰንቃዊ፡
 ሙካፈ ሰዕሰቱ ሰሊዮብ ስመ በቀሰሱ ይደዊ።»

ትርጉሙ «የሲዋዊው የአርን ጌጥ ማርያም ደስ ይበሰሽ፡ የዘማሪው
 የዳዊት ልጅ ማርያም ደስ ይበሰሽ፡ ኢዮብ በቀሰሰ በታመመ ጊዜ
 ልመናውን የተቀበሰሸው እንቺ ነሽ» ብሏል። /መጽ ሰዓታት ገጽ158/
 ሰማይና ምድር ከመፈጠራቸው በፊት በቅዱሳን

መሳእክት እየተገለገሉት እንደነበረች የተናገረው ደራሲ አሁን
 ደግሞ «የዘማሪው የዳዊት ልጅ» ብሏታል። ደራሲው ማርያምን
 ከስነ ፍጥረት በፊት እንደነበረች የተናገረ በመሆኑ «ኢዮብን
 ልመናውን ተቀብሰሽ የፈወሰሸው እንቺ ነሽ» ማለቱ አስገራሚ
 አይሆንም። እንዲህ አይነቱ ድርሰትም ለክርስቲያኖች እንጂ
 እውነትን ለተቀመፍ አእምሮአቸው ሲገባቸው ሰዎች
 እንግዳ አይደለም። በእግዚአብሔር ቃል እውነት ግን በኢየሱስ
 በማርያም መካከል የነበረው የዘመን ርቀት እጅግ ብዙ ነው።
 በመሆኑም ማርያም ባልነበረችበትና ባልተወለደችበት ዘመን
 «የኢዮብን ልመና ሰማሽ» ማለቱ መሠረተ ቢስ ነው።
 ኢዮብም በሕሊና አምላክ ወደ ነበረች ወደ ማርያም ሊጸልይ
 አይችልም። መጽሐፈ ኢዮብ የተጻፈበት ዘመን በውል
 ባይታወቅም እስራኤላውያን ወደ ግብፅ ከመግባታቸው በፊት
 እንደሆነ ያገመታል።

ኢዮብ ሦጽ በሚባል አገር እጅግ የገነነ ባለጠጋ ከመሆኑም
 በላይ እግዚአብሔርን የሚፈራና ቅን ጻድቅ ሰው እንደነበረ
 መጽሐፉ ይመሰክርለታል። /ኢዮ ምዕ152 ተመልከት/
 ኢዮብ ዲያብሎስ ባመጣበት ፈተና እጅግ ብዙ መከራን
 የተቀበለ ትዕግሥተኛና ጽኑ ሰው ነው። በመጨረሻም
 እግዚአብሔርን ከቀድሞው ይልቅ እንደባረከው እንመለከታለን
 /ኢዮብ 42:10:: ደራሲው «አንድ ሰው ነበረ» ብሎ በጀምርና
 ኢዮብም በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ታሪኩ የማይታወቅ ሰው
 ቢሆን ኖሮ በመጽሐፈ ሰዓታት የተደረሰው ሐሰት ለመቀበል
 እንገደድ ነበር። ሆኖም ኢዮብ በመጽሐፍ ቅዱስ ታሪክ ውስጥ
 ትልቅ ሥፍራ ያለው ታዋቂ ሰው በመሆኑና በማርያምና
 በኢዮብ መካከል የነበረው የዘመን ልዩነትም እጅግ ሠፊ
 ከመሆኑ የተነሣ «ማርያም ኢዮብን ፈወሰችው» የሚለው
 አባባል ማርያምን በእግዚአብሔር ቦታ ተክቶ ለማስመለከት
 መሆኑ በእግዚአብሔር መንፈስ ለሚመሩ ሰዎች ግልፅና ግልፅ
 ነው። የተአምረ ማርያም ጸሐፊም

«በእንተ እንዘእትን ማርያም ተፈጥሮ ኩሉ ዓለም»

ትርጉሙ «ዓለሙ ሁሉ እመቤታችን ማርያምን ለማመስገን ተረጥሯል» ብሏል /መቅደም ቁገ/። ትንሽ ዝቅ ብሎ በቁ26 ላይም

«ሐይሃ ለእግዚአብሔር ማርያም ሐይሃ ስምላክ»

«የእመቤታችን ማርያም ሐሳብ እንደ ስምላክ ሐሳብ ነው» ብሏል ሱቱ ስብሐት።

የአምላካችን አሳብ እንደ ፍጡር አሳብ አይደለም። የእግዚአብሔር አሳብና የሰው አሳብ ሰማይ ከምድር የሚርቀውን ያህል ይርቃል /ኢሳ55:9/።

አምላካችን እግዚአብሔርን ከፍጥረት ጋር እናስተካክለውና እንመስለው ዘንድ አይገባም /ኢሳ 46:5/። ታዲያ የተለምዶ ማርያም ደራሲ የአምላክ አሳብና የማርያም አሳብ አንድ ነው። ማለቱ ለምን ይሆን።?

ድርሰቱ (ተለምዶ ማርያም) ለምድራችን ጉስቀልና ምክንያት ከሆኑ አዋልድ መጻሕፍት አንዱ ሲሆን በዘመናችን በማርያም ስም የእግዚአብሔርን ሥራ የምትገዳደር አርጤምስም ሕዝባችንን «እኔ ስብሐቴን እግዚአብሔር ጪካኝ ነው፤ እኔን እንጂ ሕንተን ስይሰማህምና ወደ እኔ ጸዕደ፤ ለእኔም ስገድ፤ ተስምረን ስማ፤ ተስምረን ከሰማህ ሥጋወደሙ ምንም ስይሠራልም እኔ ርኅሩኅ እናትህ ቢዛወቱ ዓለም ነን» እያለች እራሷን በእግዚአብሔርና በልጁ በእያሱስ ክርስቶስ ዙፋን አስቀምጣ የሕዝቡን ቀልብ ለመሳብ የምትጠቀምበትና የምትገለጥበትም ይኸው ተለምዶ ማርያም የሚባለው መጽሐፍ ነው።

«በገ ሥራ ሳይሰሩ፤ ሕገጌቱን ሳይጠብቁ እንዲሁ የማርያምን ስም በመጥራት ብቻ የሚሆነውን መዳን ታዩ ዘንድ ወደኔ ኑ ትሳሰቅ» /ተለምዶ 12:50-67/ ይህም ብቻ አይደለም የሕግ ባለቤት እግዚአብሔርን የካደ ሰው እኔን ግን ካመነ በመንግሥተ ሰማያት ከልካይ የለውም። ሰባ ስምንት ነፍስ በልቶ ሥላሴን (እግዚአብሔርን) የካደም እኔ አስምራዋለሁ።

«በገ ሥራ ሳይሠሩና ሕገጌቱን ሳይጠብቁ መዳን በሰማ ብቻ» እያለች የምትጭብረብረው አሳሳቿ መንፈስ ለምንና ማን እንደ ሆነች ለእግዚአብሔር ወዳጆች መገለጥ አያስፈልጋቸውም።

የእግዚአብሔር ቃል «ብትወዱኝ ትእዛዜን ጠብቁ» ሲል በሌላ ሥፍራም «እውነት እሳችኋለሁ ሰማይና ምድር እስኪያልፍ ድረስ ከሕግ አንዲት የውጣ ወይም አንዲት ነጥብ ከቶ አታልፍም ... ከትእዛዛት አንዲቱን የሚሸር ለሰውም እንዲሁ የሚያስተምር.....»እያለ ይናገራል

/ሉቃ 16: 17 ማቴ 5:18-19/።

ሕጉንና ትእዛዛቱን መተላለፍ፤ ኃጢአት ነው። ኃጢአትን የሚያደርግም ከዲያብሎስ ነው/ዮሐ 3:8/።

ስለዚህም «ሕጉንና ትእዛዛቱን በመሻር መዳን አለ» የሚለን የተለምዶ ማርያም እሐፊ የጽሑፉ መንፈስ ከዲያብሎስ መሆኑን ለመጠቀም ይህ በቂ ነው።

ከዚያም ከዚህም

«ተስምንተ ማርያም ለገብርኤል ወትቤሱ ስርአየኒ

ገጸክ ወስሰምዓኒ ቃለክ ርድሕኒ ወስደንኀኒ በመስቀልክ»

ትርጉሙ «ማርያም ገብርኤልን በመታመን ረትህን አላየኝ ድምጽህንም አስሰማኝ፤ እርዳኝ በመስቀልህም አድነኝ አስቸው» /የመስከረም 19 ዚቅ ፲፩ 26/

ይህንን ተረት ተረት ደግሞ በድንግል ማርያም ላይ የተለጠፈ ስህተት ነው። ድንግል ማርያም ረዳትና መድኃኒት እግዚአብሔር ብቻ መሆኑን ጠንቅቃ ታውቃለች። «ኅፍሴ ጌታን ታከብራለች፤ መንፈሴም በአምላኬና በመድኃኒቴ ሐሴት ታደርጋለች» ብላ በእግዚአብሔር ላይ መታመኗን ስለምናውቅ «ገብርኤል ሆይ፤ እርዳኝ በመስቀልህ ኃይልም አድነኝ ብላ ጮኸች» የሚለው አባባል ጠላቶቿ እንጂ ወዳጆቿ አይቀበሉትም።

ግራ የታጋቡ የመጽሐፈ ዚቅ ጸሐፊዎች ድንግል ማርያምን በእግዚአብሔር ዙፋን አስቀምጠው ፀሐይና ጨረቃን፤ ከዋክብትንም እንደፈጠረች አድርገው ሲናገሩ እንዳልነበረና ከሚታዩና ከማይታዩ ፍጥረታት ሁሉ በላይ ናት ብለው እንዳልሰበኩ አሁን ደግሞ በእግዚአብሔር ላይ የነበራትን እምነት አስጥለው «ፊትህን አላየኝ ድምጽህንም አስሰማኝ እርዳኝ በመስቀልህም አድነኝ» ብላ ወደ ገብርኤል እንደጸለየች አስነበበውናል። ይህ አባባል ዛሬ ወደ መናፍስት የሚደረገውን የድረሱልኝ መስተብቁሶ (ልመና) ለማጠናከር የታሰበና «ሕጌን እኛ ድንግል ማርያምም መላእክትን በመስቀላችሁ ስድነኝ እርዳኝ እያለች ትለምን ነበር፤ ስለዚህም ወደ መላእክት መጮኸችን እግባብ ያለው ነው» ለማለት የተጠነሰሰ መናፍስታዊ የነፍሳት ወጥመድ ነው። በተለይ መላእክት በብልሐተኛ የሚሠራ መስቀል እንደሌላቸው የታመነ ስለሆነ «በመስቀልህ አድነኝ» አለችው የሚለው አባባል ከእውነት የራቀ መሆኑን ያሳያል።

«ወበእንተዝ እዘዙን መምህራን ቅዱስ ወንጌል ስምላክ

ፈጣሪ ሰዐስ ንስገድ ለመስቀል ወሰማርያም ደንገል»

ትርጉሙ «ስለዚህም የቅዱስ ወንጌል መምህራን ለመስቀልና ለማርያም በሰዐስ ፈጣሪ ስምላክ እንስገድ ዘንድ እዘዙን» /የመስ 21 ዚቅ ፲፩ 27/

እውነተኞቹ የወንጌል መምህራን ወንጌልና የወንጌል ዓላማ ምን እንደሆነ አበጥረው ያውቃሉ።

ይኸውም ወንጌል ኢየሱስ ክርስቶስና የኢየሱስ ክርስቶስ ሕይወት ነው።

ወንጌል የምሥራች ቃል ነው።

ወንጌል የጠላትን ሽንፈትና ውድቀትን የሚያውቅ የድል ጦማር ነው።

ወንጌል የእግዚአብሔርን ፍቅርና መልክ ያሳወቀ ልዩ መለኮታዊ መልእክት ነው።

ስለ ወንጌል የወንጌል መምህራን እንዳስተማሩን ብዙ መተንተን ቢቻልም በዚህ ጽሑፍ ማስተላለፍ የተፈለገው ግን የበግ ለምድ ለብሰው በጎችን ለማጥመድ ሐሰተኞች መምህራን የቆፈሩትን ፀረ ወንጌል ጉድጓድ ለመድፈን ነው።

ባንቀላፋት ቅዱሳን ስም ለተሣሉ ሰዕሎችና ቅርጻ ቅርጽ መስገድ በ78 ዓ.ም በምስራቅ አቢያተ ክርስቲያናት የተጀመረ ፀረ ክርስትና ትምህርት ሲሆን ወደ አገራችን የገባው ደግሞ በቀንደኛው መናፍቅ በዔፄ ዘርዓ ያዕቆብ ዘመነ መንግሥት እንደሆነ ይነገራል። ዘርዓ ያዕቆብ በአባቱ በዐፄ ጳዊትና በእርሱ ዘመን ከባሕር ማዶ ለመጡ በጠቢባን ለተሣሉ ሥዕሎችና ቅርጻ ቅርጽ ምሥሎች እንዲሰገድ ሲያዝዝ በሴት መልክ የተሳለችውን ማርያም ናት፤ የ «ተ» ዓይነት ቅርፅ ያለውን የክርስቶስ መስቀል ነው። ስለዚህም «ለእኔ ክብር ፍጡራን ሰብሐት ፈጣሪ ይደጋግማል፤ እስመ ተዐረዋ በክብርሙ» ማለትም «በእነዚህ ሁለት ፍጡራን (ለማርያምና ለሰዕል መስቀሉ) የፈጣሪን ምስጋና ይገባቸዋል፤ በክብራቸው ፈጣሪን ተካክሰውታልና» በማለት የእንጨት ቅርፅና የማርያም ምስል ከፈጣሪ ጋር እኩል ናቸው ብሎ በዲያብሎስ መንፈስ ሠክሮ ይህንን አዋጅ ሲያውጅ የጠቢባን ውጤት ለሆኑ ለእነዚህ ምስሎች አንሰግድም የእንጨት መስቀልና የማርያም ምስል ከፈጣሪ ጋር በክብር እኩል ናቸው ብለንም አንሰብክም ያሉትን እውነተኞች መምህራንንና ደቀ መዛሙርትን

አጥንታቸው አስከቆጠርና አስከሰባር ድረስ እንዳደበደቡ፤

የሰውነታቸውን ክፍሎች ጥቂት በጥቂት በመቆራረጥ እንዳሰቃዩ፤

ምላሳቸውን በማድራታቸው በኩል ተቀዶ እንዳወጣ፤

ከንፈራቸውም ተቋቋረ /ተቆጠ/ እንዳጣልና መሳሰሉ እንዳሆኑ፤

ቆዳቸው ከሰውነታቸው እንዳገፈፍ

በድንጋይ ተጨፍጭፈው እስከ አንገታቸው ድረስ ያለው ሰውነታቸው እንዲቀበርና ከሐፈር በላይ በሆነው ጭንቅላታቸው ላይ ፈረስ እንዲነጸባቸው አድረጎአል።

ዘርዓ ያዕቆብ እንዲህ አያደርግም የሚል ተሟጋች ካለ ራሱ ካስጸፈው ተአምረ ማርያም ምዕ 24ን መመልከት ይችላል።

ዘርዓ ያዕቆብ በእግዚአብሔር ዘንድ ከሮም ቁሳሮችና ከነዮዲት ጉዲት ከነ ግራኝ መሀመድ ተለይቶ የሚታይ ሰው አይደለም። ዛሬ ለመስቀልና ለድንግል ማርያም ሰግደት ይገባል ብለው የሚያስተምሩ የመጽሐፈ ዚቅ አዘጋጆች የዚህ መናፍቅ ደቀ መዛሙርት ቅሬታዎች ናቸው።

በቅዱስ ወንጌል መምህራን ስም ዐፄ ዘርዓ ያዕቆብ የሰበከው ባዕድ ወንጌል /ተአምረ ማርያም/ ነገሥታት በመሠረቷት መጤ አርቶዶክስ ዘንድ እንጂ በጥንታዊቷ አርቶዶክስ ቤተ ክርስቲያን ውጉዝ ከመ አርዮስ ተብሎ ያበቃለት ጉዳይ ነው። በግብፅ መነኮሳት አማካይነት በኢትዮጵያ ምድር ብቻ የበቀለው የሙታን ስብከት ኢትዮጵያን የረሀብ፤ የጦርነት፤ የችግር፤ አገር እንድትሆን አድርጎአታል። የክርስቶስ ተከታዮችን ደም እያፈሰሰና እየጠጣ እስከ ዘመናችን ድረስ ያልጠፋው ይኸው የሙት መንፈስ የክርስቲያኖችን ሬሃ እስከ ማቃጠል እየደረሰ መሆኑን ማንም ሰው ያውቀዋል። ብዙ ሰዎች እንደሚሉ የኢትዮጵያ ታሪክ የጦርነት ታሪክ ነው። ልለዚህም ባለፉት ምእተ ዓመታት ቤተ ክርስቲያን የተሰጣትን መንፈሳዊ ሥልጣን ከመጠቀም ይልቅ ከነበሩት ገዢዎች ጋር እጅና ጓንት በመሆን ጆሮዋን ለነገሥታት የዓመፅ ትእዛዝ በመስጠት አላማዋን የሳተች ነበረች። ዛሬ ግን የአምላካችን ስም የተመሰገነ ይሁንና ቤተ ክርስቲያን በንስሐ ሕይወት ታድሳ ወንጌልን ለምድራችን ሁሉ ለማዳረስ ደፋ ቀና እያለች ትታያለች። ዘርዓ ያዕቆብ የመሠረታት ቤተ ክርስቲያንም በተቃራኒው መንገድ ወንጌል እንደ እሳት በተቀጣጠለበት ወቅት የእንዲት ሴት ምስል ብቻ የነበረውን ሥዕል ኅብረ ቀለሙንና የስእሉን ባሕሪ በመቀያየር ያች እንዲን ሴት፡- ልደታ፤ በዓታ፤ ቁስቋም፤ ኪዳነ ምሕረት፤ እናቷ ማርያም፤ ልጅትዋ ማርያም ወዘተ በማለት በዓላትን በመሰየም፤ በተሰየሙት በዓላት ልክ ሥዕሎችን በመሰልና የ«ተ» ዓይነት ቅርፅ ብቻ የነበረውን መስቀል ደግሞ ከተለያዩ ብረታ-ብረትና እንጨቶች ልዩ ልዩ ቅርፅ በመስጠት ንግድዋን እያጣሟፈች ትገኛለች።

የእግዚአብሔር ቃል ደግሞ «የተቀረፀውን ምስል የማናቸውንም ነገር ምሳሌ በወንድ ወይም በሴት መልክ የተሠራውን - ሁሉ ባየህ ጊዜ ሰግደህላቸው አምልከህቸውም እንዳትስት ተጠንቀቅ።» ይላል/ ዘጸ 4 ፡ 16-19/።

«ይጸድቁ ኃጥኝ በኪዳንኪ እስ 7ብረ

ተዘካሪኪ ወጸውሁ ሰመኪ- - -»

ትርጉሙ «ሰምሽን የጠረ ተዘካርሽን ያደረጉ ኃጢአተኛት ሁሉ በኪዳንኪ ይጸድቃሉ» ይላል። /ዘዘመን ፳፯ ፲፮ 34/

«ኪዳንኪ ኃይልን ወጸውን ኪዳንኪ ውለቱ ማርያም ዘሞኦ ሰላይጣን»

ትርጉም «ኪዳንኪ ኃይላችንና መጠሪያችን ነውና ማርያም ሆይ ሰይጣንን ያሸነፈው ኪዳንኪ ነው»። /ዘዘመን ፳፯ ዘሐ ሰንበት ፲፮ 34/።

ሐዋርያው ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ በጻፈለት መልእክቱ «ኃጢአተኞችን ሊያድን ክርስቶስ ኢየሱስ ወደ ዓለም መጣ የሚለው ቃል የታመነና ሁሉ እንዲቀበሉት የተገባ ነው» ብሏል /1ጢሞ1፡11/። በሮሜ መልእክቱም «ነገር ግን ለማይሠራ ኃጢአተኛውንም በሚያጸድቅ ስሜያምን ሰው እምነቱ ጽድቅ ሆኖ ይቆጠርለታል - - - ጌታ ኃጢአቱን የማይቆጥርበት ሰው ብፁዕ ነው» ብሏል /ሮሜ 4፡5-8/። እንዲሁም «የሚያምኑ ሁሉ ይጸድቁ ዘንድ ክርስቶስ የሕግ ፍፃሜ ነውና - - - የጌታን ስም የሚጠራ ሁሉ ይድናል» የሚል እናገኛለን። /ሮሜ 10፡4 እና 13/። እንደ እግዚአብሔር ቃል እውነት ኃጢአተኞች ሁሉ ይድኑ ዘንድ በጌታ ከማመን ሌላ እንደ አማራጭ የሚወሰድ ቃል ኪዳን የለም «እኔ መንገድና እውነት ሕይወትም ነኝ በእኔ በቀር ወደ ሌብ የሚመጣ የለም» ተብሎ ተጽፏልና። /ዮሐ 14፡6/

ታዲያ በየወሩ 21 ቀን አግራቸውንና እጃቸውን አጣጥፈው በመዋል፣ በማርያም ስም በምትነግደዋ የዛር መንፈስ! («አርጢምስ») እየተነዱ መንግሥተ ሰማያትን ለመውረስ መፍጨርጨር ምን ይባላል።? የኢየሱስ ክርስቶስን ክቡር ደም ተቀብለው ማርያምን «ኪዳንኪ ኃይላችንና መጠሪያችን ነው፤ ኃጢአተኞች ሁሉ በእንቺ ይጸድቃሉ» ብሎ ማስተማር በወርቅ ካባ ላይ ቡቱቱን /ድራቱን/ እንደ መደረብ ያለ ነው። /ሮሜ 10፡13/።

ሰለዚህም «ኪዳንኪ ኃይላችንና መጠሪያችን ነው» የሚለው ቃል «እግዚአብሔር ዓላኔ! እምባዬ! መድኃኒቴ! በእርሱም የምተማመንበት ረዳቴ! መታመኛዬ! የደገንነቴ ቀንድ! መጠሪያዬም ነው» ከሚለው የእምላካችን ቃል ጋር ስለሚዓረር ለእውነት የሚገዙ ሰዎች አይቀበሉትም። /መዝ 17 ፡ 2/።

«ሰይጣንን ያሸነፈ (የሻረ) ኪዳንኪ ነው» የሚለው ዘይቤም «እንግዲህ ልጄቼ በሥጋና በደም ስለሚካፈሉ እርሱ ደግሞ በሞት ላይ ሥልጣን ያለውን በሞት እንዲሸር.....» ከሚለው

ጋር በእጅጉ የሚጋጭ ነው። /ዕብ2፡14/ ሞት የማይገባው ጌታ ከእኛ ጋር በሥጋና በደም በመካፈል በመንፈሱ ወደ ሞት ተጉዞ በእኛ ላይ የነበረውን የሞት ቅጣት ወይም ዕዳ በመቀበል ዲያብሎስ የሰው ዘርን ሁሉ ያስፈራራበት የነበረውን የሞት ኃይልና ሥልጣን ቀምቶ ወስዷል። አማኞች የምንሞተው ሞት እጅግ ወደሚሻለው ወደ በረከቱ ሙላት የምንሄድበት መንገድ እንጂ ወደፍርድ የሚወስደው የኃጢአት ቅጣት ሞት አይደለም። /ራል1፡23/ «በመረቀልን በአዲስና በሕያው መንገድ ወደ ቅድስት በኢየሱስ ደም በመጋረጃው ማለት በሥጋው በኩል እንድንገባ ድፍረት አለን» ተብሎልናል /ዕብ10፡20 ማቴ11፡28/። ሰይጣንን የሻረች ድንግል ማርያም ብትሆንና ጽድቅም በእርሷ የሚገኝ ቢሆን ኖሮ የድንግል ማርያም አማኞች መንፈሳዊ እረፍትን አግኝተው በየገዳማቱ ከመንከራተት በዳኑ ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ ሰይጣንን የቀጠቀጠው ወይም የሻረው የሴቲቱ ዘር (ኢየሱስ ክርስቶስ) እንጂ ሴቲቱ አይልም /ዘፍ3 ፡ 15/።

« - ስንቀጽ ክብርሙ ስቀዳሳን ትሁዝ ሰላሙ ስርጉቃን ወዳገና ስቀረባን»

ትርጉሙ «ስቀዳሳን የክብራቸው በር፣ ርቀው ሰንበረ ሰላምን፤ ስቀረቡም ደኅንነትን ትሰጣሉ» /ዮጥቅምት 3 ዚቅ ፲፮ 39 /።

ይህ ዓረፍተ ነገር የክርስቶስን የመስቀል ዓላማ የሸፈነ የጠላት መጋረጃ ነው። «አሁን ግን እናንተ በፊት ርቃችሁ የነበራችሁ በክርስቶስ ኢየሱስ ሆናችሁ በክርስቶስ ደም ቀርባችኋል። እርሱ ሰላማችን ነውና - - - ሰላምንም ያደርግ ዘንድ ጥልንም በመስቀሉ ገድሎ በእርሱ ሁለታቸውን በአንድ አካል ከእግዚአብሔር ጋር ያስታርቅ ዘንድ ነው። መጥቶም ርቃችሁ ለነበራችሁ ለእናንተ ሰላምን ቀርበው ለነበሩትም ሰላምን የምሥራች ብሎ ሰበከ» ተብሎ ተጽፏልና /ኤፌ2፡13-18/። «ማርያም የጽድቅ በር ናት» የሚለው አባባልም ሰዎች በክርስቶስ እምነት ወደ እውነተኛው ጽድቅ እንዳይደርሱ የተደረገ አጋንንታዊ መልእክት ነው። ራሷ ድንግል ማርያም እውነተኛ የጽድቅ በር የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስን ተቀብላ የዳነች የመጀመሪያዋ አማኝ ናት።

መቼም አያድርገውና ድንግል ማርያም ጌታ ሳይሰቀል ብትሞት ኖሮ ሲክል መግባትዋ አይቀርም ነበር።

ይህንን አባባል የሕይወትና የጽድቅ መነሻው የክርስቶስ ኢየሱስ የመስቀል ሞት መሆኑን የገባቸው ሰዎች

አይከብዳቸውም። «በሩ እኔ ነኝ በእኔ የሚገባ ቢኖር ይድናል፤ ይገባልም ይወጣልም» ተብሎ ተጽፏልና /የሐ10:9/። ይህም ከመስቀሉ በፊት እንዳልሆነ እውን ነው /ሮሜ5:19/።

«ኩሉም ሠራዊት መሳእከት ስላሳዩ እስ ይሠርሩ
በስክናዩ እምጽንፍ እስክ ጽንፍ ይሰብሐኪ
ማርያም በዘኢያረምም ስፍ»

ትርጉሙ «ማርያም ሆይ ከስክናዩ እስክ እጽንፍ በክንፍ የሚበረ
አወፍ አእሳፋት የመሳእከት ሠራዊት በሙሉ ያስማድረጥ ያመሰግንሃል።

በእርግጥ እነዚህ ስፍር ቁጥር የሌላቸው መላእክት
ከፈጣሪያቸው ሌላ ተጨማሪ አድርገው የሚያመሰግኑት
እንዳለ የሚያሳይ የመጽሐፍ
ቅዱስ ጥቅስ በአንድም ስፍራ አናገኝም። ራሷ ድንግል
ማርያም በሰማይ ካሉ አእሳፋት መላእክትና ከቅዱሳን ጋር
ሆና ስለተደረገላት ነገር ፈጣሪዋን የምታመሰግን ናት እንጂ
ዲያብሉስን ይመስል እንደፈጣሪ ልመሰግን ይገባኛል ብላ
ስብሐተ ፈጣሪ (የፈጣሪ ምስጋናን) የምትቀበል አይደለችም።
መጽሐፍ ቅዱስ «እነሆ አንድ ስንኳ ሊቆጥራቸው የማይችል
ከሕዝብና ከነገድ ከወገንም ከቋንቋም ሁሉ እጅግ ብዙ ሰዎች
ነበሩ፤ ነጭ ልብስም ለብሰው በዙፋኑና በበጉ ፊት ቆመ።
በታላቅም ድምጽ እየጮሁ በዙፋኑ ላይ ለተቀመጠው
ለአምላካችንና ለበጉ ማዳን ነው አሉ። መላእክቱም ሁሉ
በዙፋኑና በሽማግሌዎቹ በአራቱም እንስሶች ዙሪያ ቆመው
ነበር። - ለእግዚአብሔርም እየሰገዱ፡- አሜን በረከትና ክብር፤
ጥበብም፤ ምስጋናም፤ ውዳሴም፤ ኃይልም፤ ብርታትም
ከዘላለም እስከ ዘላለም ድረስ ለአምላካችን ይሁን አሜን አሉ
ይላል /ራኢ 7:9-12/። ድንግል ማርያም ከእነዚህ ቅዱሳን ጋር
ሆና ሃያ አራት ሰዓት ሙሉ የምታመሰግን መሆኗ የማይካድ
ሐቅ ሲሆን የመጽሐፈ ዚቅንና የሌሎችንም አዋልድ
መጻሕፍት ጸሐፊዎች ግን በምድር እንኳ የተወገዘውን
የፍጡራንን አምልኮ በሰማይም እንዳለ ለማስመሰል በክፉ
መናፍስት እርዳታና በተለያዩ አጋንንታዊ ተአምራት እየታዘዙ
ዛሬም ቢሆን የኑፋቄ ትምህርታቸውን በማካሄድ ላይ ናቸው።
ሐዋርያው ጳውሎስ ለሮሜ ሰዎች በጻፈው ክታቡ፡-
«እግዚአብሔርን እንጂ እግዚአብሔርነቱ መጠን ስላላመለኩትና
ስላላመሰግኑት - - - እግዚአብሔር በልባቸው ፍትወት ወደ
ርኩስነት አሳልፎ ሰጣቸው። ይህም የእግዚአብሔርን እውነት
በውሸት ስለለወጡ፤ በፈጣሪም ፈንታ የተፈጠረውን

ስላመለኩና ስላንለገሉ ነው።» ብሏል /ሮሜ 1:21፤ 24-25/
ስለዚህም ቅዱሳን መላእክትና የሰው ዘር ሁሉ ድንግል
ማርያምን ሁለተኛ ተመስጋኝ አምላክ አድርገው ያመሰግኗታል
ብሎ መናገር አንገት የሚያስደፋ አሳፋሪ አባባል ነው።

የመጽሐፈ ዚቅ ጸሐፊዎች ከዋሽን አይቀር ይለይለት ብለው
«ዘእንበሰ ይትፈጠር ሰማይ ወምድር ወዘእንበሰ ትሣረር ምድረ ገነት
ሀሰወት ሰብሐት ቅድስት ወቡርክት ይእቲ ማርያም።» ብለዋል።

ትርጉሙ «ሰማይና ምድር ሳይፈጠር፤ የገነት ምድርም
ሳትመሠረት፤ የተመሰገንች፤ የተቀደሰችና የተባረከች ማርያም አስቀድማ
ነበረች» ማለት ነው። /መጽ ዚቅ የህዳ ማርያም ገጽ 74/
አክለውም «ሰብሐት ስንቲ ማርያም ወውድስት በስፈ ኩሉ።
ኪረቢል ይሰብሐኪ ወሰራሬል ይቋድሱኪ
መሳእከት በበነገደሙ ይትቀነዩ ሰኪ።»

ትርጉሙ «ማርያም በሁሉ ስንደበት ፈፅመሽ የተመሰገንሽ ነሽ ኪረቢልና
ሱራሬልም ያመሰግኑሽ መሳእከት በየወገናቸው ሳንቺ ይገዛሉ።»
/የህዳር ካህናት ሰማይ ዚቅ ገጽ 77/

ይህ ሁሉ ማርያምን ፈጣሪ አስመስሎ በማቅረብ ዓለማት
ከመፈጠራቸው በፊት በነበረው፤ ህልፈትና ውላጤ በሌለበት፤
በልዑል እግዚአብሔር ፈንታ ለማስመሰክ ከዲያብሉስ ሕሊና
የመነጨ የመጨረሻው ክህደት ነው።

በእንዲህ ያለ ትምህርት በድቅድቅ ጨለማ ገብተው የወደቁ
ሰዎች የሚደርስባቸው የኃጢአት ቅጣት እጅግ የሚያስፈራ
ነው። አልፋና አሜን መጨረሻና መጀመሪያ የሌለው አንድ
እግዚአብሔር ብቻ ነው። ፍጥረት ሁሉ ግን መነሻ አለው።
በዚህ ክፍል «ሰማይና ምድር ሳይፈጠር ነበረች» ተብሎ
የተነገረላት ማርያም ከብሉይ ኪዳን ሰዎች እንኳ የመጨረሻ
ሰው ናት። በዚህ ምድር የቆየችበትም ዘመን እንደ ብሉይ
ኪዳን ሰዎች በመቶ የሚቆጠር ዘመን ሳይሆን ወደ 64 ዓመት
ገደማ እንደሆነ ይተረካል። ከቶ ከፍጥረት ወገን ከመወለዱ
በፊት ነበረ ተብሎ የሚነገርለት ማንም የለም። ፍጥረት ሁሉ
ከመፈጠሩ በፊት በሕሊና አምላክ ታስቦ የነበረ እንጂ
በእግዚአብሔር የፍጥረት አሠራር «ከመጣሽ ማርያም
ታምጣሽ» የሆነ ግብታዊ አፈጣጠር እንደሌለ የታወቀ
ቢሆንም ከመወለዱ በፊት ነበረ ተብሎ የሚተረክለት ግን
የለም። ይህ የመጽሐፈ ዚቅ፤ የተአምረ ማርያምና፤
የመጽሐፈ ሰዓታት ድርሰት በእውነተኛቸው መምህራን ላይ
የሚመዘዘውን ሰይፍ ምክንያት ለማድረግ ከነ ዘርዐ ያዕቆብና
ተከታዮቹ ከፋ መዝገብ የመነጨ ርኩስት ነው።

በተጨማሪም «ኪሩቤልና ሱራፌል ያመሰግንሻል መላእክትም ሁሉ ይገዙልላል» የሚለው አባባልም በቅዱሳን መላእክት አገልግሎት ላይ የተዘራ የጠላት እንክርዳድ ስለሆነ እውነትን የሚያውቁና ለእውነት የሚታዘዙ ከማንኛውም መናፍስታዊ አሠራር የራቁ ጳጳሳት፣ ቀሳውስትና መሪዬቶች አይቀበሉትም። ይህም ሲባል ለክብር፣ ለዝናና ለደሞዝ ሊሉ በዝምታ የሚያልፉ የሉም ማለት ግን አይደለም። መጽሐፍ ቅዱስ ለደሞዝ ሲሉ በዝምታ በማለፋቸው ወይም ባለመቃወማቸው ከተጠያቂነት ነፃ ሊወጡ እንደማይችሉ ይናገራል። «እኔ ኃጢአተኛውን በእርግጥ ትሞታለህ ባልሁት ጊዜ አንተም ባታስጠነቅቀው፣ ነፍሱም እንድትድን ከክፉ መንገዱ ይመሰስ ዘንድ ለኃጢአተኛው አስጠነቅቀህ ባትነገረው፣ ያ ኃጢአተኛ በኃጢአቱ ይሞታል ደሙን ግን ከእጅህ አልጋለሁ» ይላል /ሕዝ 3:18/።

ኢየሱስ ክርስቶስ በሚያስተምርበት ጊዜም በእርሱ ያመኑ አለቆች ፈሪሳውያንን በመፍራትና ከምክራባቸው ላለመውጣት እውነትን አለመመስከራቸው የሚያሳይ ክፍል እናነባለን። «ከአለቆች ደግሞ ብዙዎች በእርሱ አመኑ ነገር ግን ከምክራብ እንዳያስወጡአቸው በፈሪሳውያን ምክንያት አልመስከሩለትም ከእግዚአብሔር ክብር ይልቅ የሰውን ክብር ወደዋልና» ይላል /ዮሐ 12:42-43/ የዚህ መጽሐፍ አዘጋጅ ግን በኃጢአተኛ ደም ከተጠያቂነት ነፃ ለመውጣት ሕዝባችንን ወደ ሞት እየነዱት ያሉት የስህተት መጽሐፍትን በማጋለጥና ለአንባቢያን ፍርድ በማቅረብ ድርሻውን እየተወጣ ነው። የስህተት መጽሐፍትን አንግቦ እውነትን ወይም ክርስቶስን መስበክ አይቻልምና። ስለዚህም «ሰማይና ምድር ሳይፈጠር የገነት ምድር ላትመሠረት የተመሰገነች የተቀደሰችና የተባረከች ማርያም ነበረች» የሚለው ወፍ ዘራሽ ስህተት ቤተ ክርስቲያናችን ልትቀመመው ይገባታል። እንዲህ ተብሎ ሊነገርለት የሚገባው «አልፋ አሜጋ» ለሆነው አማኑኤል ብቻ ነውና። መጽሐፍም «አባት ሆይ ዓለም ሳይፈጠር በአንተ ዘንድ በነበረኝ ክብር አንተ በራስህ ዘንድ አክብረኝ» ሲል እናገኘዋለን /ዮሐ 17:5/።

ማርያምን አስጣችኋለሁ

«ማርያምን እኩበከሙ ወደገሃ አገደግ ሰአሙ ይበሉሙ ዐርገ እምገደሙ መንፈስ ቅዱስ ለስተገብሎሙ ጸረቅሲጦሴ መጽሐፍ ነበረሙ»

ትርጉሙ «ማርያምን አስጣችኋለሁ፣ ጸጋዋንም እተውላችኋለሁ፣ ብሉክቸው በፊታቸው በረገ። መንፈስ ቅዱስ ሰበሰባቸው ጸረቅሲጦስም (ሕጻናችም) ወደ እነርሱ መጣ» /የጸረቅሲጦስ ዚቅ 78 190/። እንዲህ አይነቱ እውነትን የሳተ፣ እውነትን የሚቃወም ጽሑፍ እነ ዘርዓ ያዕቆብ የመሳሰሉትን ዓላውያን ነገሥታትን ደስ ለማስሰኘት የተደረሰ መሆኑን የቤተ ክርስቲያን የታሪክ አዋቂዎች ይናገራሉ። ጌታችን በቅዱስ ወንጌሉ «ሰላሜን አስጣችኋለሁ» ብሎ ስለ መንፈስ ቅዱስ መምጣት ተናግሮታል። ታዲያ ከእብና ከወልድ ጋር እኩል ስለሆነው ስለ መንፈስ ቅዱስ የተናገረው መልእክት ለድንግል ማርያም መስጠት ምን ይሉታል? መጽሐፍ ቅዱስ ጌታ ለሐዋርያት በበዓለ ኀምሳ ቀን መንፈስ ቅዱስን ሲልክላቸው ድንግል ማርያምም ከእነርሱ ጋር መንፈስ ቅዱስን እንደተቀበለች ይናገራል /ሥራ 2:1-4/። ከዚህ እውነት ፈቀቅ ያሉ ሰዎች፡- ሕሊና የላቸውም እንጂ ቢያስተውሉ ኖሮ ማርያም ከእነርሱ ጋር እያለች «ማርያምን አስጣችኋለሁ» እንዴት ሊል ይችላል? ብለው ሊያስቡ ይገባ ነበር። በእርግጥ፡- ሕሊና በሌላቸው የሀሊና ጸሎት ማድረግ እንደማይቻል ሁሉ እውነትን ከተቀሙ ሰዎችም እውነት አይጠበቅም። «መንፈስ ቅዱስን አልክላቸዋለሁ» ማለት «ድንግል ማርያምን አልክላችኋለሁ» ማለት አይደለም። አንድ ትዝ ያለኝ ታሪክ፡ በዚህ ላስነብባችሁ እወዳለሁ። በ1992 ዓ.ም በባህር ዳር ከተማ በዓታ ቤተ ክርስቲያን ቆሜ ሳስቀድስ በደብሩ ባለው የቅዱሴ ት/ቤት የሚማር ተማሪ መጽሐፍ ቅዱስን ይዞ የተሰበሰበውን ህዝብ ሊያስተምር ወደ መድረክ ወጣና፡- «ባሬ ስለ እመቤታችን አማላጅነት እንማራለን» ብሎ/ከዮሐ 2:3/ ተነገሥቶ ብዙ ሲቀባጥር ቆየ። ስለእርሷ በመጽሐፍ ቅዱስ የተጻፈው አላረካ ሲለው «ወገኖቼ ለመሆኑ የወይን ጠጅ ማለቁን ማን ነግሯት ነው የወይን ጠጅ እኮ የላቸውም ያለችው? እመቤታችን እንደ እግዚአብሔር ምንም የሚሳናት ነገር የለም። በተለይ ከጌታችንና ከመድኃኒታችን ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር እኩል ናት» አለ። የተሰበሰበው ሕዝብ እንዲህ ዓይነቱን ምሥጢረ ሥላሴን ያልጠበቀ ዐረ ወንጌል ስብከት በአልባሊ ቦታ የቤተ ክርስቲያን ትምህርት ባልተማረ ወይም ግእዝን ከማይጠቅስ ሰው ቢሰማው ኖሮ አይቀበለውም ነበር። ነገር ግን ትምህርቱ የተሰጠው የቤተ ክርስቲያን ትምህርት ባለው፣ ግእዝን በሚጠቃቅስ ሰው በመሆኑና በቤተ ክርስቲያን መድረክ በመነገሩ ያለ ምንም ማመንታት ከንፈሩን እየመጠጠ ሊቀበለው ችሎአል። ታዲያ ይህን በመሰሉ ሰባኪዎች

የሚመራ ሕዝብ ወደ እውነት እንዴት ሊጠጋ ይችላል? ተማሪው ይህንን የስህተት ትምህርት በሚያስተምርበት ጊዜ ባጠገቡ በቤተ ክህነት የታወቀና በመጠኑ የበራሉት በመንፈሳዊ ኮሌጅ የተመረቀ አንድ ሰባኪ በመኖሩ ምክንያት ወደ ፊት እንደዚህ ዓይነት የስህተት ትምህርት እንዳያስተምር ከቤተ ክህነት የማገጃ ደብዳቤ ተሰጥቶታል። እርምጃው መልካም ቢሆንም ላስተማረው የስህተት ትምህርት በሕዝብ ፊት ማስተባበያ ባለመሰጠቱ ግን ያሳዝናል።

የያዕቆብ አክሊል

«ውድስት ስንቲ በስፈ ነገዳት ወሰብሕት በሐዋርያት
ከክሊስ በረከቱ ሰያዕቆብ ወትምክህተ ቤቱ ሰስሰራሊዉ»

ትርጉሙ «ስንቲ በነቢያት ስፍ የተመሰገንሽ ነሽ፤ በሐዋርያት ዘንድም የተመሰገንሽ ነሽ፤ ሰያዕቆብ የበረከቱ አክሊል፤ ሰስሰራሊዉ ቤትም መመኪያ ነሽ»

ጸሐፊዎቹ «በነቢያትና በሐዋርያት አፍ የተመሰገንሽ ነሽ» ይበሏት እንጂ ከብሉይ ኪዳን ነቢያት ውስጥ ከኢሳይያስ በቀር ስለ እርሷ አንድም ነቢይ አልተናገረም። ኢሳይያስ ቢሆንም «ሰላሳ ጌታ እራሱ ምልክት ይሰጣችኋል፤ እነሆ ድንግል ትጸንሳለች ወንድ ልጅም ትወልዳለች፤ ስሙንም አማኑኤል ብላ ትጠራዋለች» ብሎ ከመናገር በቀር በአንድም ምእራፍ ሲያመሰግናት የሚያሳይ ክፍል አናገኝም /ኢሳ 7፡14/። ምስጋና ለእግዚአብሔር ብቻ የሚቀርብ መሥዋዕት መሆኑን ያውቃልና። ሐዋርያትም ከተሰቀለው ከኢየሱስ ክርስቶስ በቀር ሌላ አልሰበኩም። ታላቁ ተልእኮአቸው ወንጌልን ለአሕዛብና ለአይሁድ መስበክ ነውና። ይህ ወንጌል ደግሞ ስለ ልጁ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። /ሮሜ 1፡4/

ኢየሱስ ክርስቶስ ለደክሙት ብርታትና ኃይልን፤ ለእውሮች ማየትን፤ በጨለማ ለሚመላለሱ ብርሃንን፤ ለተራቡት የሕይወት እንጅራን፤ ለተጠሙት የሕይወት ውኃን፤ ለሞቱት ሕይወትን በመስጠት በሥጋ ሲመላለስ የነበረ የሁሉ ጌታና አምላክ ነው። ይህ የፍቅር ባለቤት ማንም ሊቀርበው በማይችል ብርሃን ውስጥ መኖር ሲችል ከታላቅ ፍቅሩ የተነሣ ግን ድሀውን የሰው ዘር ባለጠጋ ለማድረግ ራሱን ድሀ አደረገ፤ የተዋረደውን የእዳም ልጅ ለማክበር ራሱን በመስቀል መታዘዝ አዋረደ፤ ከጌጢአት የተነሣ ከእግዚአብሔር ጋር ተጣልቶና ተለያይቶ የነበረውን ዓለም ለማስታረቅ ከወንበዴዎች ጋር

በመስቀል ተሰቀለ፤ በሦስተኛውም ቀን የሞትን ኃይል (ሥልጣን) አጥፍቶ ለምእመናን መንፈሳዊ ትንሣኤ ማጎናጸፉን ሐዋርያት የሰበኩት እውነት ነው። ድንግል ማርያምን «በነቢያት የተመሰገንሽ ነሽ የያዕቆብ የበረከቱ አክሊል፤ የእስራኤል የቤቱ መመኪያ አንቺ ነሽ» ብለው ሰበክዋል፤ አመስግንታልም የሚለው ዘግቧ ግን የሐዋርያትን እውነተኛ ነት የሚያሳጣ ነው። በጣም ሚገርመው ደግሞ በያዕቆብና በድንግል ማርያም መካከል ያለው ዘመን ቢያንስ ቢያንስ የሁለት ሺህ /2000/ ዓመት ልዩነት አለው። ታዲያ ቁሶቻችን ይህንን የዘመናት ክፍተት ጥሰው ማርያም ከያዕቆብ በፊት እንደነበረችና የበረከቱም አክሊል ወይም ምንጭ እንደሆነች አድርገው መጻፋቸው ለምን ይሆን? በታሪክ ፍልሰቱ ተወዳዳሪ የሌለው የሙሐመድ ድርሰት (ቁርዓን) ድንግል ማርያም የሙሉ ትንሽ አህት እንደሆነችና፤ ፈርዖንና ሐማም አብረው በአንድ ዘመን እንደነበሩ ጽፏል። ቁርዓን /ሱራቱ 28፡38/

መጽሐፈ ዚቅም ከዚህ በላይ እየዋሸ ነው።

«ሶ ማዕዳት ዘበገበኪ ዐደጃ ሕበው ቀደምት እሞት
ወስተ ሐይወት ወበኪ ተሐደሰ ጊዮርጊስ ሰማዕት።»

ትርጉሙ «የቀደሙት አባቶች ከሞት ወደ ሐይወት የተሸጋገሩበሽ ደልደይ ሆይ ሰማዕቱ ጊዮርጊስ በስንቺ ስዲስ ፍጥረት ሆነ (ታደሰ)።» /መጽሐፈ ዚቅ ነሐ 17 ገጽ 220/።

ከተሰመረበት በቀር ሌላው ቅዳሴ ማርያም ገጽ 110 ቁጥር 30 ላይ ተጽፏል።

ይህም የመጽሐፈ ዚቅ መምህራንና የቅዳሴ ማርያም ደጋሚዎች የኢየሱስ ክርስቶስን ከሰማየ ሰማያት መውረድና የመስቀሉን ምሥጢር የዘነጉ ባዶ ጥምጥም ብቻ መሆናቸውን ያሳያል። በተለይ «ወብኪ ተሐደሰ ጊዮርጊስ ሰማዕት» ማለትም «ሰማዕቱ ጊዮርጊስ በአንቺ አዲስ ፍጥረት ሆኑ»። የሚለው አባባል የጊዮርጊስን ሰማዕትነትና ክርስትናን ደባቅ የሚመታ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ «ማንም በክርስቶስ ቢሆን አዲስ ፍጥረት ነው» ይላል /2ኛ ቆሮ 5፡17/።

አዲስ ፍጥረት መሆን ማለት፡- ዳግም መወለድ፤ ወደፍቅሩ መንግሥት መግባት ወይም የመንግሥተ ሰማያት ወራሽ ዜጋ መሆን ማለት ነው። «ሰው ዳግመኛ ካልተወለደ በቀር የእግዚአብሔርን መንግሥት ሊያይ አይችልም» /ዮሐ3፡3-6/። ሐዋርያው ጴጥሮስም «ዳግመኛ የተወለዳችሁት ከሚጠፋ ዘር አይደለም፤ በሕያውና ለዘላለም በእግዚአብሔር ቃል ከማይጠፋ ዘር ነው እንጂ» ብሎአል /1ጴጥ 1፡23/። ይህንን ሐቅ ሳይረዱ «ጊዮርጊስ በድንግል ማርያም አዲስ ፍጥረት ሆኑ» ብለው

የሚዘምሩ ሰዎች ምንኛ ስተዋል::? ያለማስተዋል መዘዙ እንዲህ ነው::

የደብተራዎቹን ተረት ተረት ያልገባቸው አንዳንድ ሰዎች ምንም እንኳን በመጽሐፍ ቅዱሳዊ ትምህርት ከእነርሱ የበለጠ ዕውቀት ቢኖራቸውም ዜማው የተጻፈበት ቋንቋ ከእውቀታቸው በላይ ከመሆኑ የተነሣ ደብተራዎቹን ሊቃውሙአቸው አልቻሉም:: ምክንያቱም ለቋንቋው እንግዶች ስለሆኑ ይርገማቸው ይመርቋቸው ምንም የሚያወቁት ነገር የለም:: ስለሆነም ካህናቶቹ «የቀደሙ አባቶች (አብርሃም ይስሐቅ ያዕቆብ ሙሴ ዳዊት ስሎሞን ወዘተ.) ከሞት ወደ ሕይወት ወይም ከሲኦል ወደ ገነት የተሸጋገሩብሽ ድልድይ (መንገድ) አንቺ ነሽ» እያሉ ሲዘምሩ አልል ለማለትና ለማጨብጨብ ተገዷል:: «በመራሀክ ለያዕቆብ በውስተ መንገድ ወአስተርአይክ በራእዩ ሌሊት በገበ አቀምን በሐውልት»

ትርጉሙ «ያዕቆብን በመንገድ የመራኸው፣ ድንጋዩን ባቆመበት ቦታ ሌሊት በራእይ ከምድር እስከ ሰማይ የሚደርስ መላእክት ሲወጡበትና ሲወርዱበት የነበረው መሰላል አንተ ነህ» የሚል ጠዋት ጠዋት በማደግሙት የእሁድ ሊጦን ላይ ተጽፎ እያለ «የያዕቆብ መሰላል፣ መላእክት ሲወጡብሽና ሲወርዱብሽ የነበርሽ አንቺ ነሽ» ብለው በስህተት ገደል ውስጥ ሲወድቁ እንመለከታለን /ዘፍ28:12:: ቢያስተውሉማ ኖሮ ከሞት ወደ ሕይወት የሚያሸጋግር ድልድይና ወደብ፣ ከጨለማ ወደ ሚደነት ብርሃን፣ ከባርነት ወደ ነፃነት የሚያወጣው በተካነበት መጽሐፈ ኪዳን ላይ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ መሆኑን ተጽፎ ነበር:: ሃይማኖተ አበው በሚባል መጽሐፍም የያዕቆብ መሰላል ወይም ያዕቆብ በራእዩ መላእክት ሲወጡና ሲወርዱበት ያየው መሰላል ኢየሱስ ክርስቶስ መሆኑን እንዲህ ሲል ተገልጧል

«እንዝ የዐርግ ሰማየ ተፈሥሐ ወተሐሰዩ ጥቀ ወዐርጉ ምስሌሁ ውስተ ሰማይ ወበእንተዝ እም አመ ዕለተ ዐርግ እግዚእን ኢየሱስ ክርስቶስ ኮነ ራእይ ዘነጻሮ ያዕቆብ እሙነ እንዝ መላእክት የዐርጉ ወይወርዱ ገበ አብ ወዝ ውለቱ ርእይ ሐዲስ ዘኮነ ይተሜነዩ ይርእይዎ እምቅድመ ዮም ወናሁ ይእዜ ርእይዎ ዮም»

በአማርኛው «ዳግመኛው ወደ ሰማይ ሲያርግ ባዩት ጊዜ ፈጽሞ ደስ አላቸው ወደ ሰማይም ተከትለውት ወጡ ስለዚህም ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ካረገበት ቀን ጀምሮ መላእክት ወደ አብ ሲወጡ ሲወርዱ ያዕቆብ ያየው ራእይ ደረሰ ተፈጸመ. ከዛሬ አስቀድሞ ሊያዩት ይመኙት የነበረ እንግዳ ማየት ይህ ነው:: እነሆ አሁንም ዛሬ አዩት» ብሏል:: /ሃይ አበ ዮሐ አፈወርቅ ምእ 68 ክፍል 25 ቀ 34/

ሆኖም ግን «መስማትን ትስማላችሁ አታስተውሉምም ማየትንም ታያላችሁ አትመለከቱም በላቸው:: በዓይናቸው እንዳያዩ በጆረአቸውም እንዳይሰሙ በልባቸውም እንዳያስተውሉ ተመልሰውም እንዳይፈወሱ የዚህን ሀዝብ ልብ አደንድን፡ ጆረአቸውንም አደንቁር፣ ዓይናቸውንም ጨፍን» ተብሎ እንደተጻፈ የማስተዋል አእምሮአቸው ስለተያዘ ሊያስተውሉት አልቻሉም /ኢሳ6:9:: ጌታም ራሱ «እውነት እውነት እላችኋለሁ:: ሰማይ ሲከፈት የእግዚአብሔር መላእክት በሰው ልጅ ላይ ሲወጡና ሲወርዱ ታያላችሁ» ብሏል /ዮሐ1:52:: ምክንያቱም ኢየሱስ ክርስቶስ በሰማይና በምድር ያለ ብቸኛ ድልድይ ነውና:: /ዮሐ 14:6 ፣ 1ጢሞ 2:5 /::

ቀንበራችንን ሰብሮ ቀና ብለን አምላካችንን ማየት እንችል ዘንድ ከእንዲህ ዓይነት ትብትብ መናፍስታዊ ሥርዓት አውጥቶ ወደ ዙፋኑ መቅረብ እንድንችል የረዳን አምላካችን እግዚአብሔር ስሙ ይባረክ::

ክልዕልናው ወረደ

«ጊዜ ዕረፍታ ሰላዎና ወረደ ወወደ እምዲበ
ዕዕልና ጠሲሳነ ንገሥ ሶቢሃ ክደና::»

ትርጉሙ «ሰላዎና የተሰኙ ማርያም ባረፈች (በሞተች)ጊዜ ወወደ ኢየሱስ ክርስቶስ ከዕዕልናው ወይም ከክብሩ ወረደ፣ ያንጊዜም የንገሥ መገናጸፊያ አበበላት» ይላል:: /ጥር 21 ገጽ 129 /

በጥር 15 ገጽ 124 ላይ ደግሞ «ጊዜ ዕረፍታ ለኢየሱስ» ኢየሱስ የተሰኘች የሕፃኑ ቂርቆስ እናት ባረፈች ጊዜ ኢየሱስ ክርስቶስ ክልዕልናው /ከክብሩ ወረደ...»ብለው ይዘምራሉ::

ኢየሱስ ክርስቶስን ክልዕልናው ወረደ የምንለው ሰው ለመሆን በመጣ ጊዜ ነው:: መጽሐፍም «እርሱ በእግዚአብሔር መልክ ሲኖር ሳለ ከእግዚአብሔር ጋር መተካከልን መቀማት እንደሚገባ ነገር አልቆጠረውም:: ነገር ግን የባሪያን መልክ ይዞ በሰውም ምሳሌ ሆኖ ራሱን ባዶ አደረገ፣ በምስለም እንደ ሰው ተገኝቶ ራሱን አዋረደ፣ ለሞትም ይኸውም የመስቀል ሞት እንኳን የታዘዘ ሆነ:: በዚህ ምክንያት ደግሞ እግዚአብሔር ያለልክ ከፍ ከፍ አደረገው፣ ከስምም ሁሉ በላይ ያለውን ስም ሰጠው» ይላል /ፊል2:6-9::

ከክብሩ ወይም ከልዕልናው በመውረዱም «ሕቀ አሕፀሐክ እመላእክቲክ» «ከመላእክት ጥቂት እሣነስከው» ሊባልለት ተገባው /ዕብ 2:7:: ሰው ሆኖ መዋዕለ ስብከቱን ጨርሶ የአዳም ትውልድን ለማዳን በመስቀል ላይ ደሙን አፈሰሶ፣ ሞተ፣ ተቀበረ፤ በሦስተኛውም ቀን ተነሣ፤ በ40ኛው ቀን ዐረገ፤ ዳግመኛም ለፍርድ ይመጣል ብለን እናምናለን። ከዚህ አልፎ ግን ማርያም ስትሞትም ወረደ፤ ኢየሱስ ስሞትም ወረደ፤ ጌዮርጊስ ሲሞት ወረደ፤ ተክለ ሃይማኖት ሲሞት ወረደ፤ አቡዮ ሲመቱ ወረደ፤ እያሉ ፍጡራንን ለማክበር ፈጣሪን (ኢየሱስን) ከልዕልናው ወረደ፤ ተዋረደ ብሎ ማስተማር ከአርዮሳውያን ያለፈ ክህደት ነው። «አውቃለሁ ያለች የቄስ ማስት ዳዊቱን (መጽሐፉን) አጠበች» እንደተባለው ካልሆነ በቀር ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ዳግም መምጣት ራሱ ኢየሱስ ከተናገረው ውጭ መቀበል ታሪኩን ማበላሸት ነው። የሚመጣበት ቀንም ፈጽሞ ሥጋ ለባሽና መናፍስት አያውቁትም። ማቴ24: 36-44 25:13 ማር 13:32-37 ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሞትን ድል አድርጎ በተነሣ በ40ኛው ቀን ወደ ሰማይ ሲወጣ ደቀ መዛሙርቱ ትኩር ብለው ይመለከቱት ነበር፤ ነጫጭ ልብስ የለበሱ ሁለት ሰዎች (መላእክትም) «የገሊላ ሰዎች ሆይ ወደ ሰማይ እየተመለከታችሁ ስለምን ቆማችኋል? ይህ ከእናንተ ወደ ሰማይ የወጣው ኢየሱስ ወደ ሰማይ ሲሄድ እንዳያችሁት እንዲሁ ይመጣል» አሉአቸው እንጂ ማርያም ስትሞት ወይም እያንዳንዳችሁ ስትሞቱ ይመጣል አላሉአቸውም /ሥራ 1:11:: በጣም የሚገርመው ነገር ቢኖር ስለ አማላጅነቱ «በስጋ ወራት እንጂ ከሞት ከተሣ በኋላ አያማልድም፤ አይጸልይም» እያሉ ጻድቃን በሞቱ ቍጥር ግን ወረደ፤ ተዋረደ፤ ለማለት አለማፈራቸው ነው። ማርያምም ሆነች ሌሎች ሰዎች ሲሞቱ ኢየሱስ ክርስቶስ ነፍሳቸውን ለመውሰድ ከልዕልናው ወይም ከክብሩ ወደ ምድር ወረደ ተዋረደ ዝቅ አለ የሚለው ትምህርት ቤተ ክርስቲያናችንን ለዘመናት ያህል ክርስቶስ አልባ ያስቀረ እንቅስቃሴ ወይም የሐሰት ትምህርት መሆኑን ልንስተው አይገባም። ማርያምም ሆነች ሌሎች ቅዱሳን ሁሉ ሲሞቱ እነርሱ ወደ ጌታ ይሄዳሉ እንጂ ጌታ እነርሱን ለመውሰድ ወደ ምድር አይመጣም። ቤተ ክርስቲያን ይህንን እውነት ልትስተው አይገባም።

ዳዊትና ሙሴ በማርያም የቀብር ስነ ሥርዓት ላይ

«ፈሰሰት ማርያም በሰብሐት ውስተ ሰማያት መላእክት ወሲታን መላእክት ወረዳ ሰተቀብሱታ - - - ዳዊት ሕዙሃ ምስላ መሰንቀሱ ሙሴኒ እንዘ ይጸወር ሴፋደ - - - ጴጥሮስ ወዳውሱስ ሐዋርያት ሕጠኑ ሥጋሃ በማዕጠንተ ወርቅ ሱራፈል ወኪረቤል ሰፍሐ ክነፈሆሙ ባዕሊሃ»

ትርጉሙ «ማርያም በምስጋና ወደ ሰማያት ተሰደደች መላእክትና የመላእክት ሕሰቶችም ደቀበሱት ዘንድ ወረዳ። አባቷ ዳዊት ከማሲንቆ (በገና) ጋር ሙሴም እፋድ የተባለ የደረት ኪስ ወይም ዝናር ተሸክሞ፤ ጴጥሮስና ዳውሱስ ሐዋርያትም ሁሉ በወርቅ ጽንሐ (ማጠፍ) ሥጋዋን ሕጠኑ ሱራፈልና ኪረቤልም በእርሷ ላይ ክንፎቻቸውን ዘረጉ።» /ነሐሴ 16 ዚቅ ፲፮ 220/

በድንግል ማርያም ላይ የሚነገረው ተረት መቼም ትልቁ መሳፍርት የለውም። ማርያም የሞተችው ጥር 21 ቀን ሲሆን የተቀበረችው ግን ነሐሴ 14 ቀን ነው ይባላል።

«ሐዋርያት ሊቀብሯት ሲሄዱ መንገድ ላይ አንድ ታውፋንያ የሚባል ኃይለኛ አይሁዳዊ ሥጋዋን ለማቃጠል ሊቀማቸው ሲመጣ ሐዋርያትም ፈርተው ሸሹ፤ ያ ኃይለኛም አስከሬኑ ያለበትን የአልጋ ሸንኮራ በያዘ ጊዜ ያታዘዘ መልእክ መጥቶ እጆቹን ቆረጠው፤ የተቆረጡ እጆቹም እንደገና በአማላጅነቷ ቀጠለችለት፤ ወዲያውም የታዘዘ መልእክ ከየሐንስ ጋር ወደ ገነት ነጥቆ ወሰዳትና በዕፀ ሕይወት (ዛፍ) ሥር አስቀመጣት። መላእክትም እያጠነከት እስከ ነሐሴ 14 ቀን ድረስ በገነት ቆየች።» የሚል ዘርፉ ያዕቆብ ባስጻፈው ተአምረ ማርያም ምዕ.3 ተጽፏል። ምዕራፍ 6 ላይ ደግሞ ይህንን ታሪክ በመጠኑም በሆን ይቃወመዋል። «ሐዋርያት ታውፋንያ የተባለ አይሁዳዊ ሲመጣባቸው ሸሹ ብለህ የምታስተምር አንተ ማን ነህ? በመንፈስ ሆኜ መንፈስ ቅዱስ እንዳልሸሸ ነግሮኛልና» ሲል ራሱ ራሱን ሲረግም እንመለከታለን።

ለመሆኑ ዳዊት ከበገና ወይም ከማሲንቆ ጋር መጣ ሲባል፤ ዳዊት ሞቶ ሥጋው ወደ መሬት ሲመለስ ነፍሱ በገናውን ይዛ ዐረገች ማለት ነውን? ወይስ ሌላ በገና በሰማይ ሆራ።? እንደ እግዚአብሔር ቃል እውነት ዳዊት ሲሞት ነፍሱ በገናውን ይዛ ወደ ሰማይ አልሄደችም፤ ሙሴም አፋዱን ይዞ ወደ ሰማይ አልሄደም፤ ሐዋርያትም እንኳንስ ከሞቱ በኋላ በሥጋ እያሉም ዕጣንና የወርቅ ማዕጠንት /ማጠፍ ጽንሐ/ ይዘው አያውቁም፤ የአዲስ ኪዳን ሰዎች ናቸውና።

ኪሩቤልና ሱራፌልም ቀንና ሌሊት ያለምንም ዕረፍት ጌታቸውን የሚያመሰግኑ ሲሆኑ ማርያም ስትሞት ግን የ24 ሰዓት ሥራቸውን አቋርጠው መጡ ብንል ኃጢአት ነው። በሰማይ ወይም በዓለመ ሙታን «ከበር፤ በገና፤ ኤፋድ ማሲንቆ ክራር» የመሳሰሉት የዜማ ዕቃዎች የሉም። የሞቱ ሰዎችም ለቀብርም ይሁን በዓል ለማክበር ወደ ምድር መውረድ አይችሉም። «ከፀሐይ በታችም በሚሠራው ነገር ለዘላለም እድል ፈንታ ከእንግዲህ ወዲህ የላቸውም» ተብሎ ተጽፏልና /መክ 9 ፡6፤ ሉቃ 16፡28/።

ስለዚህ «ድንግል ማርያም ስትሞት እነ ዳዊትና ሙሴ ነቢያትም ሁሉ ማሲንቆና ክራር በገናና ከበር እየመቱ፤ እየዘመሩ መጡ» የሚለው አባባል የዘርዓ ያዕቆብ ምውት ሕሊና የወለደው የነፋቱ ትምህርት ስለሆነ በእውነተኛዋ ቤተ ክርስቲያን ዘንድ ተቀባይነት የለውም።

ተራራው እንጀራ ሆነ

ስለ ቡልጋዊው አቡነ ተክለ ሃይማኖት ታሪክ ማወቅ ለማፈልግ ሰው ከራሳቸው ገድል ውጭ ሌላ የሚያስፈልገው ያለ አይመስለኝም። መናፍቃኖቹ ደብተራዎች ስለ እርሳቸው በመጽሐፈ ዚቅ ያዘጋጁትን ስንመለከት ደግሞ ፈሩን የለቀቀ የውሸት ውሸት ሆኖ እናገኘዋለን።

«በእንተ ሰደቱ ለተክለ ሃይማኖት አዳባር ኮነ ገብሰተ ሕይወት ወዕፀወ ገዳም፤ ፈረዋ ለሰክሰ በረከት ማየ ባሕር፤ ከነት ሀሲበ ወመዓረ ወመሳእከት ተገቢሶው ሰፍሎ ከነፈሆመ ወጸሰሉ ሳሰሰ ተክለ ሃይማኖት ወበህየ ገብረ በዓሉ»

ትርጉሙ «ሐሰተክስ ሃይማኖት መወሰድ (ተክለ ሃይማኖት በተወሰደ ጊዜ) ተራሮች የሕይወት እንጀራ ሆኑ። የበረሃ እንጨተችም የበረከት ፍሪን ሸፈረ፤ ውቅያኖሶችም ሁሉ ማርያም ወተት ሆኑ። መሳእከትም ተለብሰው ከንፍቻቸውን በተክለ ሃይማኖት ላይ ዘረጉ፤ በዚያም በዓልን አደረጉ።/ የታህሣሥ ተሃይረ ዚቅ ገጽ101 /።

አቡነ ተክለ ሃይማኖት ሲወለዱ ውትያኖስ ማርያም ወተት፤ ተራሮች ችም የሕይወት እንጀራ ሲሆኑ ኖሮ ከመወለዳቸው በፊት (በማህበሩን ጀምሮ አስከ ሰለተ ሞታቸው ድረስ) ያላቸውን ታሪክ የዘገበው ገድላቸው ቀርቶ በዓለም ታሪክ እንዲ ትልቅ ስፍራ ባገኘ ነበር። ቤተ ክርስቲያናችን በአሁኑ ጊዜ በእግዚአብሔር መሰከታዊ ሐሳብ የተጻፈው መጽሐፍ ቅዱስን በማረም ላይ እንደሆነች ይታወቃል።

ሆኖም እንዲህ ዓይነቱን የቅዠት መጽሐፍ በጉያችን ይዘን በመንፈስ ቅዱስ መሪነት የተጻፈውን መጽሐፍ ቅዱስ ስህተት አለበት ብሎ ለማረም መሞከር የቤተ ክርስቲያናችንን ህልውና ከማናጋትም አልፎ በእግዚአብሔር መሰከታዊ ሥራ ላይ የሰይጣንን ሐሳብ መትከል እንደማለት ነው።

ስለዚህ ሊታረም የሚገባው «ተክለ ሃይማኖት በተወሰደ ጊዜ ተራሮች የሕይወት እንጀራ ሆኑ። የበረሃ እንጨተችም የበረከት ፍሪን ሸፈረ፤ ውቅያኖሶችም ሁሉ ማርያም ወተት ሆኑ» እያለ የሚዋሸው መጽሐፈ ዚቅንና ገድላ ገድልን እንጂ በመንፈስ ቅዱስ መሪነት የተጻፈው መጽሐፍ ቅዱስን አይደለም።

የእረኞች መንፈሳዊ እንቅስቃሴ የሚታወቀው የምዕመኑ ሕይወት እንዳይጎዳ ቤተ ክርስቲያኒቱም ወደ እግዚአብሔር ማቅረብ ያለባትንና የሚገባትን መዝሙር እንድታቀርብ በማበረታታትና በቃሉ በማሳደግ እንጂ ወለተ ማርያም ዓመተ ማርያም እያሉ በማጭበርበር፤ ቤት ለቤት እየተሽሉከለኩና ከንቱ በሆነ ምሥጢራዊ ድግምት እያነበነቡ የቤት ግድግዳን በማጠብ አይደለም። ስለዚህ ክብር ለሚገባው ክብርን ስጡ ተብሎ እንደተጻፈው በተክለ ሃይማኖት ስም የሚነግደውን የዲያብሎስን ሐሳብ በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እያፈራረስን በምትኩም እግዚአብሔር የሚከብርበትን ዝማሬ ለማቅረብ የክብር ንጉሥ የአብርሃም አምላክ እግዚአብሔር ይርዳን አሜን።

ትውልድ ሁሉ ብፁዕ ይሉኛል

ድንግል ማርያም ብሥራተ ገብርኤልን ስትሰማ ወይም ከመልአኩ ጋር ስትከራከር «እነሆም ዘመድሽ ኤልሳቤጥ እርስዋ ደግሞ በእርጅናዋ ወራት ወንድ ልጅ ፀንሳለች» ብሎአት ነበር። እርሷም ይህንን ቃል ለማረጋገጥ ወደ ይሁዳ ከተማ ወደ ኤልሳቤጥ መንደር ፈጥና ሄደችና ኤልሳቤጥን ተሳለመቻት፤ መንፈስ ቅዱስም በኤልሳቤጥ ላይ አድሮ ከማርያም ተሠውሮ የነበረውን የአማኑኤልን የፅንሰ ምሥጢር ገለጠው፤ ኤልሳቤጥም በመንፈስ ቅዱስ ተረድታ «የማህፀንሽ ፍሬ የተባረከ ነው። የጌታዬ እናት ወደ እኔ ትመጣ ዘንድ እንዴት ይሆንልኛል?» አለቻት። ድንግል ማርያምም ከብዙ ክርክር በኋላ በኤልሳቤጥና በመልአኩ ገብርኤል የተነገራትን ቃል ሙሉ በሙሉ በአኩቴት ተቀብላለች፤ እግዚአብሔር ካደረገላት ድንቅ ሥራ የተነሣም «እነሆም ከዛሬ ጀምሮ ትውልድ ሁሉ ብፁዕት ይሉኛል» ብላለች። እውነትም ብፅዕት ነች፤ ብፅዕናዋ ግን ከእግዚአብሔር እንጂ ከራሷ አይደለም።

ዛሬም የእግዚአብሔርን ቃል የሚሰሙ ብፁዓን ናቸው። ይሁን እንጂ ድንግል ማርያም «እነሆ ከዛሬ ጀምሮ ትውልድ ሁሉ ብፅዕት ይሉኛል» ብላ የተናገረችውን ቃል ለራሳቸው ሊወስዱ ወይም እኛ እነርሱ እንደተናገሩት አድርገን ወስደን ልንለጥፍባቸው አይገባም፤ መብቱ የመንፈስ ቅዱስ ነውና። መንፈስ እግዚአብሔር የሌለበት መጽሐፈ ዚቅ ግን

«ተክለ ሃይማኖት፤ ይበ ናሁ እምደስሰ ያስተበፅዕ፤ ከሱ ትውልድ እስመ ገብረ ሲተ ኃይስ ዓቢዳተ»

ትርጉሙ «ተክለ ሃይማኖትም እነሆ ከዛሬ ጀምሮ ትውልድ ሁሉ ብፅዕ ይሉኛል በእኔ ታላቅ ሥራ አድርጎአልና» ብሏል። /የጥር 24 ገጽ 132።/ በጣም የሚገርመው ደግሞ ይህንን ቃል በገድላቸው ላይ እንኳ ፈጽሞ አልተጻፈም። ታዲያ መጽሐፈ ዚቅ ጸሐፊዎች በዘወትር የጸሎት መጽሐፋቸው ላይ ያለው ማርያም የተናገረችውን ቃል ተክለ ሃይማኖት እንደተናገሩት አድርገው ያቀረቡት ለምን ይሆን? /ሉቃ 1፡46-55።/

የዓለም ብርሃን ተክለ ሃይማኖት

እውነተኛ ብርሃን ማን እንደሆነ ማወቅ ለሚፈልግ ሰው ሐዋርያው ዮሐንስ እንዲህ ብሏል «ለሰው ሁሉ የሚያበራው እውነተኛው ብርሃን ወደ ዓለም ይመጣ ነበረ። በዓለም ነበር፡ ዓለሙም በእርሱ ሆነ፡ ዓለሙም አላወቀውም።» /ዮሐ 1፡9-10።/ ይህ እውነተኛ ብርሃን ማን እንደሆነ በተለየ ስሙ ባይገለጽም «ዓለሙም በእርሱ ሆነ» በሚለው ዘይቤ በትክክል አማኑኤል የተሰኘው ኢየሱስ ክርስቶስ መሆኑን አስተዋዮች አያጡትም።

ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱም «እኔ የዓለም ብርሃን ነኝ» ቢል አስተምሮአል /ዮሐ 8፡12።/ ደቀ መዛሙርቱንም «እናንተ የዓለም ብርሃን ናችሁ» ብሎአቸዋል /ማቴ 5፡14።/

መጽሐፈ ዚቅ ደግሞ እንዲህ ያስነብበናል

«ለባ ስቡ፤ ስቡ፤ መምህር፤ እምስዕላፍ ገረይ ሐውጽ እምስማይ ብርሃኑ ከመ ገርዓይ ስማን ተክለ ሃይማኖት ፀሐይ»

ትርጉሙ «ከአእፍ የተመረጠ ሕባ ሕባታችን መምህራችን እውነተኛ ፀሐይ የሆነክ ተክለ ሃይማኖት ሆይ ብርሃንህን እናይ ዘንድ፡ከሰማይ ሆነህ ገብኝ /መስ 24፡ገጽ 30/

ከላይ እንደገለጽነው እውነተኛ ፀሐይ ኢየሱስ ክርስቶስ ሆኖ ሃላ በዚህ ክፍል ግን እውነተኛ ፀሐይ አባ ተክለ ሃይማኖት

የተባሉ ቡልጋዊ መነኩሴ መሆናቸውን ይጠቁማል። በተለይ «ከአእፍ የተመረጠ» የሚለው አገላለጽ አዳማዊ ባህርይ ወይም የአዳም በደል ላለበት ሰው ፈጽሞ አይሰማም። ምክንያቱም «ከርከሰ ነገር ንጹሕን ሊያወጣ ማን ይችላል? እንድ እንኳ የሚችል የለም» ተብሎ እንደተጻፈው ከአእፍ አእፍ የሰው ዘር ሁሉ የሚመረጠ አምላክና ሰው ከሆነው አማኑኤል በቀር ማንም ነፃ /ኢዮ14፡14 በአዲስ ኪዳንም «ሁሉ ኃጢአትን ሠርተዋልና የእግዚአብሔርም ክብር ጎድሎአቸዋል» የሚል እናገኛለን /ሮሜ3፡23።/

በተለይ «ሕባ ሕባታችን ተክለ ሃይማኖት ሆይ ብርሃንህን እናይ ዘንድ ከሰማይ ሆነህ ገብኝ» ብለው መጻፋቸው ጸሐፊዎቹ የእርቅ ብእሲ (የፍጡር) ድርሻ ምን እንደሆነ እንኳ ለይተው የማያውቁ ልቦ ጥፉ መሆናቸውን ያመለክታል።

መጻሕፍትን ስናነብ «ከሰማይ ሆነህ ገብኝ» ተብሎ የተነገረለት እግዚአብሔርን እንጂ አባ ተክለ ሃይማኖትን አይደለም

«እግዚአብሔር ሐወጸ እምስማይ ዲበ እንሳ እመሐያው - -» ማለት እግዚአብሔር ከሰማይ ሆኖ የሰው ልጆችን ተመለከተ /ነበኝ/ ይላል /መዝ 13፡2።/ ፍጡራን እንዲህ ዓይነት የመጎብኘት ብቃት ቢኖራቸው ኖሮ ማለትም ከገነት ወይም ከሲኦል አየወጡ ወደ ሥጋ ዘመዶቻቸው ወደ ምድር መምጣት ቢችሉ ኖሮ ዛሬ ምድሪቱ ዓለመ ነፍሳት በሆነች ነበር። ስሙ የተመሰገነ ይሁንና አምላካችን እግዚአብሔር እንዲህ አላደረገውም።

ሙታን በተመደበላቸው ቦታ /ሲኦል ወይም ገነት /በአፀደ ነፍስ ይቀመጣሉ፤ ሥጋቸው ደግሞ ምንም ሊያደርግ በማይችልበት ሁኔታ በመቃብር ተወስኖ ትንሣኤን ሊጠባበቅ የግድ ነው። 1ቆሪ15፡35-57

«እኔ እሞታሁ እግዚአብሔርም መጎብኘትን ይጎበኛችኋል» ተብሎ በተጻፈው መሠረት እግዚአብሔር ይጎበኛቸው ዘንድ በእግዚአብሔር ፊት ከመውደቅ ይልቅ የሙታንን መጎብኘት የሚጠባበቁ ሰዎች ምንኛ ያልታደሉ ናቸው? /ዘፍ50፡24።/

ጸድቃን ከሞቱ በኋላ በሥጋ ያለውን ሰው ይቅርና እንደ እነርሱ በዓለመ ሙታን ያለውን እንኳ ማማለድ፤ መተባበርና ማጽናናት አይችሉም /ሉቃ 16፡23-31።/ ታዲያ በአጠጋባቸው የላቸውን ምስኪን ነፍስን እንኳ ያልተባበሩ ወይም የውኃ ጠብቃን መስጠት ያልቻሉ እንዴት ወደ ምድር ወርደው በሥጋ ያሉትን ሊያማልዱ ይችላሉ?።

ወገኞቹ ይህ ዓይነት ከንቱ ምልጃ «እለ ከርሃሙ አምላክሙ» ሆዳቸው አምላካቸው ክብራቸው በነውራቸው የሆነባቸው ዓለማውያን ቁሶች የፈለሰፉት የኑሮ መደጎምያ

መሆኑን አውቀን እነርሱን በማድለብ ወደ ጥፋት ከመጓዝ ነፃሳችንን ልናድን ይገባል። «ለሰው ቅን የምትመስል መንገድ አለች ፍጹሜዋ ግን የሞት መንገድ ነው» ተብሎ ተጽፏል።/ ምሳ 14:12/።

የአባ ተክለ ሃይማኖት ስግደት

«ይሰገድ በብረኪሁ እስከ ይመድ እሥርየት
ሰጋጥሽን ተክለ ሃይማኖት እምቅዳሳን
መት ከማክ ከቡር መት ከማክ ሰቡል»

ትርጉሙ «ተክለ ሃይማኖት ሰጋጠኝተኛች ይቅርታ እስኪመጣ ድረስ በጉልበት ይንበረከካል ተክለ ሃይማኖት ሆይ፤ ከቅዳሳን እንደ ሕንተ የከበረ ማን ነው? እንደ ሕንተ ከፍ ያለስ ማን ነው?» /ገዳር 24 ገጽ 78 /

ይህንን ቃል ገዳር 12 ገጽ 62 ላይ ደግሞ ለሚካኤል ሆኖ ወይም ተነግሮ እናገኘዋለን።

ታዲያ ሰጋጠኝተኛች ይቅርታ እንዲመጣ ወይም እግዚአብሔር ሰጠኝተኛችን ይቀር ይል ዘንድ የኢየሱስ ክርስቶስ ደም መመልከት አለበት ወይስ አባ ተክለ ሃይማኖት መንበርከክ አለባቸው? በእርግጥ ጽድቁ እንደ መርገም ጨርቅ የሆነበት የሰው ዘር በቀን ሺ ጊዜ ቢንበረከክም የዓለምን ሰጋጠኝተኛች ቀርቶ የራሱን በደልም ሊያስተሰርይ አይችልም። በመንበርከክ ስርየት የሚገኝ ቢሆን ኖሮ ነውርና ነቀፋ የሌለበት የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስ በጌቴሴማኒ የአትክልት ሥፍራ ተንበርከክ ነበር። ነገር ግን «ደም ሳይፈስ ሥርየት የለም» ተብሎ እንደተጻፈው መሰቀል የግድ ሆነበት። መጽሐፍም «ሙሴ በምድረ በዳ አባብን እንደሰቀለ እንዲሁ በእርሱ የሚያምን ሁሉ የዘላለም ሕይወት እንዲኖረው እንጂ እንዳይጠፋ የሰው ልጅ ይሰቀል ይገባል» ብሏል /ዮሐ 3:15/።

በሌላ ሥፍራም እንዲህ ብሏል «በውድ ልጄም እንደ ጸጋው ባለጠግነት መጠን በደሙ የተደረገ ቢዛነታችንን አገኝን እርሱም የበደላችን ስርየት ነው» /ኤፌ 1:7/። ገና ደካሞች ሳለን ክርስቶስ ዘመኑ ሲደርስ ስለሰጠኝተኛች ሞቶአልና - - - ይልቁንስ እንግዲህ አሁን በደሙ ከጸደቅን በእርሱ ከቀጣው እንድናለን» /ሮሜ 5:6-10/።

ስለዚህ ሰጋጠኝተኛች ይጸድቁ ዘንድ የኢየሱስ ክርስቶስ ክቡር ደም እንጂ የሚካኤል ክንፍ ወይም የተክለ ሃይማኖት በእንደ እግራቸው መውደቅ መነሳት ፋይዳ የለውም። የእርሳቸው

ጸሎትና መውደቅ መነሳት እንዲህ አሁን መጸለይ በማይችሉበት ሥፍራ ሆነው ይቅርና በሥጋ ወራት /በሕይወት ሥጋ/ እያሉም በወባ በሽታ ምክንያት ከመጣባቸው የማያቋርጥ ተቅማጥም ሊያድናቸው አልቻለም። በጣም የሚያስገርመው ደግሞ የያዛቸው አጣዳፊ ተቅማጥ በጋጢአታቸው ብዛት ነው እንዳይባል ተቅማጡ እንደ ቃል ኪዳን ሆኖ ከክርስቶስ ሥጋና ደም ጋር እኩል መቆጠሩ ነው /ገድለ ተክለ ሃይማኖት ም.57/።

እንዲህ ዓይነቱ የክርስቶስን ሥጋና ደም ያከፋፋና የረገጠ መጽሐፍን መሰለምና መንካት ርኩሰት ነው።

በዓለት ላይ የተተከለች ቤተ ክርስቲያን ምንም ያህል ብትታወር እንኳ የነጻችበትን ክቡር ደምን ከአቡነ ተክለ ሃይማኖት ተቅማጥ ጋር እኩል ነው ብላ አታስተምርም።

«እምቅዳሳን መት ከማክ ክቡር መት ከማክ ልዑል» ማለትም «ከቅዳሳን ሁሉ እንዳንተ የከበረ ማን ነው»? እንዳንተ ከፍ ያለስ ማን ነው? የሚለው አባባልም ለፍጡራን የሚስማማ አይደለም።

አባ ተክለ ሃይማኖት በዘመናችን እንዳሉ ጳጳሳትና መነኩሳት እንኳ በአንብሮተ ዕድ (አጅ በመጫንና) በጸሎት አልጸጸሱም (አልተሾሙም)። ይልቅስ «አንሰ ተሰየምኩ እምእደ እግዚአብሔር» «እኔ በእግዚአብሔር እጅ ተሾሜአለሁ» በማለት ራሳቸውን አጸጸሱ /ገድለ ተ.ሃይማኖት /ም/37:40/።

አባ ተክለ ሃይማኖት እንደ ዘመናችን ባሕታውያን የፖለቲካ ሰው እንደነበሩና «ገድለህ ንገሥ» የሚሉ ዘረኛ ሰው መሆናቸውን የራሳቸው ገድል ይጠቁማል /ም/27:17/። በሌላ ጊዜም እንደ ሚርተኛ ፍካሬ ንቅወተ ዶርሆ (የዶሮ ጨኸት) ትርጉም አውቃለሁ ብለው አጭበርብረው የነአኩቶ ለአብን መንግሥት ለይኩኖ አምላክ ለመስጠት መፈንቅለ መንግሥት ያደረጉ አደገኛ መነኩሴ እንደነበሩ ገድላቸው ያስነብበናል /ገድ ተክ.ሃይማኖት /ም 27 ቁ15/። በሌላ ምዕራፍም ሰይጣን አመንኳሽ እንደነበሩ በግልፅ ተጽፎአል። ሰይጣኑንም አመንኩሰው ስሙን «ክርስቶስ ጎረዮ» ማለትም ክርስቶስ የመረጠው ብለውታል /ም48:1-4/። ታዲያ ሰይጣን አመንኳሽ ለሆነ ሰው «ከቅዳሳን ሁሉ እንዳንተ የከበረ፤ እንዳንተ ከፍ ያለ ማን ነው?። ተብሎ ሊነገርለት እንዴት ይችላል? መጽሐፍ ቅዱሳችን «እንደ እግዚአብሔር ያለ ማንም የለም» ይላል /ዘጸ 33:26

እንደ ገድላቸውና እንደ መጽሐፈ ዚቅ ጸሐፊዎች አባባል አባ ተክለ ሃይማኖትን «እንዳንተ ያለ ማን ነው»? ተብሎ

ሲነገርላቸው በሰማይ ሆነው መስማት አይችሉም እንጂ ሰምተው ዝም ቢሉና እውነት ነው ብለው ቢቀበሉት እድል ፈንታቸው የምንኩስና መሃርግ ክስጦት ሰይጣን ጋር በድቅድቅ ጨለማ በዘላለም ኩነኔ ውስጥ ይሆን ነበር።

ወገኖቹ! እያንዳንዳችን ከእግዚአብሔር ቀጣ ለማምለጥ እንዲህ አይነቶችን የኤልሳቤጥ ትምህርቶች በመቃወም ሕዝባችንን ልንታደግና ወደ እግዚአብሔር ልናቀርብ ይገባናል። በመሆኑም «ለጋጢአተኞች ይቅርታ እስኪደረግላቸው ድረስ ተሃይማኖት በጉልበቱ ይንበረከካል» የሚለው የሐሰት ትምህርት ነው እንላለን። በሰማያዊ ገነት የሉ ቅዱሳን አምላካቸውንና የታረደውን በግ ከማመስገን በቀር በምድር ስላሉ ጋጢአተኞች አይጸልዩም። አይንበረከኩም ራእ/6:9-12።

እንደ ገድለ ተክለ ሃይማኖት አተራረክ ከሆነ አቡነ ተክለ ሃይማኖት ሕገ እግዚአብሔርን ያልጠበቁ ጋጢአተኛና ወንጌልን ለሰው አየሰበኩ ራሳቸውን ግን የማይሰብኩ የጨለማ ሰው እንደነበሩ ይናገራል። እንዲህ ሲል፡ «ከዚህ በኋላ አባታችን ተክለ ሃይማኖት አስቦ ወዮልኝ ወዮታ አለብኝ እውነተኛው ዳኛ በመጣ ጊዜ በዚያች ቀን ምን እመልሳለሁ? የሰማዩን አባቴን ፈቃድ ከሚሠራ በቀር ወደ መንግሥተ ሰማያት የሚገባ የለም ያለውን ቃሉን አላሳብሁምና ወዮ ያን ጊዜ ወዴት እሸሻለሁ? ከሕያው እግዚአብሔር ከቀጣው ፊትስ ወዴት እሄዳለሁ። ወዮልኝ ወዮታ ለሰማያዊ መሸራ ሠርግ በበጎ ሥራ ያልተሸለምኩ (ክርስቲያናዊ ሥነ ምግባር የሌለኝ) እኔ ወዮልኝ - - - ለዓለም አበራሁ ለራሴ ግን ጨለምኩ አለ» ይላል /ምዕ 56:1-3 ገጽ 175።

እንግዲህ አቡነ ተክለ ሃይማኖት እጅግ ጋጢአተኛ ከመሆናቸው የተነሣ «በፍርድ ጊዜ ወዴት እሸሻለሁ? ከቀጣውስ ወዴት እሸሻለሁ? ወዮልኝ ወዮታ አለብኝ» ብለው በራሳቸው እንደበት እንዲህ ከተናገሩ ዘንድ «ከቅዱሳን ሁሉ እንደ አንተ የከበረ ማን ነው?» ተብሎ ሊነገርላቸው አይገባም። «ለጋጢአተኞች ይቅርታ (ሥርዐት) እስኪደረግላቸው ድረስ ተክለ ሃይማኖት በጉልበቱ ይንበረከካል» የሚለው አባባል ራሳቸው ስለራሳቸው ማንነት ከተናገሩት ቃል ጋር የሚጋጭ ነው።

ለትሕትና ነው እንዳይባልም «በፍርድ ቀን ወዮልኝ ወዴት እሸሻለሁ» ብሎ ትሕትና የለም። ስለ መዳናቸው አርግጠኞች የሆኑ አባቶቻችን «ልሂድ ከክርስቶስም ጋር ልኖር እናፍቃለሁ ከሁሉ ይልቅ እጅግ የሚሻል ነውና» በማለት ይመስክሩ ነበር /ፊል1:23። በሌላ ስፍራም «መልካሙን ገድል ተጋድየአለሁ ሩጫውን ጨርሻለሁ ሃይማኖትን ጠብቄአለሁ ወደ ፊት የጽድቅ አክሊል ተዘጋጅቶልኛል» በማለት ክርስቶስ በመስቀል

ላይ ባፈሰሰው ደሙ መዳናቸውን በማወቅና ይህም ድፍረት እንደሆነላቸው በመገንዘብ በልበ መላኑት ይናገሩ ነበር /2ጢጥ4:7። ምክንያቱም «እንግዲህ በክርስቶስ ኢየሱስ ላሉት አሁን ኩነኔ የለባቸውም» ተብሎ ተጽፏልና /ሮሜ 8:1። ስለዚህም አቡነ ተክለ ሃይማኖት ትክክለኛ የወንጌል ሰው ወይም ወንጌልን የሚያስተምሩ ቢሆኑ ኖሮ ከቶ ይህንን ቁልፍ የሆነውን የክርስትና ማንነት አይዘነጉትም ነበር። ወይም የገድላቸው ጸሐፊ ታሪካቸውን በትክክል አልጻፈውም።

«- - - ሕዝ ተክለ ሃይማኖት ያስተጋብሶ ጽድቅ ዘእምኩሉው ቅዱሳን ወደ ሳህላዊ ዘኢየሱስ ትሰገሥት»

ትርጉሙ «ሕዝ ተክለ ሃይማኖት ከቅዱሳን ሁሉ ይልቅ ጽድቅን ይበበሳል እንደ ኢየሱስም ትሰገሥትና ነው።» /ጥር 24 ገጽ 51/

ጽድቅ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል የሚገኝ የእግዚአብሔር ስጦታ እንጂ ማንም ሰው ተነሥቶ ደፋ ቀና በማለት የሚለቅመው እንጨት አይደለም። «ጸጋው በእምነት አድኖአችኋልና ይህም የእግዚአብሔር ስጦታ ነው እንጂ ከእናንተ አይደለም ማንም እንዳይመካ ከሥራ አይደለም»/ኤፌ:2:8-9። በማለት እግዚአብሔር የሰው ዘርን ትምክህት ሰብር መዳን ልጁን በማመን ብቻ አደርጎአል። አባ ተክለ ሃይማኖትም ኢየሱስ ክርስቶስን በማመን የሚገኘውን የእግዚአብሔርን ጽድቅ ካላገኙ በቀር ከቶ ምንም ጽድቅ ሊባሉ አይችሉም። ጽድቅ ጨርቅ ሰፍተን የምናጠልቀው ቆብና ቀሚስ አይደለምና።

ስለሆነም «ተክለ ሃይማኖት ጽድቅን በመስብሰብ ከሁሉ ይልቅ የበረታ ነው» የሚለው አባባል የእግዚአብሔርን ጽድቅ ሳያውቁ የራሳቸውን ጽድቅ ሊያቆሙ በተለያዩ ዋሻዎች ውስጥ ተደብቀው የጉልበታቸውን እጥንት እስኪታይ ድረስ የሚደረገውን ከንቱ ስግደትን ለማጠናከር ሲባል የገባ ፀረ ወንጌል ትምህርት ነው እንላለን።

ስግደት ለደብረ ሊባኖስ

«ሰላም ሰኪ ሶ ደብረ ሊባኖስ ዘአስተርአየ ሳህላዊ ተክለ ሃይማኖት ህዩ ንሰገድ ኩልን ገበ ቆመ እገረ ተክለ ሃይማኖት»

ትርጉሙ «ተክለ ሃይማኖት የታየብኝ ደብረ ሊባኖስ ህዩ ሰላም ሳንቺ ይሁን የተክለ ሃይማኖት እገር በቀመበት በዚያ ሁላችን እንሰገዳለን።» /የጥር 24 ቀን ዚቅ ገጽ 134/።

ሰግደት ለእግዚአብሔር ብቻ የሚቀርብ ወይም የሚሰጥ አምልኮ ነው። ሰይጣንም የዚህ ዓለም ገዢ እንደመሆኑ መጠን የእግዚአብሔርን አምልኮ የሚገዳደር መንፈስ ነው። ኢየሱስን ወደ ረጅም ተራራ ወስዶ የዓለምን መንግሥታት ካሳየው በኋላ «ወድቀህ ብትሰግድልኝ ይህን ሁሉ እስጥሃለሁ» ብሎታል። ኢየሱስ ግን «ሂድ አንተ ሰይጣን ለጌታህ ለአምላክህ ስገድ እርሱን ብቻ አምልክ ተብሎ ተጽፏልና» አለው /ማቴ 4:8-10።

የእግዚአብሔር ቃል «እግዚአብሔር መንፈስ ነው፡ የሚሰግዱለትም በመንፈስና በእውነት ሊሰግዱለት ያስፈልጋቸዋል ይለናል /ዮሐ4:24።

የዚህም መልእክት መነሻው የብሉይ ኪዳን ሰዎች አይሁዶች አምልኮና ሰግደት ለእግዚአብሔር ብቻ የሚቀርብ መሥዋዕት መሆኑን ቢያውቁም እግዚአብሔር በአንድ ሥፍራ ወይም ሕንፃ የሚወሰን መስሎ ስለታያቸው ከቻሉ ኢየሩሳሌም ሄደው ካልቻሉ ደግሞ ባሉበት ቦታ ሆነው የእልፍኛቸውን መስኮት ከፍተው ራታቸውን ወደ ኢየሩሳሌም አዙረው ይሰግዱ ነበር (ዳን 6:10-11)።

ሳምራውያንም ደግሞ ከአሕዛብ ጋር በመደባለቃቸው ገራዛን በተባለው ተራራ መቅደስ ሠርተው አምልኮአቸውን በለመዱት ሥርዓት ይፈጽሙ ነበር። ይህም አይሁዶች በኢየሩሳሌም፡ ሳምራውያን ደግሞ በገራዛን ባለመስማማት ምክንያት የየራሳቸው ቤተ መቅደስ ሠርተው የሚያቀርቡት አምልኮና ሰግደት መቀጠል የማችለው የሰላም ንጉሥ ክርስቶስ በሁለቱም መካከል ያለውን የጥል ግድግዳ እፍርሶ ሕዝብና አሕዛብን በደሙ ፈሳሽነት አንድ አካል እስከሚያደርግበት ዕለት ዓርብ ድረስ ብቻ ነው። ለዚህም ነው ሳምራውያን ሴት «አንቺ ሴት እመኚኝ በዚህ ተራራ (በገራዛን) ወይም በኢየሩሳሌም ለአብ የማትሰግዱበት ጊዜ ይመጣል» ያላት። ምክንያቱም «ልዑል የሰው እጅ በሠራው መቅደስ አይኖርም» ተብሎ ተጽፏልና /ሥራ 17:24።

ታዲያ ይህንን እውነት የተቀሙ የመጽሐፈ ዚት ተጠቃሚዎች «የአንድ አግራ ተክለ ሃይማኖት ኮቴ ያረፈባት ደብረ ሊባኖስ ሰግደት ይገባታል» ሲሉ ምን ለማለት ፈልገው ይሆን? የተክለ ሃይማኖት አግር የቆመበት ደብረ ሊባኖስ ሰግደት የሚገባት ከሆነ ጌታ ለተሰቀለበት ቀራንዮ፣ ለተወለደበት የቤተ ልሔም ከተማ፣ ለተቀበረበት ጎልጎታና ለተሸከመችው አህያ የባሕርይ ሰግደት ይገባቸዋል ልንል ይሆን?።

ታሪክ ሠራውን ታሪክ ከሠራባቸው መካከት (ቦታዎች) ጋር እኩል አድርገው የሚያከብሩ ሰዎች በምድር ላይ ሺ ዓመት ቢኖሩ እንኳ ተአምራት የተደረገባቸውን ቦታዎች ለመጎብኘት ዘመኑ አይበቃቸውም /ዮሐ21:25።

እንዲህ ዓይነቱ የስህተት ትምህርት በክርስትና ስም በኢትዮጵያ ምድር ብቻ የተስፋፋ ሲሆን ትምህርቱም የበርካታ ሰዎችን ልብ ብቻውን ተአምራት ከሚያደርግ ከእግዚአብሔር አስከብልሎ ወደ ተራራዎች (ደብረ ዳሞ ዝቋላ- አምባሰል) በገመድ እየተሳበና እየተንፏቀቀ እንዲወጣና ዋሻዎችንና ኮረብታዎችንም እንዲማፀን ያደረገ መናፍስታዊ አገዛዝ ነው።

«መርቆሬዎስ በተቀበረበት መቃብር - ተክለ ሃይማኖት በቆመበት ቦታ - አባ በጸለዩባቸው በዝቋላና በጣና ደሴት ወዘተ እንስገድ፤ በረከትና የጋጢአት ሥርዓትን በዚያ እናገኛለንና» እያሉ የሚያደናግሩ የጨለማ መልእክተኞች «ወንሰግድ ውስተ መካን ጎበ ቆመ አግረ እግዚአን» ማለትም «አግሮቹ በሚቆሙበት ሥፍራ እንሰግዳለን» የሚለውን የመዝሙረ ዳዊት ክፍል (መዝ 131 ፡ 7) ወስደው ወደ 14ኛው መቶ ክፍለ ዘመን መጨረሻ አምጥተው ለተክለ ሃይማኖትና ለደብረ ሊባኖስ ገዳም መስጠታቸው የተለመደ የስህተት አሠራራቸው ነው።

በአዲስ ኪዳን ዘመን ልዑል እግዚአብሔር የሰው እጅ በሠራው መቅደስ ስለማይኖርና ፀጋና እውነትን ተሞልቶ በእኛ ላይ በማደሩ - እኛን የአዲስ ኪዳን ቤተ መቅደስ ናችሁ በማለት ግንብ ፍለጋ ከመንከራተት አድኖናል። ስለዚህ በየተራራውና በየዋሻው ዘመናቸውን ሁሉ በከንቱ እያሳለፉ ያሉ አገልጋዮችና ምእመናን ነገ ዛሬ ላይሉ - የት ላይ እንደቆሙ - በመጽሐፍ ቅዱስ ሚዛናዊ አስተምህሮ ራሳቸውን እንዲመረምሩና ለንስሐ ሕይወት እንዲያዘጋጁ እንጠቁማለን /ሥራ17: 31።

ሰንበት አፍ አወጣች

ሰንበት ማለት፡- መተው ማቆም ማረፍ ማለት ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እግዚአብሔር ዓለማትንና በውስጣቸው ያሉትን የሚታዩትንና የማይታዩትን ፍጥረታት ሁሉ በስድስት ቀን ፈጥሮ በገኘው ቀን እንዳረፈ ይናገራል። እግዚአብሔር በገኘው ቀን አረፈ ማለት አቆመ፣ ተወ፣ ጨረሰ ማለት ነው። ይኸውም የእግዚአብሔር የዘላለም እረፍት ነው። ይህንን የእግዚአብሔርን እረፍት፣ (የሰንበት ቀን) በሰዎች ዘንድ መታሰብ የተጀመረው እስራኤላውያን ከባርነት (ከምድረ ግብፅ) ወጥተው በምድረ በዳ ኑሮ እያሉ በሲና

ተራራ እስር /10ቱ ቃላት / ሕግጋትን ከተቀበሉ በኋላ ነው። ከአዳም ጀምሮ እስከ ሙሴ ወይም ሞት በነገሠባቸው ዘመናት ይህ የእግዚአብሔር አረፍት የሰንበት ቀን አይታወቅም ነበር። ሕግ ከተሰጠ በኋላ ግን ከተሰጡት ሕግጋት አንዱ ሰንበትን አክብር የሚል ስለነበረ ማንኛውም እስራኤላዊ የሰንበት ቀን ማክበር ግድ ይሆንበታል።

ሕግ ማንኛውም ሰው ሕልውና እግዚአብሔርን እየተሰማው እንዲመላለስና የእግዚአብሔርን ቅድስና እያወቀ በደለኝነቱም እየተረዳ በፈሪሃ እግዚአብሔር እንዲኖር የሚያዝዝ ማስጠንቀቂያ ነው።

ሕግ ያልተሰጣቸው ሰዎችም በባሕሪያቸው ሕግ እንዳላቸው ሐዋርያው ጳውሎስ አበክሮ ይናገራል /ሮሜ 2:14-15/። ይህም ማለት አትግደል፣ አታመንዝር፣ የሚለውን ሕግ ሳይቀበሉ ነገር ግን ሲገድሉ እና ሲያመነዝሩ፣ ሲሰርቁም በራሳቸው ሕሊና ይወቀሱና ይከሰሱ ነበር ማለት ነው /ዘፍ 4:13/።

ሕግ የኃጢአትን ኃይል የሚገልጽ የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። እግዚአብሔር ቅዱስ እንደሆነ ሰዎችም ቅዱሳን እንዲሆኑ ይፈልጋል። የሰዎች ቅድስና የሚለካውም ቅዱስ በሆነው በእግዚአብሔር ሕግ ነው። ይሁን እንጂ የአዳም ዘር የሆነ ሁሉ አዳማዊ ባሕርይ ስላለበት ይህንን ቅዱስ ሕግ መጠበቅ አልቻለም። /ሮሜ 3:20/።

ስለዚህ ሕግ በዘመኑ ፈጽሞ ስላጣ ወደ ክርስቶስ የሚያደርስ ሞግዚትና ጥላ ብቻ ነበረ።

ሞግዚት ባዕድ ልጆችን አሳድጋ ለወላጆቻቸው ወይም ለዘመዶቻቸው የምታስረክብ ስትሆን በዚሁ ሂደት ግን የምታሳድጋቸው ልጆች በእጆቹ ሥር እስካሉ ድረስ ብቻ የመቅጣት ሙሉ መብት አላት። ልጆቹ አድገው ወላጆቻቸው ከተረከቡአቸው በኋላ ግን በእነርሱ ላይ አንዳች ማድረግ አትችልም። ምክንያቱም ከእነርሱ በታች እንጂ በላይ አይደለችምና።

እንደዚሁ ሕግም ወደ ክርስቶስ የሚያደርስ ሞግዚት በመሆኑ ሲቀጣ ሲገድልም ቆይቶ ነበር። ይኸውም «የገደለ ይገደል ያመነዘረም በድንጋይ ተወግሮ ይመታ» በሚል መርሕ ሰዎች በንስሐ ተመልሰው የበደሉትን እግዚአብሔርን ይቅርታ እንዲጠይቁ እንኳ አይፈቅድላቸውም። /ዘበ 21:2 ዘሌ 20:10 ዘዳ 22:22-24/።

ሕግ እንዳታደርግ በሚል ጥብቅ መለኮታዊ ሐሳብ የተወሰነ ብቻ ስለሆነ ብታደርግ ግን የሚል ሌላ መፍትሄ አልነበረውም።

የእዲስ ኪዳን መንፈሳዊ ሕግ ግን «ደቂቅ ዘንተ እጽሕፍ ለከመከመ ኢተአብሉ ወእመቦ ዘእበሰ ጸራቅሊጦስ ብነ እምገበ አብ ኢየሱስ ክርስቶስ»

በእማርኛው «ልጆቼ ሆይ ኃጢአትን እንዳታደርጉ ይህን እጽፍላችኋለሁ፤ ማንም ኃጢአትን ቢያደርግ ከአብ ዘንድ ጠበቃ አለን፤ እርሱም ጻድቅ የሆነ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው» ይላል /1ዮሐ 2:1/።

በሌላ ምእራፍም «በኃጢአታችን ብንናዘዝ ኃጢአታችንን ይቅር ሊለን ከአመፃም ሁሉ ሊያነፃን የታመነና ጻድቅ ነው» ይላል /1ዮሐ 1:12/። ስለዚህም የእዲስ ኪዳን መንፈሳዊ ሕግ፡- በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ የሚያምን ማንኛውም ሰው ኃጢአትን ቢያደርግ የሚደንበትንና ምሕረት የሚያገኝበትን ወይም ይቅር የሚባልበት የተረጋገጠ ቃል ኪዳን ነው /1ዮሐ 2:1-9/። ሰባት አጋንንት የወጣላት ማርያም መግደላዊትን ብንመለከት እንደ ሙሴ ሕግ ያለምንም ጥያቄ ሞት ይገባት ነበር። በመንፈሳዊ ሕግ በክርስቶስ ግን ምሕረትን አግኝታ የትንሣኤውን ብሥራት ሰባኪ ለመሆን ታድላለች።

ይህንን ሁሉ ሐተታ በእዲስ ኪዳን ዘመን ከሰው በታች ከሆነው ሕግ አንዱ ስለሆነች ስለሰንበት ማንነት ለማስረዳት ታስቦ ነው። ሐዋርያው፡- ሰንበት ከሰው በታች በሆነችበት ዘመን ስለ ሰንበት ሲናገር «እንግዲህ በመብል ወይም በመጠጥ ወይም ስለበዓል ወይም ስለወር መባቻ ወይም ስለ ሰንበት ማንም አይፍረድባችሁ፤ እነዚህ ሊመጡ ያሉት ጥላ ናቸውና አካሉ ግን የክርስቶስ ነው» ብሏል /ፋላ 2:16-17/።

ስለዚህም በእዲስ ኪዳን ዘመን በሰንበት ቀን ሥራ መሥራት እንደተፈቀደ ብዙ ጸሐፊዎች ጽፈዋል የኢ.አተ.ቤ.ክ. ታሪክ በእስካ ጎርጎርዮስ ገጽ 125፣ ፋት ነገ አንቀጽ 19። በሃይማኖተ አበውም «ሰንበትን እንደ ክርስቲያን እንጂ እንደ አይሁድ በጥንቃቄ አከብራለሁ አትበል» የሚል እናገኛለን ጽ 53።

ሰንበት በቤተ ክርስቲያናችን ዘንድ እንደ አንድ መልእክ ወይም እንደ አንድ ሰማዕት ድርሳን ተጽፎላት ሰንበት ሰንበታት /የሰንበቶች ሰንበት/ የሚል በሃልም በህዳር ወር ይከበርላታል። በቤተ ክርስቲያናችን አመለካከት ሰንበት የኃጢአተኞች ተስፋ እንደሆነች ይታመናል። ይኸውም ከዓርብ ዘጠኝ ሰዓት ጀምሮ እስከ ሰኞ ንጋት ድረስ በሲኦል የሚገኙትን ነፍሳት ሁሉ እንዲወጡ ታደርጋለች ይባላል። ለዚህም ዋና ተላላኪዋ ቅዱስ ሚካኤል እንደሆነ ድርሳኗ ይናገራል። «ሰንበትም ሚካኤልን በእኔ ስም የመጸውቱትን የእኔን ተዝካሮ /ሰንበቱን ሲያደርጉ/ የነበሩ ክርስቲያኖችን

ከጉሣር ወደ ክብር፤ ከሲኦል ወደ ገነት ታመጣቸው ዘንድ ዓርብ ዘጠኝ ሰዓት ፈጥኖ ወደ ሲኦል ውረድ አለችው፤ እርሱም እሺ እንደ ቃልሽ ይሁን አላት፤ ወዲያውም አልፍ አእላፋት ማላእክትን አስከትሎ ሰንበት እንዳዘዘችው አደረገ። ባሏ የፈታት ሴት ብቻዋን እንድትኖር ሲኦልም ኃጥአንን አጥታ ብቻዋን ተቀራሰች» ይላል /ድርሳን ሰንበት ዘስሩግ 3፡1-4/

በሌላ ምእራፍ ደግሞ «በመንገዡ ሰማዎት ዋጋ ታገኙ ዘንድ በዕለት ሰንበት ይህንን መጽሐፍ ከማንበብ አታስታሉ» ይላል /ድርሳን 28፡5/ እንደ ድርሳን ሰንበት አባባል በተለይ በጎጃምና በጎንደር አካባቢ የሰንበት አባላት ያለምንም ጥያቄ ገነት /መንግሥተ ሰማያት/ እንደሚገቡ ስለሚታመን ሰንበቱ የማይጠጣ የለም ማለት ይቻላል። «እንደ ወንጌል ማን ጸድቆ እንደ ገድላት ማን ተከንኖ» የሚባለውም ለዚህ ነው። ታዲያ ሐዋርያት በክርስቶስ ስም መከራን የተቀበሉ ሰንበቱ የሚጠጡበት ገንዘብ አጥተው ይሆንን? ወይስ የሰንበቱን ምስጢር አልበራላቸውም ነበር።? እንደ ድርሳን ሰንበት አባባል እንድ ሰው በመንግሥተ ሰማያት ትልቅ ዋጋ ለማግኘት ድርሳን ሰንበትን በየሰዓቱ ማንበብና ሰንበቱን መጠጣት ብቻ በቂ ነው። መቼም አስተዋይ ልብ ላለው ሰው የአጋንንት ማደሪያ የሆኑ ጠንቋዮች ደራሲያን ቤተ ክርስቲያናችንን ምን ያህል እንዳላወሯት ግልጽ ነው። በእነርሱ ላይ አድሮ የነበረው መንፈስ ጋኒን ዛሬም ቢሆን ከቤተ ክርስቲያናችን ውስጥ ገብቶ የብዙ ሰዎችን ልብ እየተቆጣጠረ ነው። «ገነት ለመግባት ድርሳን ሰንበትን ማንበብ» በሚል አጋንንታዊ ፈሊጥ ከአምላካችን ሕግና ሥርዓት ውጭ እረፍት እንዳለ የሚሰብኩና በቅዱሳን ስም ማጎበር አቋቁመው የሚለፍፉ የዲያብሎስ አቢጋዞች በምድራችን ሁሉ ተሰራጭተዋል። ታዲያ ይህንን የመናፍስት ሥራ በቤተ ክርስቲያናችን ስልጥኖ እያለ ወንጌልን መስበክ እንዴት ይቻላል?። መጽሐፍ ቅዱስ «ሰው እስቀድሞ ኃይለኛውን ሳያስር ወደ ኃይለኛው ቤት ገብቶ ዕቃውን ሊነጥቀው እንዴት ይችላል?» ይላል /ማቴ12፡29/። እንደ ድርሳን ሰንበት ጸሐፊ የዘላለም ሕይወት በሰንበት በኩል የሚጠናቀቅ ከሆነና በየሰዓቱ አንድ ዋንጫ ጠላ በመጠጣት ብቻ በመንግሥተ ሰማያት ትልቅ የወርቅ ወንበር /ዙፋን /ማግኘት የሚቻል ከሆነ የኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል ከጎቱ መሆኑ ነው።

ለመሆኑ ሰንበት በሰው እንደበት መናገር ትችላለችን? ሰንበት እንደ መጽሐፍ ቅዱሳችን እውነት በሳምንት አንድ ቀን የሚገኘውን ሃያ አራት ሰዓት እንጂ በሰው እንደበት

የምትናገር መንፈሳዊ ወይም ግዑዝ ፍጥረት አይደለችም። የድርሳን ሰንበት አሳብ እውነት መስሏችሁ መንግሥተ ሰማያትን ለመውረስና የዘላለምን ሕይወት ለማግኘት ብላችሁ ድርሳን ሰንበትን በየሰዓቱ የምታነበንቡ ወገኖች አሁኑኑ ንስሐ እንድትገቡ በእግዚአብሔር ስም ትለመናላችሁ። እግዚአብሔር የሰው ዘርን ሁሉ ለማዳን ትልቅ ዋጋ ከፍሎአልና። እንደ እግዚአብሔር ቃል እውነት። ገነት መንግሥተ ሰማያት ለመግባት ብሎ ድርሳን ሰንበትን የሚያነብ ሰው የክርስቶስን ደም የሚያክፋፋና እንደ ርኩስም የቆጠረ የጥፋት ልጅ ነው /ዕብ 10፡29 /።

መጽሐፈ ዚቅ ደግሞ ስለሰንበት እንዲህ ያስነብዛል።
«የክብርዋ ሰላንበት መላእክት በሰማዎት ጸድቃን በወሰኑ ገነት
የክብርዋ ሰላንበት ታክብር ባሕር ወክሎ ፍጥረት ዓሣት ወሰነበት
እስ ወሰኑ ደይን ያእረፉ ባቲ እስመ ባቲ እእረፈ እምክሉ ገብረ።»

ትርጉሙ «መላእክት በሰማዎት ጸድቃንም በገነት፤ ሰንበትን ያክብሯል። ባሕርም ታክብራች፤ የባሕር ዓሣዎችና ነብሮት፤ በፍጥረት ወይም በመቃብር ያሉ ፍጥረታትም ሁሉ ያርፋታል። እግዚአብሔር ከሥራው ሁሉ አርፎታልና። /ነሐሴ 24 ዚቅ ገጽ 224-225/

በጣም የሚገርመው ደግሞ መጽሐፍ ቅዱስን ያነበቡና ወደ እውነትም ሊደርሱ ይችላሉ የምንላቸው የሰንበት ተማሪዎችም ስለሰንበት ምልጃ ሊድኑ ይህንን የመጽሐፈ ዚቅ አሳብ ሲዘምሩት እንመለከታለን።

ለመሆኑ ፡-

1 ሰንበትን የሚያከብሩ በመቃብር ያሉ ፍጥረታት ምንድን ናቸው?
2 ዓሣዎችና ነብሮች ከምንና እንዴት ሊያርፉ ይችላሉ?
የሳምንቱን ቀናት ያውቃሉ ማለት ነውን? ሰላንበት ቀንስ ምግብ ፍለጋ አይንቀሳቀሱምን? ይህንን ለማወቅ በአቅራቢያችን ያሉትን ዓሣ አጥማጆችን በመጠየቅ ማረጋገጥ እንችላለን።

3 ባሕሮችስ /ወንዞችስ /እንዴት ያክብሯታል? ሰንበትን በማክበር መፍሰሳቸውን ያቆማሉን?

ወገኖቹ ከዚህ አስራት ወጥታችሁ «እናንተ ደካሞች ሽኩማችሁ የከበደ ወደ እኔ ኑ እኔም አሳርፋችኋለሁ። ቀንበራም በላያችሁ ተሽከሙ ከእኔም ተማሩ እኔ የዋህ በልቤም ትሁት ነኝና ለነፍሳችሁም እረፍትን ታገኛላችሁ ቀንበራም ልዝብ ሽኩሜም ቀሊል ነውና።» /ማቴ 11፡28-30/ ለሚለው ቃል በመታዘዝ ወደ ዘላለማዊ እረፍት ሊያስገባን ከሰማየ ሰማያት የወረደው ኢየሱስን እምነን፤ በስሙም የጋጠላታችንን ስርየት እግኝተን፤

የእግዚአብሔር መንፈሳዊ ልጆች ለመሆን መጽሐፍ ቅዱስን ብቻ የዕለት ምግባችን አድርገን እደ ልቦናችንን ወደ እግዚአብሔር እንዘርጋ።

መጽሐፍ ቅዱስ «ሥራው ዓለም ከተፈጠረ ጀምሮ ምንም እንኳን ቢፈጸም እንዲህ ወደ እረፍቱ አይገቡም ብዬ በተጣዬ ማልሁ እንዳለ እኛስ ያመንን ወደ እረፍቱ እንገባለን። ኢየሱስ አሳርፏቸው ፍሮ ቢሆንከ ከዚያ በኋላ ስለ ሌላ ቀን ባልተናገረ ነበር። እንግዲያስ የሰንበት እረፍት ለእግዚአብሔር ሕዝብ ቀርቶላቸዋል። ወደ እረፍት የገባ እግዚአብሔር ከሥራው እንዳረፈ አርሱ ደግሞ ከሥራው አርፎአል። እንግዲህ እንደዚያ እንደ አለመታዘዝ ምሳሌ ማንም እንዳይወድቅ ወደዚያ ዕረፍት ለመግባት እንትጋ» ይላል /ዕለ 4:3-11/።

የድርሳን ሰንበት ደጋሚዎች በሲኦል ነበልባል እንደሚሰቃዩ (እንደሚፈረድባቸው) እርግጠኞች ሆነው ከዓርብ ዘጠኝ ሰዓት እስከ ሰኞ ንጋት ለሁለት ቀናት እረፍት ብቻ ሲጨነቁ እኛ ግን አባቶቻችን እንዳስተማሩና መንፈስ ቅዱስም እንደመሰከረልን በኢየሱስ ክርስቶስ ደም በኩል በተመረቀልንና በተከፈተልን በር ወደ ዘላለም ዕረፍት እንደምንገባ እርግጠኞች ስለሆንን እንደ መናፍቃን (ተጠራጣሪዎች) ድርሳን ሰንበትን በማንበብ የሁለት ቀናት እረፍትን አንቋምጥም። ይህም እንደ እነርሱ አባባል እንጂ ድርሳን ሰንበትን በማንበብ የሁለት ቀናት ዕረፍት አለ ማለትን አይደለም። እንኳን የአዲስ ኪዳን ሰዎች (ክርስቲያኖች) ሰንበትን እንዲያከብሩ የታዘዙ አይሁዶችም ሰንበት ታማልዳላች የሚል የባልቴቶች ተረት የላቸውም።

ሰንበት ሆይ ይቅር በይኝ

ሰንበት በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ወይም በመጽሐፍ ቅዱስ እግዚአብሔር የሚታዩና የማይታዩ የሚታወቁና የማይታወቁ ፍጥረታትን ሁሉ ከፈጠረ በኋላ ያረፈባት ዕለት ናት / ዘፍ2 : 1/።

ይህች ዕለት ለብሉይ ኪዳን ሕዝብ እረፍተ ሥጋ ትሆናቸው ዘንድ ተሰጥቶአቸው ነበር። በጥላነትም ክርስቶስን ታመለክት ነበር። በቤተ ክርስቲያናችን የፍልስፍና ትምህርት ሁለት ሰንበታት እንዳሉ ይነገራል። እነርሱም ሰንበተ አይሁድና ሰንበተ ክርስቲያን ይባላሉ።

ሰንበተ አይሁድ ከስያሜው ጀምሮ ለአይሁድ የተሰጠች ዕረፍት እንደነበረች በመጽሐፍ ቅዱስ የተረጋገጠ ቢሆንም ሰንበተ ክርስቲያን /እሁድ/ የሚባል ዕለት ግን በመጽሐፍ

ቅዱስ ውስጥ በአንድም ስፍራ አናገኝም። ሰንበተ ክርስቲያን ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነውና /ማቴ11:28/።

ክርስቲያን እንደ ብሉይ ኪዳን ህዝብ የጊዜ ክፍልፋይ በሆነች ዕለት የሚያርፍ ሳይሆን በክርስቶስ ብቻ ያረፈ አዲስ ፍጥረት ነው። ይህንን አውነትን ባለማወቅ እንዲት የማትሰማና የማትናገር ምናብ የሆነች የጊዜ ክፋይ ዕለት እሁድን ሰንበት ብሎ መጥራትም ሆነ ማክበርን ትቶ አማናዊውን ሰንበት ክርስቶስን ብቻ ማክበርና በእርሱ ላይ ማረፍ ብልህነት ነው /ማቴ 11:28/።

ይህንን አውነት የተቀማ የመጽሐፈ ሰአታት ደራሲ ደግሞ እንዲህ ብሏል፡-

«ሰአሊ ለን ሰንበተ ክርስቲያን ቀደሰት ሰውሰደ ሰብእ መድኃኒት ወእስከ ሰዓሰም ሰፋኒት»

ትርጉሙ «ለሰው ሰዶች መድኃኒት እስከ ዘላለምም ገዢ የሆነች የክርስቲያን ሰንበት ሆይ ለምንድን /አማርጃን/ /መጽሐፈ ሰዓታት ገጽ 30/። ይህ ስሁት ወይም አሳዛኝ ደራሲ ሰንበት ብሎ የጠራት ዕለትን «መድኃኒት» «እስከ ዘላለም ገዢ ናት» ብሏል።

የተፈጠሰ አእምሮ ወይም የመንፈስ ቅዱስ አብርሃት ያለው ሰው መድኃኒትና ገዢ ክርስቶስ ብቻ መሆኑን ይረዳል። በተቃራኒው ይህንን የመንፈስ ቅዱስ አብርሃት ያለለው ሰው ደግሞ ሰንበትን ብቻ ሳይሆን ሾጦጥ ያለ ተራራና ሕንጻ ዛፍና ወንዝ ሁሉ አምላኩ መድኃኒቱና ገዢው አድርጎ እንደሚቀበል ማስረጃ ሳያስፈልገው የታመነ ነው።

በብሉይ ኪዳን ዘመንም ሆነ በአዲስ ኪዳን ዘመን መድኃኒትና ገዢ የሆነው እግዚአብሔር ብቻ ነው። /እ.አ.አ. 43:11 45:15-23 ተመልከቱ/። ስለእግዚአብሔር አዳኝነትና ገዢነት የሚናገሩ ጥቅሶችን መደርደሩ ብዙ የሚያስፈልግ አይደለም። እንዲሁ የታመነ ነውና። የሚያሳዝነው ግን የመጽሐፈ ሰአታት ደራሲ ይህንን አውነት ወደ ጎን ትቶ የእግዚአብሔርን አዳኝነትና ገዢነትን ለሰንበት መስጠቱ ነው።

ደራሲው «ሰውሰደ ሰብእ መድኃኒት ወእስከ ሰዓሰም ሰፋኒት» ማለትም «ለሰው ልጆች መድኃኒት ለዘላለምም ገዢ የሆነች» ከማለቱም በላይ «ሰአሊ ለን» ለምንድን ወይም አማርጃን በማለት መናገርና መስማት እንደምትችል ጨምሮ መዋሸቱ ያሳዝናል።

ከዚሁ መንፈስ የጠጣ አትናቱምስ የተባለ ሰውም ሰንበትን በተመለከተ ብዙ ዋሽቷል።

ከዋሽው በጥቂቱ

«ከ ዛቲ ዕለት ሰንበተ ክርስቲያን ቀድሰት
 ሰብሐት ከመ ስብ ሰፍንት ከመ ወዳደ
 ህሱት ከመ መንፈስ ቀዱስ።
 ዛቲ ዕለት ሰንበተ ክርስቲያን ቀድሰት
 ሰብሐ ሰን ስለተምሕረ በእንቲስነ ንበ
 እግዚአብሔር ስምላክነ ሰዓሰመ ዓለም»

ትርጉሙ «ክብርት የምትሆን ይህች የክርስቲያን ሰንበት ምን ትደንቅ? እንደ ስብ የሰለጠነች እንደ ወዳደ የምትገዛ እንደ መንፈስ ቀዱስ ሕያው ናት። ይህች ቀድሰት የክርስቲያን ሰንበት ምን ትደንቅ? ሰንበት ሆይ ከሕምሳካችን ከእግዚአብሔር ዘንድ ለምንድን ስለእኛም ለማዕጃ ለዘላለሙ» ብሏል።

ይህ ደራሲ ሰንበት እነ አብርሃምና ነቢያትን ሁሉ ትንቢት ያናገረች ለሙሴ የተገለጠች ሌሎችን ዕለታት ያሳወቀች ፍጥረታትን ሁሉ የምትቆጣጠርና የምትገዛ ሰውን የምታክብርና የምትወድ ወዘተ እንደሆነች ቀዱሴ በሚባል መጽሐፍ ገጽ 150 ከቁ 61 ን 66 እና ገጽ 161 ቁ 160 172 ን 176 ባለው ውስጥ ጽፏል።

ከላይ የተመለከተው ምንባብ በገጽ 161 ቁጥር 160 የሚገኝ ነው። ይህ ምንባብ ከነፋቁ ሁሉ የከፋ ነፋቁ መሆኑን አስተዋዩች አይስቱትም። የአንዱ ኮከብ ክብር ከሌለው ኮከብ ክብር እንደሚበልጥ ሁሉ በመላእክትም ሆነ በሰው በኩል መበላለጥና እኩልነትም ሊኖር ይችላል። ነገር ግን መስማትና መናገር የማትችል የጊዜ ክፍልፋይ /ሃያ አራት ሰዓት/ የሆነች ዕለተ ሰንበት ይቅርና ሕያዋን የሆነ መስማትና መናገር መንቀሳቀስም ከሚችሉ ፍጥረታት ወገንም «እንደ አብ የሰለጠነ እንደ ወልድ የሚገዛ እንደ መንፈስ ቀዱስ ሕያው ሆኖ የሚኖር» ተብሎ የሚነገርለት የለም። «እንደ እግዚአብሔር ያለ ማንም የለም» ተብሎ ተጽፏልና።

እናም ዕለተ ሰንበትን እንደ አብ የሰለጠነች እንደ ወልድ የምትገዛ እንደ መንፈስ ቀዱስ ሕያው ናት። ብሎ መጽፍ ታሪክ የማይረሳው ከዛድ ስህተት ነው። ይህ ቅዱሴ በሚቀደስበት ጊዜ ቀዳሹም ሆነ አስተዳሹ በመጽሐፈ ቅዱስ ውስጥ ስህተት ሊኖር ይችላል ብሎ የመስማትና የማሰላሰል አድል ፈንታ ስለሌለው እስከ ዛሬ ድረስ የወሸት አባት ዲያብሱስ ብቻ በመቅደሱ ውስጥ ሲሰለጥን ኑሮአል። እግዚአብሔር ክብርን ለሌላ በሚሰጥበት ሥፍራ አይገኝምና። በዚህ ላይ ለመጠቀም የምፈልገው ነገር ቢኖር በቅዱሴም ሆነ በማህሉት በሰዓታትም ሆነ በዚያን ጊዜ በግዕዝ የሚነገረው ሁሉ እውነት እንዳልሆነ ነው። ሙሉ በሙሉም ወሸት አይደለም። በመሆኑም እውነትና ወሸት ስለሆነ የግዕዝን

ትርጉም የሚሰሙ ሁሉ እውነቱን እውነት ወሸት የሆነውን ደግሞ ወሸት ብለው ሊቀበሉ ይገባል። የመስማት ዕድል የሌላቸው ግን የራሳቸው አማራጭ መውሰድ ይኖርባቸዋል
 /ማቴ 16፥ 12/።

ለሰላሙ ፍጻሜ የሌለው መነኩሴ

ሰላም፡- ዕረፍት ደስታ /ሐሴት/ ስምምነት ማለት ነው።

ምድር ሁሉ ሰላም አልባ ሆና በአዳም ምክንያት የመጣውን የኃጢአት እሾህ እያደማ ሲያሰቃይት ከአንድ አብራክ የተገኙ ሕዝቦች ከሁለት ተከፍለው ዓይጥና ድመት ሆነው ሲተራመሱና ሲበላሉ ሲጨፋጨፉም መኖራቸውን ለማወቅ የብሉይ ኪዳን መጻሕፍትን ማንበብ አማራጭ የማይገኝለት ሐቅ ነው። ያ ዘመን የዚህ ዓለም አምላክ የሆነው ዲያብሱስ ዙፋኑን የዘረጋበት፣ የሰዎችን ሰላም ነጥቶ በክፋት አገዛዝ የገዛበት ኢየሱልዩ ነበርና ፍጥረት ሁሉ የሰላም አምላክ እግዚአብሔርን እንዳያይ በጨለማ መጋረጃ ሸፍኖ የተቆጣጠረበት ዘመን ነበር። ይህንን የጥል ግድግዳና የኃጢአት ቀንበርን ሰብሮ ሰዎች ቀና ብለው እግዚአብሔርን ያመልኩትና ያዩት ዘንድ ምርኮን የሚበዘብዝ በእግዚአብሔር እቅፍ የነበረው ወንድ ልጅ ወደዚህ ዓለም መምጣት የግድ ሆነ። ከመምጣቱ በፊትም በእግዚአብሔር መንፈስ በነቢዩ አንደበት እንዲህ ተባለለት «ሕፃን ተወልዶልናልና፣ ወንድ ልጅም ተሰጥቶናልና አለቅነትም በጫንቃው ላይ ይሆናል፤ ስሙም ድንቅ መካር፣ ኃያል አምላክ፣ የዘላለም አባት፣ የሰላም አለቃ ተብሎ ይጠራል። ከዛሬ ጀምሮ እስከ ዘላለም ድረስ በፍርድና በጽድቅ ያጸናውና ይደግፈው ዘንድ በዳዊት ዙፋንና በመንግሥቱ ላይ አለቅነቱ ይበዛል ለሰላሙም ፍፃሜ የለውም»። /ሊሳ 9፡6-7/።

ይህንን የትንቢት ቃል የተነገረው ለማን እንደሆነ ዘመኑ ሲደርስ መልእክ ገብርኤል ስሙንም ጨምሮ በመናገር ይፋ አድርጎታል። «እነሆም ትፀንሻለሽ ወንድ ልጅም ትወልጃለሽ፤ ስሙንም ኢየሱስ ትደዋለሽ። እርሱ ታላቅ ይሆናል ሃልዑል ልጅም ይባላል። ጌታ አምላክ የአባቱን የዳዊትን ዙፋን ይሰጠዋል ቢያዕቆብ ቤትም ላይ ለዘላለም ይነግሣል። ለመንግሥቱም መጨረሻ የለውም።» /ሉቃ 1፡31-33/። የዚህን ሕፃን መወለድ የሰሙ ሰብእ ሰገል /የምስራቅ ሰዎች/ እጅ መንሻ ይዘው በኮከብ እየተመሩ ቤተሰባቸው ድረስ በመጓዝ በላጥኖቻቸው ያመጡትን ወርቅ ዕጣን ክርቤ ገብረውለታል።

ለግደውለታልም። ተወካፊ መሥዋዕት መሆኑን በመንፈስ ተረድተዋልና።

ከእነዚህ ሰዎች የምንማረው /የምንወስደው/ ትምህርት፡-

1. ጥያቄአቸው የተወለደው የአይሁድ ንጉሥ ወዴት ነው? የሚል ብቻ እንጂ እናቱንና የሴቱን አስመልጬ መሆኑን፤
2. ስግደትም ያቀረቡለት ለሕፃኑ ብቻ መሆኑን፤
3. ወርቅ ዕጣን ክርቤም ለእርሱ ብቻ እንጂ ለማርያምና ለዮሴፍ ከፍለው አስመስጦታቸውን ነው። /ማቴ 2:2 - 11/

የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት በትርጓሜ ወንጌል ሲያመለክቱት

«ወርቅ የንጉሥነት ንጉሥ መሆኑን፤

ዕጣን የካህናት አለቃ ይቅር ባይ ዘላለማዊ ካህን መሆኑን፤

ክርቤ ለሰው ልጆች መራራ ሞትን እንደሚሞት

ለማመልከት ነው» ይላሉ።

በተለይ ክርቤ «የተሰበረን ነገር ይጠግናል የተለየውን እንደ ያደርጋል» በሚል ትርጓሜ መወረት እንደዚሁም ኢየሱስ ክርስቶስ የተሰበረውንና የሞተውን የሰው አስተሳሰብን የሚጠግን መሆኑን ተረድተው ይህንን ስያሜ መስጠታቸው ራሱ ኢየሱስ ክርስቶስ በመንፈስ ትንቢት በኢሳይያስ እንደባት ከተናገረው ጋር ይስማማል። «የጌታ የእግዚአብሔር መንፈስ ከተናገረው ጋር ይስማማል። «የጌታ የእግዚአብሔር መንፈስ በእኔ ላይ ነው። ስድሆች የምሥራችን እስብክ ዘንድ እግዚአብሔር ተብቶኛልና ልባቸው የተሰበረውን አጠግን ዘንድ፤ ለተማረኩትም ነፃነትን፤ ለታሰሩትም መፈታትን እናገር ዘንድ ልክኛል። የተወደደችውን የእግዚአብሔርን ኃሙት፤ አምላካችንም የሚበቃልበትን ተን እናገር ዘንድ፤ የሚያለቅሱትንም ሁሉ አጽናና ዘንድ እግዚአብሔር ለክብሩ የተከላቸውን የጽድቅ ዛፎች እንዲባሉ ለጽዮን አልቃሾች አደርግላቸው ዘንድ፤ በአመድ ፈንታ እክሊልን፤ በልቅሶም ፈንታ የደስታን ዘይት፤ በጋዘንም መንፈስ ፈንታ የምስጋና መገናጸፊያ እሰጣቸው ዘንድ ልክኛል» ይላል /ኢሳ 61:1-3/። ይህንንም ቃል በመዋሰል ስብከቱ በናዝሬት ከተማ ከአይሁድ ምክራብ ጉብዩ ሲተረትረው ከቆየ በኋላ «ዛሬ ይህ መጽሐፍ በጆሮአችሁ ተፈጸመ» በማለት እርሱ የትንቢቱ ባለቤት መሆኑን አስረግጦላቸዋል /ሉቃ 4:16-21/።

የዚህ ሁሉ ግንዛቤና ዕውቀት የሌላቸው የመጽሐፈ ዜቅ አዘጋጆች ደግሞ ይህንን ሽምጥጥ አድርገው ክደው እንዲህ ብለዋል፡-

«ተወሰደ መደገን ከብረ ቅዱሳን አብ ወእም ዘይከውን በኩሉ ዓለም በእንተ ዕደቱ ለገብረ መንፈስ ቅዱስ

ዕጣን ያበውቡ በእንተ ካህነቱ ወርቅ ያመጽዩ በእንተ መንገሥቱ አስመ ንጉሥ ዓቢይ ውስቱ ወሕደቦ ማጎብቅት ሰላሳሙ»

ትርጉሙ «ለዓለሙ ሁሉ አባትና እናት የሚሆን የቅዱሳን ክብር የሆነ መደጋገት ገብረ መንፈስ ቅዱስ (አቡ) ሊወስድ ለካህነት ዕጣንን፤ ለመንገሥቱም ወርቅን ያመጣሉ እርሱ /ገብረ መንፈስ ቅዱስ/ ታላቅ ንጉሥ ነጭ ለመንገሥቱም ፍፃሜ የሰጡም።» /ጥር 7/መንፈስ ቅዱስ ዚቅ ፲፱ 109 /

በዚህ ንዑስ ርዕስ መጀመሪያ ላይ እንደተገለጸው የዓለም ሁሉ አባትና እናት፤ መድኃኒት፤ የቅዱሳን ክብር፤ ሲወለድም ወርቅ፤ ዕጣን፤ ክርቤ የተገበረለት /እጅ መንሻ የተቀበለ/ የሰላም አለቃ፤ የሰላም ንጉሥ፤ ለመንግሥቱ ፍፃሜ የሌለው ታላቅ ንጉሥ ካህነ አርያም ኢየሱስ ክርስቶስ እንጂ ገብረ መንፈስ ቅዱስ ወይም አቡ የሚባሉ ግብፃዊ መነኩሴ አይደሉም።

በአሁኑ ጊዜ ብዙ ሰዎች የኦርቶዶክስ ቤተ ክርስቲያን ቤተ ክርስቲያን ልትባል አይገባትም እያሉ ይከራከራሉ። ምክንያት ሲሰጡም ኦርቶዶክስ ቤተ ክርስቲያን ሥላሴን የምታውቅ፤ የኢየሱስ ክርስቶስን ልደት፤ ስቅለትና ሞት፤ ትንሣኤና ዕርገት፤ ዳግመኛም ለፍርድ እንደሚመጣ የምታምን ብትሆንም ይህንን ዕውቀት ከእሾህ መካከል እንደ በተለ ስንዴ ነው ይላሉ /ማቴ 13:7/።

በተጨማሪም 1ኛ እግዚአብሔርን የምትፈራ ብትመስልም እንደ እግዚአብሔርነቱ መጠን የሚገባውን ክብር አትሰጠውም።

2ኛ. አገልጋዮቹ ሁሉ ከጥንቁላ የጸዱ አይደሉም።

3ኛ. እግዚአብሔር ይገለገልበታል ተብሎ ከሚታወቀው መቅደስ ውስጥ የጥንቁላ ሥራ ይከናወንበታል።

4ኛ. ከመፍጠር ጀምሮ ያለውን የእግዚአብሔር መለኮታዊ ባሕርያት ለፍጡር ትሰጣለች።

5ኛ. መጠጥንና ዘፈንን አታወግዝም።

በመሆኑም ከአገልጋዮችም ሆነ ከምእመናን ጠላ ወይም ጠጅ ወይም አረቂና ውስኪ ጠጥቻለሁ ብሎ ንስሐ የሚገባ የለም። የንግሥ በዓል፤ ዝክር፤ ተዝክር፤ የኦርባና የሰማንያ ቀን፤ ክርስትና፤ ቁርባን፤ ሥርዓተ ተክሊልና የመሳሰሉ ሁሉ ከመጠጥ ጋር የተያያዙ ናቸው። ይህም ማለት እነዚህ ሥርዓቶች ያለ መጠጥ ይከናወናሉ ማለት ዘበት ነው። ተዝክር ያለ ጠላ የማይታሰብ ነው። ስለዚህ ቤተ ክርስቲያኒቱ መጠጥን አትፈቅድም ሊባል ከቶ አይቻልም። እናም ይህንና ይህን በመሳሰሉ ነገሮች አማካይነት «ቤተ ክርስቲያን» ልትባል አይገባትም ይላሉ።

በጎጃም ክፍለ ሀገር አንድ ወጣት ሞቶ ጴጌጤ ነውና እናስቀብርም ሲባል የልጁ ጓደኞች ሰካራም፣ ጠጪ፣ ሲጋራ አጫሽ፣ ጫት ቃሚ፣ እንደነበረ መስከረውለት ይህ ከሆነስ የኛ ነው ተብሎ በቤተ ክርስቲያኒቱ ሥርዓት መሠረት በክብር እንዲቀበር ተደርጓል። ታዲያ ቤተ ክርስቲያኒቱ መጠጥን አትፈቅድም ተብሎ ሊነገር ይችላል? እንዴት ተደርጎ? መጠጥ ለመተው ዝክርና ተዝካር በዓላት ሁሉ መቅረት አለባቸው ማለት ነው። ይህ ደግሞ በሥርዓቱ አራማጆች ዘንድ የማይታሰብ ነው።

አንድ በጣም ጠጭ የሆነ ሰው መጽሐፍ ቅዱስን ሲያነብ የወይን ጠጅን መጠጣት ቀርቶ ብርሌውን እንኳ መመልከት እንደሌለበት በመጽሐፈ ምላሌ ም 23:29-35 ላይ ያነበባል፤ በዚህ ምክንያት በጣም ይጨንቀውና የነፍስ አባቱን «እግዚአብሔር መጠጥ ፈቅዷል ወይስ አልፈቀደም» ብሎ ይጠይቃቸዋል። የነፍስ አባት ተብሎም አትስከሩ እንጂ አትጠጡ የሚል የለም አሉት። ጎበዙም ምእራፉን አውጥቶ አስነበዛቸው። ያለ መጠጥ መኖር የማይችሉ አባ ግን ላለመረታት አጣምመው ሊነግሩት ቢያስቡም ሊጣመም በማይችልበት ሁኔታ የተቀመጠ ስለሆነ «በግዕዙ መጽሐፍ ቅዱስ አልተጻፈም» ብለውት አረፉ።

መጽሐፍ ቅዱስ እነርሱም አይገቡም የሚገቡትንም ይከለክላሉ ይላቸዋል /ማቴ 23:13/። በሌላ ሰፍራ «ክፉውን መልካም መልካሙን ክፉ ለሚሉ ጨለማውን ብርሃን ብርሃኑንም ጨለማ ለሚያደርጉ ጣፋጪን መራራ መራራውንም ጣፋጭ ለሚያደርጉ ወዮላቸው!..የወይን ጠጅ ለመጠጣት ጋያላን የሚያስከረውን ለማደባለቅ ጨካኞች ለሆኑ በደለኛውን ስለ ጉቦ ጻድቅ ለሚያደርጉ ወዮላቸው» ይላል /ሊሳ 5:20-23/።

እግዚአብሔር በብሉይ ኪዳን ዘመን የነበሩትን ሙሴንና አሮንን በእስራኤል ልጆች ፊት ትቀድሱኝ ዘንድ አላመናችሁብኝምና ስለዚህ ወደ ሰጠኋችሁ የተሰፋይቱ ምድር ይህንን ጉባኤ ይዛችሁ አትገቡም /ዘፀ 20:10-13/ እንዳላቸው ሁሉ እኛም በምእመኑ ፊት የሚገባውን ክብር ካልሰጠነው በልጁ ደም ወደ ተመረቀልን አዲስ የፍቅሩ መንግሥት መግባት እንችልም። ወደ ተሰፋይቱ ምድር ገብቶ ለማየት እንዲችል ይፈቀድለት ዘንድ ሙሴ በሌላ ጊዜ እግዚአብሔርን ይቅርታ ቢጠይቅ እንኳ ዳግመኛ ይህንን ልመና እንዳያነሣና ፈስጋ በተባለችው ከፍተኛ ቦታ ወጥቶ በሩቁ ብቻ ለማየት እንዲችል የተፈቀደለት መሆኑን በዘዳ 3:23-29 ባለው መመልከት እንችላለን።

እንግዲህ የእግዚአብሔር ባለሟል የነበረው ሙሴ ለእግዚአብሔር ሊሰጥ ከሚገባው ክብር ስላስቀረ ሰብዙ ዓመታት ሕዝብን እየመራ በተስፋ ወደደከመበት ምድር ላይገባ መቅረቱን ካወቅን እኛንም እንዲሁ የእግዚአብሔርን ምሕረት፣ መግቦት፣ ሰላም፣ ቸርነት፣ ይቅርታን ሁሉ ለፍጡራን በመስጠታችን የእግዚአብሔር ፅኑ ፍርድ እንደሚጠብቀን ማሰቡ ተገቢ ነው።

በተለይም የሃይማኖት ደሴት እየተባለች ሰምትጠራዋ አገር እንዲህ አይነቱን ቅጥ ያጣ መጽሐፍ መገኘት ለዘመናት ያህል ወንጌል ተሰብኮላታል እየተባለ የሚነገረውን ሁሉ ውድቅ የሚያደርግ ከመሆኑም ባሻገር የቅዱሳንን ድካምና ጥረትም እንዳልነበረ የሚያደርግ ነው። ስለዚህም የዓለም ሁሉ አባትና እናት፣ መድኃኒት፣ የቅዱሳን ክብር፣ የዘላለም ንጉሥ አቡዩ ገብረ መንፈስ ቅዱስ ናቸው የሚለው ዘይቤ የኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያንን አንገት የሚያስደፋ ነው።

አልሞትም ብሎ ተከራከረ

በአንዳንድ ቦታ ላይ «ፖሊዮ ካልጠፋ አልወለድም» የሚል ማስታወቂያ እናነብላለን፤ የማስታወቂያው ዓላማ «ፖሊዮ» የሚባለውን በሽታ ከምድራችን ገጽ እናጥፋ ለማለት እንጂ በማጎፀን ውስጥ ያለ ሕፃን የፖሊዮ ወረርሽኝ ፈርቶ አልወጣም አስ ማለት አይደለም።

ከተፀነሰ፡- በሽታው ይነርም አይነርም መውጣቱ መወለዱ የተፈጥሮ ግዴታ ነው። ሞት ከውጋም ሆነ ከመሬት የተፈጠረ ማናቸውም ፍጥረት ወይና ተገዶ የሚቀበለው የተፈጥሮ ጸጋው ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ ሞት የኃጢአት ደሞዝ እንደሆነ ይናገራል /ሮሜ 6:23/። ወደዚህ ዓለም የገባውም በአንድ ሰው ምክንያት ነው /ሮሜ 5:12/። የሞት ተቃራኒ የሆነ ሕይወትም (ጽድቅም) በአንድ ሰው ምክንያት ተሰጥቶናል «በአንዱ ሰው አለመታዘዝ ብዙዎቹ ኃጢአተኞች እንደሆኑ፤ እንዲሁ ደግሞ በአንዱ መታዘዝ ብዙዎች ጸድቃን ይሆናሉ /ሮሜ 5:19/።

ክርስቲያን የሚሞተው ሥጋዊ ሞት ወደተሻለ መንፈሳዊው ዓለም ወይም ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ የሚገባበትና የሚሸጋገርበት ድልድይ ነው። «ልሄድ ከክርስቶስም ጋር ልኖር እናፍቃለሁ፡ ከሁሉ ይልቅ እጅግ የሚሻል ነውና።» ይላል /ፊል1:23/። እንዲህ በልበ ሙሉነት መናገር የሚችሉት ጽድቅ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ብቻ የተሰጠ የእግዚአብሔር ጸጋ መሆኑን አምነው የተቀበሉ ብቻ ናቸው።

በክርስቶስ ኢየሱስ ላመኑ ሰዎች ኩነኔና የሞት ፍርሃት የለባቸውም፡ /ሮሜ8:1፤ ዕብ2:15::
 ነቢዩ ዳዊት «ከቡር ምቹ ሰጸድቅ በቅድመ እግዚአብሔር፡» ብሏል፡፡ በእማርኛው «የቅዱሳን ሞት በእግዚአብሔር ፊት የከበረ ነው፡፡» ማለት ነው /መዝ 115:6:: የቅዱሳን ሞት እንዲህ በእግዚአብሔር ፊት የከበረ መሆኑን ያወቀና የተረዳ ሰው ሥጋዊ ሞትን አይፈራም፡፡ ወደ ኢየሱስ ክርስቶስና ወደ ተዘጋጅለት ሥፍራ የመሄዱ መንገድ ነውና /ዮሐ 14:2::
 ሰው ሁሉ፡- ሥጋዊ ሞት ሲሞት በእግዚአብሔር እየተጠየቀ /እባክህን ሙት እየተባለ/ ሳይሆን እንዲሁ ይሞታል፡፡ የአባ ገ/መንፈስ ቅዱስ ሞት ደግሞ መጽሐፍ ቅዱስ ከሚናገረው እውነት ፈቀቅ ያለ ነው፡፡
 አባ 562 ዓመት ሲሆናቸው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ከብዙ መላእክት ጋር ወረደና እንግዲህ ይበቃሃልና ሙት ይላቸዋል፡ አባም እኔ! «እንደማንም ሰው አይደለሁም እንዴት እሞታለሁ? በተለምር! ሊሆን አይችልም» ብለው መለሱለት ጌታም እንኳን አንተ እኔም በመስቀል ላይ በብዙ ሥቃይ ሞቻለሁ፡፡ አላቸው፡ አባም መልሰው አንተ ከ 40 ቀንና 40 ሌሊት ብቻ ጸምክ እንጂ እንደማንኛውም ሰው ከናትህ ጡት ጀምረህ እየበላህና እየጠጣህ የኖርክ ነህ፡ እኔ ግን እህል ውኃ ይቅርና የእናቴን ጡት እንኳ አልቀመስኩም ስለዚህ ካንተ ጋርም ሆነ ከሌላ ጋር ልታወዳድረኝ አይገባም ሙት ዓመት ሙሉ በባሕር ውስጥ ገብቼ ሥጋዬ አልቆ አጥንቴ ብቻ እስኪቀር ድረስ የጸለይኩ ሰው ነኝ፡ አንተ ግን 40 ቀንና 40 ሌሊት ብቻ ነው የጸምከው» በማለት ፈጣሪ ዓለማት ከሆነው ከመድኃኔ ዓለም እንኳ እንደሚበልጡ ተናግረዋል፡፡ ጌታም ከመላእክቶቹ ጋር በመጣበት መንገድ ተመልሶ ሄዷል፡፡ በሌላ ጊዜ ግን ሳያስቡት እንዲሞቱ መደረጋቸው በብዙ ባህታውያን በየመድረኩ ይነገራል፡፡ በተለይም በዝቋላ አቦ፡፡ ወንዙ! እስኪ የጽሑፉን መንፈስ በማስተዋል መርምረው? ምን ለማድረግ የታሰበ ይመስልሃል?
 የጽሑፉ መንፈስ፡- አቡነ ገብረ መንፈስ ቅዱስ በጸም በጸሎት መድኃኔ ዓለምን ስለሚበልጡት ፍጥረት ሁሉ ወደ እርሳቸው እንዲያዘነብል ለማድረግ ነው፡፡ /ሰው ሰውን በበድል እግዚአብሔር ይፈርድበታል፡ ሰው ግን እግዚአብሔርን በበድል ስለ እርሱ የሚለምን ማን ነው? /ሳሙ 2:25::
 የመልክእ ገ/መን ቅዱስ ደራሲም

«.....ገብረ መንፈስ ቅዱስ አቡዩ ስእግዚአብሔር ፍቁረ ደመናት አንኩርኩረ በጊዜ ሞትክ መላእክት አንከረ»

ትርጉሙ «.....ስእግዚአብሔር ፍቁረ ደመናትክ ገብረ መንፈስ ቅዱስ አቡዩ ሆይ በመሞትህ መላእክት አደነቁ ደመናትም አንረመረሙ» ብሏል፡፡ መላእክት ያደነቁበት ምክንያትም ሳይበላና ሳይጠጣ 562 ዓመት የኖረ ሰው እንዴት ይሞታል ብለው እንደሆነ ይነገራል፡፡
 እንደዚህ ዓይነት ታሪክ ፀረ ቅዱሳን እንጂ የቅዱሳን ገድል ልንለው አንችልም፡፡
 አላዋቂዎች በሰይጣን መንፈስ እየተነዱ ዕውቅናን ሰጥተው በጨርቅ ሽፋናነው ሲያላልሙን ስለነበረና በተለምርነት መዝገብ አስቀምጠው ለብዙ ዘመናት ሰላቆዩት ብቻ እውነተኛ ነው ብለን ልንቀበለው አይገባም እድሜ ጠገብ ሁሉ እውነተኛ አይደለምና፡፡
 አባ ገ/መንፈስ ቅዱስ ለብዙ አመታት የጸለዩበት ያገለገሉበት እየተባለ በሚነገርበት ዝቋላ ገዳም አካባቢ ከልካይ በሌለበት ሁኔታ ብዙ ሰዎች በጨሌና በቆሌ የሚያመልኩ፡ በታላላቅ ዛፎች ሥር እየተጠለሉ ክፉዎች መናፍስትን የሚጠሩ፡ የዛር መንፈስ ያለባቸውና ዛር ከእግዚአብሔር የተሰጠን ጠባቂ መልእክ ነው ብለው የሚያምኑ ሰዎች አሉ፡፡ መናፍስታዊ አሠራሩ አቡዩ በሕይወተ ሥጋ እያሉ ጀምሮ እንደነበረና «አምልኮአቸውን እንዳትቃወሙ ተጨአቸው ከየሞህነታቸው የተነሣ እግዚአብሔር በእማላጅነቱ ይምራቸዋልና» በማለት እንደፈቀዱላቸው ስለሚታመን እስከ ዛሬ ድረስ ማንም ሳይቃወማቸው መናፍስትን በተለያየ መንገድ የሚያመልኩ የአቡዩ ወዳጆች ይገኛሉ፡፡ የመጋቢት አቦ በዓልን ሞቅ ደመቅ አድርገውት የሚውሉ እነዚህ ባለዛሮች ናቸው፡፡
 አበው ሲተርቱ «ሞኝ የተከለውን ብልህ አይነቅለውም» ይላሉ፡፡ መጽሐፍ ቅዱስ «መተተኛይቱ በሕይወት ትኖር ዘንድ አትፍቀድላት» ይላል /ዘፀ 22:18::
 ታዲያ አቡዩ በጨሌና በቆሌ የሚያመልኩትንና የሚጠነቁሉትን ሁሉ አትቃወሙ ማለታቸው ለምን ይሆን?፡፡ አቡዩ የዛርና የቆሌ መንፈስን አትቃወሙ ስለማለታቸው በዝቋላ ገዳምና በአካባቢው ያሉትን ሰዎች መጠየቅ ይቻላል፡፡ የእግዚአብሔር ቃል «ሰይጣንን ተቃወሙት ከእናንተም ይሸሻል» ይላል ስለዚህም ሰይጣንና መልእክተኞቹን እንቃወማለን እንጂ አቡዩ አትቃወሙአቸው ብለዋል ብለን ለሰይጣን አድል ፈንታ አንሰጥም፡፡
 አባ ገብረ መንፈስ ቅዱስ በምድር ላይ 562 ዓመት ሲኖሩ ቢያንስ ለአራት መቶ ዓመታት ያህል በቀን ስድስት መቶ ጊዜ ፊታቸውን በድንጋይ ይመቱ ነበር፡፡ ይህም 87.600.000 መሆኑ ነው፡፡ ይህን ያህል ጊዜ ፊታቸውን የሚደበድቡ

ለሥጋቸው የማያስቡ መሆናቸውን ለመጠቆም ታስቦ ነው። ሆኖም ግን የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ የሆኑ ክርስቲያኖች ራሳቸውን በራሳቸው ይደበድቡ ዘንድ አይገባቸውም። መጽሐፍም «ይህ እንደ ገዛ ፈቃድህ በማምለክና በትህትና ሥጋንም በመጨቁን ጥበብ ያለው ይመስላል ነገር ግን ሥጋ ያለ ልክ እንዳይጠግብ ለመከላከል ምንም አይጠቅምም» ይላል /ቀላ 2:23/።

በሌላ ቦታም «በዋጋ ተገዝታችኋልና የራሳችሁ አይደላችሁም» ይላል /1ቆሮ6:15/። በሌላ ሥፍራም «አንዱ ስለ ሁሉ ሞተ በሕይወትም ያሉት ስለ እነርሱ ለሞተውና ለተነሣው እንጂ ወደ ፊት ለራሳቸው እንዳይኖሩ ስለሁሉ ሞተ።» ይላል /2ቆ 5:15/።

እንግዲህ የከበረ የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ መሆኑን በመንፈስ የተረዳ ሰው በቀን ስድስት መቶ ጊዜ ቀርቶ አንድ ጊዜ እንኳ ፊቱን በድንጋይ ይመታ ዘንድ ፈጽሞ አይገባውም «ማንም የእግዚአብሔርን ቤተ መቅደስ ቢያፈርስ እግዚአብሔር እርሱን የፈርሰዋልና» /1ቆሮ3:17/።

ታዲያ አባ ገ/መንፈስ ቅዱስ በገዛ እጃቸው ራሳቸውን በድንጋይ ይደበድቡ ዘንድ ማን ናቸው?። ይህ የገድላቸው ሐሳብ እውነት ከሆነ በእግዚአብሔር ቃል ሲመዘኑ እውነትም ወንጌል ያልሸተታቸው ሰላይ መነኩሴ ናቸው ያስብላል።

የዛር መንፈስ ብዙዎቻችን እንደምናውቀው አንድ ነገር ሲጎድልበት ወይም በሚፈልገው ሰአት የሚፈልገውን ካልቀረበለት ራሱን በራሱ ይደበድባል፤ አንገቱ እስኪሰበር ድረስ ያጎራል፤ ዛሩ ሰውየውን ፈረሴ ብሎ ይጠራዋል። በተለይ በዘመናችን «የእንቶኔ ቆሌ 44ቱ ታቦታት ናቸው። እየተባለ ስለሚነገር ባዶ ጥምጥም ብቻ የሆኑ ቄሶች እንኳ ቆሌና ዑቃቤ ከእግዚአብሔር የተሰጡን፤ ዘመዶቻችንና ጠባቂዎቻችን ናቸው» እያሉ አፋቸውን ሞልተው እየተናገሩ ነው።

ቆሌው ነጠላ ከሆነና ራሱን «እኛ» ብሎ ካልጠራ አብዛኛው «ማርያም» ወይም «ሚካኤል» ነኝ እያለ ነው ራሱን የሚያስተዋውቀው። ፍጥረታውያን ሰዎችም «ማርያም ወርዳለች» በማለት በቆሌው ሥር ተደፍተው ሊያደርጉለት የሚገባቸውን ያደርጉለታል። አባ ገብረ መንፈስ ቅዱስ ከእናታቸው ማህፀን ከወጡ ጀምሮ የእናታቸውን ጡት እንኳ አልቀመሱም ተብሎ ሲነገርላቸው የሊቃውንትን አንገት የሚያስደፋ አሳፋሪ አባባል ቢሆንም የጽሑፉን መንፈስ ግን እርሳቸውን በእግዚአብሔር ሥፍራ ለመተካት መሆኑን አስተዋዮች አያጡትም። ይህ የብዙ መቶ ዓመታት የአገራችን

የባልቴቶች ተረት እንደ እውነት ተቆጥሮ ተፈርቶና ተከብሮ የኖረ ሲሆን ዛሬ ግን ከሰማይ አምላክ ከእግዚአብሔር ዘንድ «በቃህ» የሚል አዋጅ የተለቀቀበት ዘመን በመሆኑ የዘመናት እንቅስቃሴዎች በመንፈስ ቅዱስ ጉልበት እየተፈቱ ነው። ይህም እግዚአብሔር በሰይጣንና በምድራችን ሃይማኖታዊ እስራት ላይ ምን ያህል በበቀል የተነሣበት ዘመን መሆኑን ይጠቁማል።

በብሉይ ኪዳን ዘመን የእግዚአብሔር ክብር የሚገለጥበትን ታቦትን የሚጠሉ ወይም የሚቃወሙ የዳጎን ካህናት ዳጎንን ከታቦቱ በላይ ሲያስቀምጡት እግዚአብሔር ደግሞ በታቦቱ ከንድ ዳጎንን እንዳልነበረ ማድረጉን እናነብባለን። ይህ ዘመንም ሰው መጽሐፍ ቅዱስን አንጠብ ወደ እውነት እንዳይደርስ ለማድረግ በየቀኑ እንዲነበቡ ሆነው በተጻፉ ድርሳናት፣ ገድሳትና መልክእ መልክእ ላይ እግዚአብሔር ከመቸውም በበለጠ በበቀል የወጣበት ዘመን ነው።

ይህም ሲባል ዳጎንን ከታቦት በላይ ያደርጉ እንደነበሩ የዳጎን ካህናት ባልማወቅ ስለ መጻሕፍቶቹ ጥብቅና የሚቆሙ የአጋንንት መልእክተኞች የሉም ማለት አይደለም። ሆኖም ድሉ የእግዚአብሔር ነው /1ሳሙ 5:3-5/። ከላይ እንዳነበብነው 30 ዓመት በጥርሳቸው ድንጋይ ነክለው፤ ተዘቅዝቀው መቶ ዓመት በባሕር ውስጥ የጽሞና ጊዜ ወሰደው የኖሩና በቀን ስድስት መቶ ጊዜ ፊታቸውን በድንጋይ ሲደበድቡ ዘመናቸውን የጨረሱ አባ ገ/መን/ቅዱስ ለሥጋቸው የማይሳሉ፤ እንደሆነ ለመግለፅ ሆነ ተብሎ የታሰበ ቢሆንም በመጽሐፈ ዚቅ ላይ «ከሰው ወገን የሆነ ሁሉ ሥጋዮን እንዳይይ፤ ወፎችም እንዳይበሉት» ብለው እግዚአብሔርን መማፀናቸው ግን ሥጋዊ መሆናቸውን ያሳያል። «በመላእክት እጅ በኢየሩሳሌም አገር ማንም ከማይደርስበት ቦታ ተቀበሩ» የሚባለውም ፈጽሞ ትርጉም የለውም።

ክርስቲያን የሆነ ሰው ሲሞት ጅብም በላው፤ ወንዝም ወሰደው በትንሣኤ ዘጉባኤ መነሣቱ አይቀርም። እንዲያውም ኢየሩሳሌምና ደብረ ሊባኖስ ከተቀበሩ አሕዛብ ቀድሞ ይነሣል። /ራእ 20:6/

ወገኔ ሆይ! እውነቱ ሲበራልህ የመቃብር ሥፍራና ቀባሪ ላለማጣት፤ ከእድር ላለመውጣትና ከዘመድ ጋር ላለመለየት ብለህ በጨለማ ውስጥ አትነር። «የሚያምን ከማያምን ጋር፤ ብርሃን ከጨለማ ጋር፤ ቤተ መቅደስ ከጣኦት ጋር ገብረት የለውም» ተብሎ ተጽፏልና /2ቆሮ 6:15-16/።

ኢየሱስን አጥተው፡- የእድርና የቤተ ክርስቲያን አለቃ ሆነህ፤ በደብረ ሊባኖስ ገዳም ተቀብረህ ሲኦል ከምትገባ ኢየሱስን ይዘህ ቀባሪ በማጣት ድብ በልቶህ ገነት ብትገባ ይሻልሃል። ጽድቅ በኢየሱስ ክርስቶስ እንጂ በመቃብር ሥፍራና በቀባሪ ብዛት አይገኝምና። ነቢዩ ዳዊት «አብደርኩ እትገደፍ ውስተ ቤተ እግዚአብሔር እም እንበር ውስተ ቤተ ኃጥአን» ብሏል። በአማርኛው «በኃጥአን ድንኳኖች ከመቀመጥ ይልቅ በእግዚአብሔር ቤት እጣል ዘንድ መረጥህ።» ይላል /መዝ 83፡10/።

በሌላ ሥፍራም «ወሥጋዎሙኒ ለጸድቃኒክ ለአራዊተ ገዳም ወክቦ። ደሞሙ ከመማይ በውዳ ለኢየሩሳሌም ወኃጥአ ዘይቀብርሙ።»

በአማርኛው «የባሪያዎችህንም በድኖች ለሰማይ ወፎች መብል ሆኑ፡ የጸድቃኒህንም ሥጋ ለምድር አራዊት፤ ደማቸውንም በኢየሩሳሌም ዙሪያ እንደ ውኃ አፈሰሱ፤ የሚቀብራቸውም አጡ።» /መዝ 78፡2-3/

በእግዚአብሔር ባሪያዎችና በቅዱሳን ላይ እንዲህ ያለ መከራ እንደሚደርስባቸው ግልፅ ሆኖ እያለ አባ ገ/መንፈስ ቅዱስ ግን በሥጋቸው ላይ እንደዚህ ዓይነት መከራ እንዳይደርስባቸው ብቻ ሳይሆን ከሰው ወገን ማንም እንዳያያቸውና የኢትዮጵያንም አፈር ተጸይፈውት ኢየሩሳሌም ወስዳችሁ ቅበሩኝ ማለታቸው ትዝብት ውስጥ ጥሏቸዋል። ይህ ብቻ አይደለም በምድረ ክብድ እንደተቀበሩ የሚነገረው የገድላቸውና የባህታውያን ትረካም ውድቅ አድርጎታል።

እርሱም እንደ አምላኩ

«ዋም ሄደ መርዓተ ኮኑ መሳእክት ወሰብእ ከመ ይሰብሐም ለክርስቶስ በቃስ ሕሚን፡ ዋም ይገብረ በዓለ በበነገደሙ ወደቱ ለገብረ መንፈስ ቅዱስ።»

ትርጉሙ «በእውነት ቃል ክርስቶስን ያመለክት ዘንድ መሳእክትና ለው ዛሬ ስንደ መንጋ ሆኑ ዛሬ በየገዳቸው የገብረ መንፈስ ቅዱስን ወደት በዓለ ያደርጋሉ። (ዚቅ ዘወደቱ ለገብረ መንፈስ ቅዱስ ፲፱ 108)

የዓለም መድኃኒት ክርስቶስ እኛን ለማዳን ከሰማየ ሰማያት ወርዶ ከድንግል ማርያም ሲወለድ ቅዱሳን መሳእክት «ሰብሐት ለእግዚአብሔር በሰማያት ወሰንም በምድር ሥምረቱ ለሰብእ» ብለዋል። በአማርኛው «ቆብር ለእግዚአብሔር በአርያም ይሁን ሰላምም በምድር ለሰውም በጎ ፈቃድ» ብለው መዘመራቸውና የምሥራቹን የተነገረላቸው እረኞችም

እግዚአብሔርን እንዳመሰገኑና እንዳከበሩ በእግዚአብሔር እስትንፋስ በተጻፈው ብቸኛው መጽሐፍ ተጽፏል /ሉቃ 2፡13 14፡20/።

ኢየሱስ ክርስቶስ ምንም እንኳ የሰው ሥጋ ቢለብስም እርሱ ምስጋና የሚገባው አምላክ በመሆኑ ሲወለድ ጀምሮ መሳእክትም አመስግነውታል። ሰብእ ሰገልም ወርቅ ዕጣን ከርቤ ገብረውለታል፤ ወድቀውም ሰገደውለታል /ማቴ 2፡11/።

ፍጡር ሲወለድ ግን ምንጊዜም ፍጡር ነውና የመሳእክትን ምስጋና የተቀበለ የለም፤ ሊኖርም አይችልም። በልዑል አመሰግላሁ ሲል ከክብሩ ከወደቀው ከሉሲፈር በስተቀር ምስጋናና ሰገደት ይገባኛል ብሎ የሚከራከርና እግዚአብሔርን የሚገዳደር ፍጥረት አንድም የለም።

የመጽሐፈ ዚቅ ጸሐፊዎች ግን አቡዩ ሲወለዱ መሳእክት በየገዳቸው ተሰብስበው ልደታቸውን ምክንያት በማድረግ በዓል እንዳከበሩና ከሰው ጋርም አንድ መንጋ በመሆን እንደዘመሩላቸው ወይም እንዳመሰገኗቸው ይናገራሉ። ለምን? ቢባል «እርሱ የተወለደው እንደ ኢየሱስ ክርስቶስ ኃጢአትን ለማስተሥረድ ነው። በመሆኑም እንደ ኢየሱስ ክርስቶስ መጋቢት 29 ቀን ተጸንሶ ታሕሣሥ 29 ቀን ተወልዷል» ብለው ይመልሳሉ። መቼም ታሕሣሥ 29 ቀን የተወለደን ሰው ሁሉ ጸድቅ ነው ብለን ብንገምት ሚልዮን ጊዜ ሚልዮን ሰው ጸድቅ ማድረጋችን አይቀርም። ስለዚህ አቡዩ ታሕሣሥ 29 ቀን በመመለሳቸው በሌሎች ቀናት ከተወለደ ሰው ልዩ አድርጎ ማየት ከሞኝነት ያለፈ ቂልነት ነው።

«ለምንን ወሐቅሊስያ እስ ነበረ በንሂሳ በጋጢስ ውሉደ በክዩ መጠነ ዓመታት ሃጥ ሥሉስ ቅዱስ ለበ ነፍሐ በውስተ ክርሣ ተወደደ እምነሆሙ ቀናዩ ስናብስት ሰሣ ከመ ስምላኩ ዘይሠረ አበላ»

ትርጉሙ «ንሂሣ በሚባል አገር የሚኖሩ ስምዓንና እቅሊስያ የሚባሉ ሰዎች ወደ በማጣት ሰላሣ አመታት አስቀሱ። ሥላሴዎች ማኅፀኗን እር ባሉ ጊዜ ግን ከእነርሱ ዘንድ 60 እናብስትን የሚገዛ ወክ እንደ ስምላኩ ኃጢአትን የሚያስተዋርደ ተወለደ።» (መጽሐፈ ዚቅ ፲፱ 109)

የአቡነ ገብረ መንፈስ ቅዱስ አባትና እናት የሆኑ ስምዖንና እቅሊስያ «ልጅ በማጣት 30 ዓመት ሙሉ አለቀሱ በመጨረሻ ግን ፊቱን ከፀሐይ ሰባት እጅ የሚያበራ ልጅ ወለዱ» የሚለው አባባል ቤተ ክርስቲያኒቱ ጸድቃን ለማዕታት ለሚባሉ ሁሉ የሰጠቸው አዝማች ነው። ለምሳሌ ማርያም፣ ጊዮርጊስ፣ ተክለ ሃይማኖት፣ ቂርቆስ፣ መርቆሬዎስ፣ ክርስቶስ

ሠምራ፤ አቡነ አረጋዊ፤ ቅዱስ ያሬድ ወዘተ በሙሉ ለወላጆቻቸው ብቸኛ ልጆች ከመሆናቸውም በላይ በብዙ ልቅሶና እንባ የተወለዱ ናቸው ተብሎ ይነገርላቸዋል። እናም የአቡዩ አባትና እናትም ሰላሣ ዓመት አልቅሰው አቡዩን ወለዱ ቢባል አሉ ለሚባሉ ጸድቃን ሰማዕታት ሁሉ የተሰጠ የጋራ እባባል በመሆኑ ምንም ለማለት አያስፈልገንም። «እንደ አምላኩ ኃጢአትን የሚያስተሠርይ (ይቅር የሚል) ነው» መባሉም ፈጽሞ ከእውነት የራቀ ነው።

አቡዩ ከሰው ሁሉ ለየት ያለበት ነገርም አለ።

አቡዩ ገብረ መንፈስ ቅዱስ በስልሳ አናብስትና በስልሳ አናብርት (ነብሮች) የሚታደቡ ሰው ነበሩ ይባላል። ጌታ እነዚህን አንድ መቶ ሃያ (120) አራዊቶችን ተከታዮች አድርጎ ሲሰጣቸው «ጌታ ሆይ እነዚህን የዱር አራዊት የሰጠኸኝ ምን አበላቸዋለሁ?» ብለው ጠይቀውት ነበር ጌታም «ወይልሕሉ ፀበለ እገሪክ» «የእግርህን ትቢያ እየላሉ ይኖራሉ» ብሏቸው እድሜ ልካቸው በአንድ መቶ ሃያ አራዊቶች ታደሰው ይኖሩ ነበር።

በእርግጥ ከሰው ጋር ሊስማሙ ወይም ለማዳ የማይሆኑ አራዊቶችን (አናብስትና አናብርትን) በቀኝና በግራ አስከትሎ ገዳም ውስጥ መኖር ይቻላል ቢባል እንኳ ወንጌልን ማስተማር ግን የማይታሰብ ነው።

ሌላው በእርእዮ ሥላሴ የተፈጠረ ክቡር ፍጥረት ልብስ፤ ምግብና መጠለያ የሚያስፈልገው መሆኑን በሳይንሱ ዓለምም የተረጋገጠ ቢሆንም በእባ ገብረ መንፈስ ቅዱስ ዘንድ ግን ይህ የተፈጥሮ ሕግ ተሸሮአል። ሲወለዱ እንደ እንስሳ ሁለንተናቸው በፀጉር የተሸፈኑ ስለ ነበረ እድሜ ልካቸው (562 ዓመት ሙሉ) በሰውነታቸው ላይ ልብስ የሚባል ነገር ደርበው አያውቁም። በምግብ በኩልም ሌላው ቀርቶ የእናታቸውን ጡት እንኳ አልቀመሱም ተብሎ ይነገርላቸዋል። ኑሮአቸውም ሁሉ ከዱር አራዊት ጋር በሜካ፤ ሲያስፈልጋቸውም በባሕር ውስጥ ይኖሩ እንደነበረ ገድላቸው ያስረዳል።

ወገኖቹ እስኪ ቆም ብላችሁ አስቡ፡- ልብስ የማያስፈልገው፤ ሁለንተናው በፀጉር ብቻ የተሸፈነና በስልሳ አናብስትና በስልሳ ነብሮች የተከበበ ሰው ቢመጣባችሁ ምን ይሰማችኋል? ከዚህ ልዩ ፈጥረት እግር ሥር ሆኖስ ወንጌልን ወይም ሃይማኖታዊ ሥርዓትን መማር እንዴት ይቻላል? እንደኔ እንደኔ ግን በውኔ ቀርቶ በሕልሜ እንኳ ቢታየኝ ሰይጣን ነው ከማለት በቀር ሌላ የምለው ነገር የለኝም።

ዓይነልዓናው ላልበራለት ሰው ሜዳውንና ገደሉን አይለይለትም እንደተባለው ሆነና ፀጉራሙ መነኩሴ ግንብ ተገንብቶለት በሕዝባችን ልብ ውስጥ ገብቶ የፈጣሪን ክብር ወሰደ። እግዚአብሔር ይገስጸው።

ጸሐፍት ፈሪሳውያን ኢየሱስ ክርስቶስን ሰውና አምላክ መሆኑን ስላላወቁት «አንተ ሰው ኃጢአትህ ተሰረየችልህ» ባለ ጊዜ በልባቸው «ይህ ሰው ስለምን እንደዚህ ያለ ኃጢአት ይናገራል? ከአንዱ ከእግዚአብሔር በቀር ኃጢአትን ሊያስተሰርይ ማን ይችላል?» ብለዋል። /ማር 2፡5-7/

ጌታ ኢየሱስ አምላክ በመሆኑ በደልን ሊያስተሰርይ ተገባው እንጂ በእርግጥም ከአንዱ ከእግዚአብሔር በቀር ኃጢአትን የሚያስተሰርይ የለም። በመሆኑም

እነ አቡዩና እነ ተዘልየ ኃጢአትን ሊያስተሰርዩ ተወለዱ ካልን «ሁሉ ኃጢአትን ሠርተዋልና የእግዚአብሔርም ክብር ጎድሎአቸዋል» የሚለውን የእግዚአብሔር ቃል ሐሰት ማድረጋችን ነው። የእግዚአብሔርን ቃል ከምንቃወም ግን እነ አቡዩን ማጽደቅ ከኛ ዘንድ ይራቅ /ኢዮብ 27፡5/።

ስለዚህ «ገብረ መንፈስ ቅዱስ ልክ እንደ አምላኩ እንደ እግዚአብሔር ኃጢአትን የሚያስተሰርይ ነው» የሚለው አባባል የክርስቶስን ክቡር ደም የጋረደ ኢጋንነታዊ ግርዶሽ በመሆኑ ክርስቲያኖች ሁሉ በእጅጉ ሊቃወሙት ይገባል /2ቆሮ10፡5/።

በሜንቃቸው ወይራና ጽድ በቀለባቸው

አባ ኪሮስ የንግሥ በዓላቸው ሐምሌ 8 ቀን ነው።

አባ ኪሮስ ከመምህሩ ከአባ በብኑዳ ጋር ገዳሙ አስቀጥሰ በሚባል ቦታ ይኖር ነበር። በገዳሙ ውስጥ የሚኖሩ መነኮሳትና ተማሪዎች በብዙ ድካም የተለያዩ አትክልቶችን እያመረቱ ሲመገቡ ኪሮስና መምህሩ አባ በብኑዳ ግን ዮናኤል በሚባል መልክ በኩል መና ከሰማይ እየወረደላቸው ይመገቡ ነበር። በገዳሙ ውስጥ የሚኖሩ ሁሉ ኪሮስና አባ በብኑዳ ምን? መቼ? እንደሚመገቡ አያውቁም። ከዚህ የተነሣም በገዳሙ ውስጥ እንደ መላእክት ይቆጠሩ ነበር። በዚህ የተቆጣ ሰይጣን ከዕለታት እንደ ቀን የእግዚአብሔር እንግዳ ነኝ ብሎ እንዲያሳድሩት ኪሮስና አባ በብኑዳን ለመናቸው። እነርሱም ሰይጣን መሆኑን ሳያውቁ ለእንግዳ እንደሚገባ ክብር በመስጠት በጥሩ ሁኔታ እግሩን አጥበው የሚተኛበትን መደብ እዘጋጅተው አራቱንም ከመናው ቆርሰው ሰጡት። እርሱም የበላ መስሎ መናውን ሸሽጎ አሳደረው። በማግስቱ በገዳሙ

ውስጥ የሚኖሩ መከላከያዎችንና አርድኦችን ሁሉ ሰብስቦ የእነ አባ በብኑዳ ጉድ እየ ብሎ የሚመገቡትን ሰማያዊ መና አሳያቸው።

እግዚአብሔርም ቅዱሱን መና ለሰይጣን በመስጠታቸው ተቆጥቶ ሰማዩን ዘጋባቸው (መናውን አስቀረባቸው) የገዳሙ ሰውም ቁራሽ እንጀራ ነግቸው። ኪሮስና አባ በብኑዳ ረሀቡ ሲፀናባቸው ኪሮስ ከገዳሙ ወጣ ብሎ ካለው መንደር ሊለምን እንደሄደ አባ በብኑዳን እንበሳ መጥቶ ሰባበረው። ኪሮስ በየመንደሩ ዞሮ የለመነውን እንጀራና ጥራጥራ ተሸክሞ ሲመጣ አባ በብኑዳን በአስሰቃቂ ሁኔታ ሞቶ አገኘው። ኪሮስ ለምኖ ያመጣውን እንጀራ ሳይበላ፡- «መምህራን ካላስነሃህልኝ ከዚህ ቦታ አልነሃም» ብሎ በደረቱ (በሆዱ) እስከ ዓርባ ዓመት እንደተኛ ኖረ። /ሳይበላ ሳይጠጣ ማለት ነው/ ከዚህ የተነሃም በጫንቃው /በጀርባው/ ሣርና ቅጠላ ቅጠል እንዲሁም ትልልቅ ወይራ፣ ጽድና ግራር የመሳሰሉ ዛፎች ሁሉ በቀሉበት። ይህ ሁሉ የሆነው ሞቶ ሳይሆን እስከነ ነፍሱ እያለ ነው። ያውም መምህራን አስነሃልኝ ብሎ እየጸለየ።

ኪሮስ በአብዛኛው የሚታወቀው በትግራይ ክልል ነው። በዚህ አገር አንድ ሰው ልጆቹ በአካላቸው እየሞቱ ከተቸገረ ከዚያ በኋላ የሚወልደው ልጁን ኪሮስ ከኪሮሳይ ሴት ከሆነች ለተ ኪሮስ የሚል ስም ያወጣላቸዋል። በዚህ ምክንያት ኪሮስ ተብሎ የሚጠራ ወንድ ልጅ «አንቺ» ይባላል እንጂ «አንተ» አይባልም። ሀገሩ ሲላጭም ግማሹ ተላጭቶ ግማሹ እንዲያድግ ይደረጋል።

አባባሉ ወይም ሥርዓቱ፡- ኪሮስ አንበሳ የበላው መምህራን ካላስነሃህልኝ ከዚህ አልነሃም ብሎ በጫንቃው ላይ ትልልቅ ዞሮች እስኪበቅሉበት ድረስ ሳይበላ ሳይጠጣ ከተኛበት ጫካ ውስጥ አርባ ዓመት ሙሉ መቆየቱን ለመግለጽና ያም ልጅ ሙሉ ሰው ሳይሆን (40 ዓመት ሳይሞላው) እንዳይሞት ለማድረግ እንደሆነ ይታመናል። ምንም ይባል ምን እረኛ የሌላቸው እንበሳት ለአውራ ወይም ለአራዊት የተጋለጡ እንደሆነ ሁሉ ለአያሱስ አልፎ ያልተሰጠ ልጅም ባይሞትም እንኳ ከሰይጣን እቅድ ነፃ የወጣ አይደለም።

የአባ ኪሮስ ታሪክ እንደ ተመለከትነው «መንፈሳዊ» ወይም «ጸድቅ» ማለት ምን እንደሆነ ለገባቸው ለመንፈሳውያን ሰዎች ሊዋጥ የማይችል ተአምር መሆኑ በታወቀም «አባ እገሌ እንደ አሞራ ክንፍ አወጡ፣ በረሩ» እያሉ በአርአያ ሥላሴ የተፈጠረ ሰውን አሞራ ለሚያደርጉ ግን አባ ኪሮስ በጫንቃቸው ላይ ትልልቅ የበረሃ ዛፎች

በቀሉባቸው» ሲባል ለመቀበል እንደማይከብዳቸው የታመነ ነው።

እንግዳ ነኝ ብሎ ወደቤታቸው የገባው ሰይጣንን ተቀብለው፣ እግሩን አጥበው፣ መና ሰጥተው አሳደሩት ተብሎ መነገሩም ሌላው አሳፋሪ ተአምር ነው። ምክንያቱም መንፈሳውያን ሰዎች ሰይጣንን ማስተናገድ አይችሉምና። ቅዱሳን ሰዎች መላእክትን በእንግድነት እንደተቀበሉ የሚናገር ክፍል መኖሩ ባይካድም ሰይጣንን በእንግድነት ተቀበለ ተብሎ የሚነገርለት ጸድቅ ግን የለም። ሊኖርም አይችልም።

የአህያን መንጋጋ አናገሩ

አቡነ መድኃኒን እግዚእ በደብረ በንክል ገዳም ውስጥ የሚኖሩ መከላከያዎችንና አርድኦችን ሁሉ ሰብስቦ የእነ አባ በብኑዳ ጉድ እየ ብሎ የሚመገቡትን ሰማያዊ መና አሳያቸው። ኪሮስና አባ በብኑዳ ረሀቡ ሲፀናባቸው ኪሮስ ከገዳሙ ወጣ ብሎ ካለው መንደር ሊለምን እንደሄደ አባ በብኑዳን እንበሳ መጥቶ ሰባበረው። ኪሮስ በየመንደሩ ዞሮ የለመነውን እንጀራና ጥራጥራ ተሸክሞ ሲመጣ አባ በብኑዳን በአስሰቃቂ ሁኔታ ሞቶ አገኘው። ኪሮስ ለምኖ ያመጣውን እንጀራ ሳይበላ፡- «መምህራን ካላስነሃህልኝ ከዚህ ቦታ አልነሃም» ብሎ በደረቱ (በሆዱ) እስከ ዓርባ ዓመት እንደተኛ ኖረ። /ሳይበላ ሳይጠጣ ማለት ነው/ ከዚህ የተነሃም በጫንቃው /በጀርባው/ ሣርና ቅጠላ ቅጠል እንዲሁም ትልልቅ ወይራ፣ ጽድና ግራር የመሳሰሉ ዛፎች ሁሉ በቀሉበት። ይህ ሁሉ የሆነው ሞቶ ሳይሆን እስከነ ነፍሱ እያለ ነው። ያውም መምህራን አስነሃልኝ ብሎ እየጸለየ።

አባ ዓቢየ እግዚእ

ፀሐይ ብረህ ወወርህ ንጹህ ዓቢየ እግዚእ ሣህልክ ደርሶበት
ነፃ ገሰነ ወሰንሥላ ማዕከሉን ሰማን ሙንሥላ ሙታን ሙምህርኒ

ትርጉሙ «ብረህ ፀሐይ ንጹህ ወረቃ የሆነክ አቢየ እግዚእ ሆይ ይቅርታህ ይድረሰኝ ወደ እኛ ና በመካከላችንም ተመሳሰሉ በእውነት ሙታንን የምታነሣ መምህራኝን» /ግን 19 ገጽ 178/።

በየወሩ 19 ቀን እቢያ እግዚአን ተስፋ በማድረግ ይቅርታን የሚጠባበቁ ምንኛ ያልታደሉ ሰዎች ችው፡፡

ይቅርታ ምሕረት፣ ቸርነት ሁሉ ከአንዱ ከእግዚአብሔር ብቻ የሚመነጨ ባሕርይት እንጂ ከፍጡር የሚገኝ አይደለምና፡፡ ምሕረት ለወደደ ወይም ለሮጠ አይደለም ከማምር ከእግዚአብሔር ነው እንጂ /ሮሜ 9=16፡፡ የመጽሐፈ ዚቅ አዘጋጆችና ዛሬም በየቤተ ክርስቲያኑ ያሉ መሪዎች ካህናት ከዘመናት በፊት የሞተውን ዓቢያ እግዚአን <<ና በመከላከል ተመላለስ>> ማለታቸው ብቸኛ ከሆነው ከእግዚአብሔር ቃል ማለትም ከመጽሐፍ ቅዱስ ምን ያህል እንደራቁ ይጠቁማል፡፡

ከዚህም በላይ በዓለመ መታን የሚገኙት ነፍሳትን መማፀን የተወገዘ የባዕድ አምልኮ ነው፡፡ ሳኦል በሕልምም ሆነ በራእይ ወይም በነቢይ አማካይነት እግዚአብሔር ሲረዳው ስላልቻለ ወይም ስለራቀው በሕይወት ሥጋ የለለው ሳሙኤልን ማማከር ጀምሮ ነበር፡፡ የተሰጠው ምላሽ ግን <<እግዚአብሔር ከራቀህ ጠላትም ከሆነህ ለምን ትጠይቀኛለህ የሚል ነው /1ኛ መ. 28/16፡፡

ስለዚህ ኃጢአተኛ ነኝ እግዚአብሔርን ብለንግድ አይሰማኝም ተብሎ በሌላ በር ለመግባት መፍጨርጨርና መታንን መማፀን ዋጋ ቢስ ከመሆኑም በላይ እግዚአብሔርን እንደ እግዚአብሔርነቱ መጠን አለማወቅ ነው፡፡ /ሮሜ 1:21/

ኃጢአተኛ መሆንን ማመን በእጅጉ መልካም ቢሆንም የነፍሳትን ዕርዳት መጠየቅ ደግሞ ከኃጢአት ላይ ኃጢአትን መጨመር ነው፡፡ መጽሐፍ እንዲህ ይላል «መታን ግን አንዳች አያውቁም መታሰቢያቸውም ተረስቶአልና ከዚያ በኋላ ዋጋ የላቸውም ፍቅራቸውና ጥላቸው ቅንዓታቸውም በአንድነት ጠፍቶአል ከፀሐይ በታችም በሚሠራው ነገር ለዘላለም እድል ፈንታ ከእንግዲህ ወዲህ የላቸውም» /መክ9:5-6፡፡ እንዲሁም «ሰው ግን ይሞትና ይጋደማል ሰውም ነፍሱን ይሰባል እርሱም ወዴት አለ? - - ሰውም ተኝቶ አይነሣም ሰማይ እስኪያልፍ ድረስ አይነቃም ከእንቅልፉም አይነሣም - - ልጆቹ ቢከብሩ አያውቅም ቢዋረዱም አያይም» ይላል /ኢዮ14:10-21፡፡ በእርግጥ መታን ከፀሐይ በላይ ባላቸው ስፍራ ብቻ ተወስነው የታረደውን በግ እንደሚያመለካ መንፈስ እግዚአብሔር ያሰባቸው ቅዱሳት መጽሐፍት ይመሠክራሉ፡፡ ከፀሐይ በታች (በምድር) ግን ለዘላለም እድል ፈንታ የላቸውም፡፡ በምድር ስለሚሠራው ሥራም፣ ስለ ልጆቻቸውም አንዳች አያውቁም፡፡

ስለዚህም የአገራችን ደብተሪዎች ዓቢያ እግዚአን የተሰኘውን ሰው ይቅርታህ ይደረግልን ሰዶ እኛ ና በመከላከልንም ተመላለስ መታንን የምታነሣ ነገሩን ተኛ መምህራችን አንተ ነህ፤ ማለታቸው ካእርግማን ሥር የመሆናቸው ምልክት ነው፡፡

የአባ ዓቢያ እግዚአን ዕርገት

«ይቤሱም ዓቢያ እግዚአን ስለረዳሁ አወርግ ለማየ ገቢ አቡዩ ወለቡክሙ ገቢ አምላኪዩ ወለምላክክሙ?»

ትርጉሙ «ዓቢያ እግዚአን ደቀ መዛሙርቱን ወደ አባቲና ወደ አባታቸው ወደ አምላኪና ወደ አምላካቸው ወደ ሰማይ ወርጋለሁ አላቸው፡፡» /ግን 19 ገጽ 179/

የዚህ መልእክት ስሕተት ከማየታችን በፊት ዓቢያ እግዚአን ማን ነው? የሚለውን እንይ፡፡ ዓቢያ እግዚአን በትግራይ ክፍለ ሀገር ተወልዶ ያደገ ሰው ነው፡፡ በልጅነቱ ጀምሮ ቀሉ ት/ቤት ሲማር መምህሩ ተማሪዎችን ሁሉ ደስ የሚያስሰኝ ትሁት ነበር ይባላል፡፡ እጅግ በጣም ትሁት ከመሆኑም የተነሣ ፍጻሜውን ለማየት የሚጓጉ ተማሪዎች ነበሩ፡፡ ከሚያደርጋቸው ስነ ምግባርም አንዱ መምህሩ አንዱን ተማሪ እንጨት ለቅሞ እንዲያመጣላቸው ሲያዘዙት የታዘዘው ተማሪም ዓቢያ እግዚአን ያዘዛል፡፡ ትልቅም ይሁን ትንሽ «ዓቢያ እግዚአን እንጨት አምጦልኝ፣ ይህን ውሰድ፣ ያንን አምጣ» ወዘተ ለሚለው ሁሉ ይታዘዝ እንደነበረ ገድሎ ይተርካል፡፡ ሥነ ምግባር ማለት ምን ማለት እንደሆነና የሥነ ምግባር ዝርዝር ሁኔታ ምን እንደሆነ መጽሐፍ ቅዱስን በሙሉ ሥልጣን ለተቀበለት ግልፅ ነው፡፡

የዓቢያ እግዚአን መታዘዝ ወይም ሥነ ምግባር ግን እ. መጽሐፍ ቅዱሳዊ ከመሆኑም ባሻገር የሥነ ልቦና ጉድለትን የሚያመለክት ነው፡፡ «ወለምጽሕ ዕደገተ ዘበከሰንታሃ ቀበል ወለዘዘዎ ሰዓቢያ እግዚአን ከመ ይፈሰስ ቀበላሃ በደለኔ እደገተ ወውእቲሂ ሶሆ ብሂሱ ገብረ በከመ ለዘዘዎ ለርደዕት ለዕርክቲሁ?» ትርጉሙ «ሁለንተናዋ ቀበል ብቻ (ገጣባ) የሆነች አህያን አመጡ፡፡ ይችን ገጣባ አህያን ይፈሰስ ዘንድ ዓቢያ እግዚአንን አዘዙት፡፡ እርሱም ተማሪዎች የሆኑ ጓደኞች እንደዘዙት እሺ ብሎ አደረገ፡፡ /ገድለ ዓባየ እግዚአን ብራና መጽሐፍ ፲ጽ36/

ይህንን ታሪክ የዓቢያ እግዚአን ትሕትናና ታዛዥነትን ለመግለጽ ተብሎ በገድሉ ላይ መጻፉ የገድሉ ጸሐፊና ገድል የተጻፈለት የዓቢያ እግዚአን የእእምሮ ችግር እንዳለባቸው የሚያንጸባርቅ ሆኖ እናገኘዋለን፡፡ እጽፏልሁ ብሎ የአሁን ገጣባን ከመላስ የባለ

አብደት የለምና። ለእንደዚህ ዓይነት ሰው የእግዚአብሔርን ስፍራ መስጠት እንዴት ያሳፍራል።?

በእርግጥ እንዲህ ዓይነት ድርጊት ከአንድ ጸድቅ ተብዋ ቀርቶ በእጋንንት መንፈስ ከሚነዳና አዕምሮውን ከላተ አንድ ኢትዮጵያዊ በሽተኛም የሚጠበቅ ተግባር አይደለም። ታዲያ ይህንን እንደ አንድ ትልቅ የሥነ ምግባር ሕይወት አድርጎ በገድሉ ላይ መጻፍ ምን ይባላል? ተማሪዎቹስ በምን መንፈስ ተይዘው ነው ዓቢዩ እግዚአን ለዚህ ርኩሰት የዳረጉት።?

ገድሉ ዓቢዩ እግዚአን በራሱ እውነት ባይሆንም የዓቢዩ እግዚአን ታሪክ የሚደመድመው በሞት ነው። የመጽሐፈ ዚቅ አዘጋጆች ግን ከላይ እንደተመለከትነው ዐርጓል ብለው ከገድሉ ጋር የማይስማማ ድርሰት ደርሰውለታል። “ዓቢዩ እግዚአን ደቀ መዛሙርቱን ወደ አባቴና ወደ አባታችሁ ወደ አምላኬና ወደ አምላካችሁ ወደ ሰማይ ዐርጋለሁ አላቸው” ይላል። መጽሐፍ ቅዱስ ደግሞ “ከሰማይ ከወረደው በቀር ወደ ሰማይ የወጣ የለም” በማለት ከኢየሱስ ክርስቶስ በቀር ከሰማይ የወረደ እንደሌለ ሁሉ ከእርሱም በቀር ወደ ሰማይ የወጣ ወይም ያረገ እንደሌለ ይገልጻል። /ዮሐ3:13/።

ጥንታዊት ኦርቶዶክስ ቤተ ክርስቲያን ይህንን ሐቅ ታስተምር ነበር። ነገሥታት (እነ ዘርዓ ያዕቆብ) በራሳቸው ፈቃድ እንድትመራ ካደረግዋት በኋላ ግን በመጽሐፍ ቅዱስ ሚዛናዊ አስተምሕሮ ቀለው በተገኙ መጣጥፎች እገሌ ዐረገ፣ እገሌት ዐረገች፣ እያለች ይኸውና የዕርገታቸው በዓል የምታከብርላቸው ጸድቃን ለቆጣሪ ያስቸግራሉ።

የእግዚአብሔር ቃል እንደሚል ደቀ መዛሙርቱን ወደ አባቴና ወደ አባታችሁ ወደ አምላኬና ወደ አምላካችሁ ወደ ሰማይ ዐርጋለሁ ያለው ዓቢዩ እግዚአን የተባለው መነኩሴ ሳይሆን የዓለም መድኃኒት የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ ነው /ዮሐ20:17/።

የሕጻኑ ቂርቆስ ፈተና

ፈተና ትዕግሥትን የምንማርበትና የእምነታችንን ጽናት የማለካበት ወይም የሚታይበት መከራ ነው። በእምነታችን አማካይነት ስንፈተን እግዚአብሔር ራሱ በእዚህ የታመነ ስለሆነ መውጫውን ደግሞ ያዘጋጃልናል «ከሚቻላችሁ መጠን ይልቅ ትፈተኑ ዘንድ የማይፈቅድ እግዚአብሔር የታመነ ነው። ትታገሱም ዘንድ እንድትችሉ

ከፈተናው ጋር መውጫውን ደግሞ ያደርግላችኋል» /1ኛ ቆሮ 10:13/።

ፈተና ከእግዚአብሔር ወይም ከሰይጣን ወይም ከሥጋ ሊመጣ ይችላል። የቅዱሳንን ተጋድሎ ወይም በእምነታቸው ምክንያት የደረሰባቸውን ልዩ ልዩ ፀዋት መከራ ስናስብ ደግሞ የክርስትና ሕይወትና መንገድ እንደምንከብሩና እንደ ላሊበላ መንገድ አልጋ በአልጋ አለመሆኑን እንረዳለን። ክርስትና ክርስቶስን መምሰል፣ መከተል እንደመሆኑ መጠን ብዙ መከራዎች /ፈተናዎች/ አሉበት ክርስትና ዓለም የማትቀበለው ሕይወት ስለሆነ እድርና መቃብርን በማሳጣት፣ በቤት በኩልም መባረር፣ መገረፍ፣ መሰደድ የመሳሰሉትን ዋጋ ሊያስከፍል ይችላል። ይህ ደግሞ ከዓለም ጋር ካልተመሳሰለን በቀር ሊሆን የገድ ነው።

እውነተኛ ክርስትና በተወለድን በ40 ና በ80 ቀናችን እንደሀብታችን መጠን ከቂሶች ቤተ መቅደስ የምንገዛው ሳይሆን እንብበንና ተረድተን፣ ለወንጌል ምላሽ በመስጠት በንስሐ እንዲሁ የምንቀበለው የእግዚአብሔር ጸጋ ነው። ክርስትና በ20 እንጀራና በአንድ ገንቦ ጠላ የሚገኝ አይደለም። የብዙዎቻችን ክርስትና ግን ወላጆቻችን በእህል ውኃ ወይም በጥሬ ገንዘብ ገዝተው የሰጡን ስለሆነ ስለክርስቶስና ስለ እውነተኛው ክርስትና ያለን አመለካከት የሞተ ነው። በመሆኑም «ኢየሱስ» የሚል ስም ሊነሣና ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ሲወራ አይጥመንም። ስለ ኢየሱስ ከሚወራልን ይልቅ «አባ እገሌ የሚባሉ ጸድቅ በጥርሳቸው ድንጋይ ነክሰው አርባ ዓመት ተቀመጡ፣ አባ እገሌ በባሕር ውስጥ መቶ ዓመት ጸለዩ፣ አባ እገሌ በቀን ሰባት ጊዜ ከኢየሩሳሌም ወደ ኢትዮጵያ ተመላለሱ፣ ደብተራ እገሌ በደመና ኢየሩሳሌም ደርሰው መጡ» ወዘተ ሲባል ስንሰማ ደስ ይለናል። ይህ የተቀበልነው የክርስትናችንን ማንነት ይገልጻል።

ክርስትና የገባቸው ቅዱሳን አባቶቻችን ስለገባቸው እውነት የተቀበሉት መከራ ክርስቶስን ለመምሰል እንጂ ገድል እንዲጻፍላቸውና ታቦት እንዲቀረጽላቸው፣ በስማቸው ጎጆ ተሠርቶ በዚያ እንዲመለከቱ አልነበረም። ከሞቱ በኋላ ቀርቶ በሕይወት እያሉም አልተቀበሉትም /ሥራ 14:8-18/። የቅዱሳን ምኞት በአንድ ጫካ ውስጥ ገብቶ መኖር ወይም እንጨት አለዝበው ሕዝብን ማስመለከት ትናንትና የበቀለውን እንጨት ራሳቸው ጠርተው «የክርስቶስ ደም የፈሰሰበት ነው እንከ ተላለም፣ «ይፍቱኝ» ስትል ኃጢአት ይደመስሰልሃል» እያሉ ማጭበርበር አልነበረም። ምኞታቸው ክርስቶስን መስሉ መኖርና መሞት ነው «እርሱንና የትንሣኤውን ኃይል

እንዳውቅ፤ በመከራውም እንድካፈል፤ ወደ ሙታንም ትንሣኤ ልደርስ፤ ቢሆንልኝ በሞቱ እንድመስለው እመኛለሁ» /ሮሜ 6:5 ፤ ፊል3:10/።

በብሉይ ኪዳንም ሆነ በአዲስ ኪዳን ብዙ ቅዱሳን በአንበሶች ጉድጓድ ተጥለዋል፤ እስከ ሞት ድረስ ተደብደበዋል፤ በድንጋይ ተወግረዋል፤ በመጋዝ ተሰንጥቀዋል፤ በሰይፍ ተቀልተዋል፤ ሁሉን እያጡና መከራን እየተቀበሉ፤ እየተጨነቁ፤ የበግና የፍገል ሌጦ ለብሰው ዓለምን ዘረዋል። የሚያሳዝነው ደግሞ ይህን ያህል መከራ የተቀበሉ የብሉይ ኪዳን ሰማዕታትና ነቢያት የተሰጠውን የተስፋ ቃል አለማግኘት ታቸው ነው /ዕብ11:33-40/። ይህንን ሰማዕትነት መነሻ በማድረግ በአዲስ ኪዳን ዘመን በሦስት ዓመቱ ሰማዕትነትን ተቀበለ እየተባለ የሚነገርለት ቅዱስ ቂርቆስ ነው።

ቅዱስ ቂርቆስ እንደ ገድሉ አተራረክ በ348 ዓ.ም አካባቢ በሮም አገር አንጌቤን በምትባል መንደር የተወለደ የኢየሱሳ ልጅ ነው።

ቅዱስ ቂርቆስ በተወለደበት ዘመን በክርስቲያኖች ላይ የሚዘነብ የመከራ አውሎ ነፋስ የተነሣበት ዘመን ነበር። የቂርቆስ እናት የሆነች ኢየሱሳ ክርስቲያን ስለነበረች ንጉሡ ላስሠራው ምስል እንድትሰግድ ብትጠየቅ አልሰገድም ብላ ጨርቁን ማቱን ሳትል ሕፃኑን አዝላ ተሰድዳለች። በዚያን ዘመን የነበሩ ክርስቲያኖች በክርስቶስ የማዳን ሥራ ላይ ባልቃ የሚገባ የተጠረበና የለዘበ እንጨትንም ሆነ ሌላ ምስል ወይም መልእክ ፈጽመው አይቀበሉም ነበር። ከዕለታት አንድ ቀን ኢየሱሳ ከተደበቀችበትና ከተሰደደችበት አገር በንጉሡ ጭፍሮች ተይዛ እየተደበደበች ወደ ንጉሡ ፊት ቀረበች ንጉሡም «እኔ ላቆምኩት ለዚህ ምስል መስገድ ይገባል ወይስ አይገባም» ብሎ ጠየቃት። እርሷም እንኳን እኔ ይህን የሁለት ዓመት ከመንፈቅ የሆነ ሕፃንም ስግደት የሚገባው ለማን እንደሆነ ያውቃል። ልትጠይቀውም ትችላለህ አለችው። ንጉሡም በመገረም የሁለት ዓመት ከመንፈቅ ዕድሜ ያለው ቂርቆስን ጠየቀው። ሕፃኑ ቂርቆስም «ስግደት የሚገባው አንተንና እኔን ዓለሙንም ሁሉ ለፈጠረ ለእግዚአብሔር ብቻ ነው። ይህ ምስል አንተ የሠራኸው እንጂ አንተን የፈጠረ አይደለም» በማለት ስለ እግዚአብሔር እውነት መስክሯል። ንጉሡም በዚህ ሁሉ ተቆጥቶ ሕፃኑ ቂርቆስን በተለያየ ሥቃይ እንዲሞት ፈረደበት። ስለዚህም በብረት ጋን (በታንክር) ውኃ አፍልተው እዚያው ጨምረውታል። የውኃው ፍላጎት ደምጽ እንደ ክረምት ነጎድጓድ ይጮኽ ነበር ይባላል። «ድምጽ ለጸሕርት ከመ ነጎድጓድ ክረምት» እንዲል መጽሐፈ ዘቅ።

*ፀጉሩን እስከ ቆዳው በደረቁ ላጭተውታል፤

አራት ማረሻዎችን አግለው አንዱን በአናቱ አንዱን በአፍንጫው አንዱን በቀኝ ጆሮው አንዱን በግራ ጆሮው ዘልቆ እስኪወጣ ድረስ ጭካኔ በተሞላበት ሁኔታ ዓይኑንም ሳይቀር በጋላ ብረት ተኩሰውታል። ዘግናኝ ተአምር ነው። በጣም የሚገርመው ደግሞ ከእንገቱ በላይ ያለውን ሰውነቱን ሁሉ እንደዚያ በሳስተውት እያለ ማስተማሩን ወይም መናገሩን አላቆመም ይለዋል።

የገድሉ ጸሐፊ ቂርቆስን ከሌሎች ሰማዕታት ልዩ ለማድረግ ወይም ለማስበለጥ የተጠቀመበት የተአምራትና የመከራዎች ብዛት ውሸት መሆኑን ለማወቅ የቂርቆስን ዕድሜ መመልከት ብቻ በቂ ነው።

በዚህ ሁሉ መከራ አልሞተም ተብሎ የተነገረለት ሕፃኑ ቂርቆስ ጥር 15 ቀን አንገቱን በሰይፍ ሲቀሉት ከእንገቱ ወተትና ማር ፈሰሰ፤ ነፍሱም ወጣች (ሞተ)። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስም የሕፃኑን ነፍስ ለመውሰድ ከአዳም ጀምሮ የነበሩ የብሉይ ኪዳን ነቢያትና አባቶች እንዲሁም የአዲስ ኪዳን ሐዋርያትንም ጨምሮ አልፍ አለላፋት መላእክትንም አስከትሎ መጥቶ «ዘፀውዐ ስመክ ወዘገብረ ተዝካረክ እምሕር ለክ» «ስምህን የጠራ ተዝካርህን ያደረገ እምርልሃለሁ ፡ ሄድድስ ላስፈጃቸው አስራ አራት አልፍ ሕፃናትንም በገነት አለቃቸው አድርጌ ሾሜሃለሁ» ብሎ ቃል ኪዳን ሰጥቶታል። ሕፃኑ ቂርቆስም ወደ ጓላው ዞር ብሎ በድኑን እየና «/ሥጋዬን የመቃብር ትል /ምስጥ/ እንዳይበላው እፈራለሁና ወደ ገነት እሣርግልኝ «ብሎ ጌታን ለመነ። ጌታም ልመናውን ሰምቶ ሥጋውን በደመና ሠረገላ ጭነው ወደ ገነት እንዲያሳርጉት ቅዱሳን መላእክትን አዘዘ። መላእክትም እንደታዘዙት ሥጋውን ወደ ገነት እሣረጉት» ይላል /ገድለ ቂርቆስ/

መጽሐፍ ቅዱስ «ስለ ሥጋ ማስብ ሞት ነው» ይላል /ሮሜ 8:6/ በሌላ ሥፍራም አፈር ወደ ነበረበት ምድር እንደሚመለስና ነፍስም ወደ ሰጠው ወደ እግዚአብሔር እንደምትሄድ ይናገራል /መክ 3:20-21/።

ሕፃኑ ቂርቆስ ለሥጋውና ለሕፃንነቱ ሳይሳሳ በዚህ ሁሉ መከራ ማለፉን ሲያስደንቀን ቆይቶ «የሥጋዬን ነገር እደራ ምስጥ እንዳይበላው ወደ ገነት ውሰድልኝ» ብሎ መናገሩ ደግሞ በእርግጥም የሕፃንነት መንፈስ ያልለቀቀው ሰው መሆኑን ያሳያል።

እበው ሲተርቱ «ጊዜ የሰጠው ቅል ድንጋይ ይሰብራል» ይላሉ። ዛሬም በተወለደበት አካባቢ እንኳ ስም አጠራሩ የማይታወቀው ሕፃን የጠመጠመ ሁሉ በሚያታልላት

አገራችን ደግሞ በእግዚአብሔር ዙፋን ተቀምጦ አልፍ አለላፍ ሕዝብን ለማንበረከክ ዕድል ሰጥቶታል።

ሕፃኑ ቂርቆስ እንደሌሎቹ ሰማዕታት ወጥቶ ወርዶ ወንጌልን ማስተማር ይቅርና በመንደሩ ቋንቋ እንኳ «አባባ» ወይም «አማማ» የሚለውን የአፍ መፍቻ ንግግር አጥርቶ ሳያውቅ ገና በሦስት ዓመቱ የተቀጨ ሕፃን ነው።

ታዲያ በተወለደበት አገር ቋንቋ ቢጠሩት አቤት የማይል ሕፃን የኢትዮጵያውያን ቋንቋ እንዴት ይስማው? ሕፃኑ ቂርቆስ ቋንቋችን ይቅርና «ኢትዮጵያ» ሲባል እንኳ ስምቶ አያውቅም። አንዳንድ ሊቃውንት ከስም አጠራሩ ጀምሮ ልብ ወለድ እንደ ሆነ /ቂርቆስ የሚባል ሰው እንዳልነበረ/ በምስሜር ይናገራሉ። ምክንያቱም ተወለደ በተባለበት አገርም ፈጽሞ አይታወቅምና። በምስሜር የሚናገሩበት ምክንያትም አሁን ያለው ትውልድ ሲወርድ ሲዋረድ የመጣ ነው ብሎ ከመቀበል በቀር ማመዘዝንና አዲስ ነገር መስማትም ሆነ ማወቅ ስለማይፈልግና ለአገልግሎታቸውም ስለሚጠነቀቁ ነው።

የጽሑፌ ዓላማ፡- ባለማወቅ ወደ ሞት እየተነዳ ያለው ሕዝባችን ለዘመናት ያህል በተዋረደ ታሪክ መመከቱን አቁሞ የጽሑፊዎቹንና የተጻፈላቸውን እንዲሁም የመጻሕፍቶቹን ጉድ አውቆና ተረድቶ በእግዚአብሔር መንፈስ ወደ ተጻፈው ወደ ሕያው ቃል በመመለስ በክርስቶስ ኢየሱስ የተሰጠውን የዘላለም ሕይወትን እንዲወርስ ለመጠቀም ነው። በመሆኑም የሦስት ዓመት ልጅ ወደ ሆነው ወደ ቂርቆስ መጸለያችን ርኩሰት ነው ስንል ሕፃን ስለሆነና የቋንቋ ችግርም ስላለበት ብቻ ሳይሆን ሕፃኑ የተቀጨው የዛሬ 1648 ዓመት በመሆኑና ከሞተ ቦጋላም ከፀሐይ በታች በሚሠራው ነገር ሁሉ ዕድል ፈንታ ስለሌለው ነው /መክ 9:5-6/።

የቂርቆስ ምሕረቱ ለዘላለም ነው

መናፍቃኖቹ ሀፃኑ ቂርቆስ «ምሕረትህ ለዘላለም ነውና» ይበሉት እንጂ ሕፃኑ ቂርቆስ በሦስት ዓመቱ የተቀጨ ስለሆነ ምሕረት ከቶ ምን እንደሆነ አያውቅም። የእግዚአብሔር ቃል እንደሚያስረዳን ከፍጥረት ወገን «ምሕረቱ ለዘላለም ነው» ተብሎ የሚነገርለት የለም /መዝ 13:3/ ሮሜ 3:11-12። የሰይጣን ሐሳብ አስፈጻሚዎች የሆኑ ሰዎች ግን ቂርቆስን ወይም በቂርቆስ ስም የሚገለጠው መንፈስ ጋኔንን «ምሕረትህ ለዘላለም ነው» ብለውሰታል።

«አገዊክ ለማዕታት ያልዕሉክ በክብር ማገበረ መላእክት ደዳምኑክ በፍቅር ወዕደ ሊየሱማ ቅድስት ቃዕክ እስመ ሰዓለም ምሕረቱ።»

ትርጉሙ «ጌደሞችህ ለማዕታት በክብር ክፍ ክፍ ያደርጉሃል፤ የመላእክት ኅብረትም በፍቅር ሰላምታ ያቀርቡዎሃል፤ የቅድስት ሊየሱማ ዕጅ ቂርቆስ ሆይ ቃዕህ ምሕረቱ ለዘላለም ነው።» /የዓገር ቂርቆስ ዚቅ 78 69/

ማገበረ ሰማዕታት ሁሉ በአንድነት ተሰብስበው «ሁሉን የምትገዛ ጌታ አምላክ ሆይ ሥራህ ታላቅና ድንቅ ነው። የአሕዛብ ንጉሥ ሆይ መንገድህ ጽድቅና እውነተኛ ነው ጌታ ሆይ የማይፈራህና ስምህን የማያከብር ማን ነው? አንተ ብቻ ቅዱስ ነህና የጽድቅም ሥራህ ስለተገለጠ አሕዛብ ሁሉ ይመጣሉ በፊትህም ይሰግዳሉ» አያሉ ብቻውን ቅዱስ ከሆነው እግዚአብሔር በቀር ማንንም ከፍ ከፍ አያደርጉም። በአንድም ስፍራ ፍጡርን ማለትም እንደ እነርሱ ናሰውን ሰማዕትን በክብር ከፍ ከፍ አድርገው የሚያከብሩት ወይም የሚያመሰግኑት የለም /ራኢ 15:3-4:8/። በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ «ቃልህ ምሕረቱ ለዘላለም ነው» የተባለለት የምሕረት ባለቤት የሆነው እግዚአብሔር ብቻ ነው። /መዝ 135 በሙሉ/ ከሰው ወገን ወይም ከፍጥረት መካከል እንደ እግዚአብሔር የሚሆን ምሕረትን (ቸርነትን) የሚያደርግ እንደሌለ ነቢዩ ዳዊት አስረድቷል /መዝ 13:2-3/። ሐዋርያው ጳውሎስም ይህንን ጠቅሶ «...ቸርነት የሚያደርግ የለም፤ አንድ ስንኳ የለም» ብሏል /ሮሜ 3:12/።

የሰው ትክክለኛ ማንነት እንዲህ የተገለጠና የታወቀ መሆኑን ያልተረዱ መናፍቃን ግን ገድላ ገድልን እያነበቡ ከእግዚአብሔር የተሻሉ ሩገሩኖች አሉ ብለው ዓይናችንን ከእግዚአብሔር እንድናነሣ ካደረጉን ዘመነ ዘመናትን አስቆጥረናል። አሁን ዓይናችን በርቶልን በተፈጠሰ እኢምሮ መጽሐፍ ቅዱስን ስናነብ «...ግን ነገሩ ተገላቢጠሽ ሆኖ አገኘ ነው።

ስለ እግዚአብሔር ቃልና ስለጠበቀት ምስክር ሰማዕትነት ተቀብለዋል ተብሎ የሚነገርላቸው እንደነ ቅዱስ ጊዮርጊስ፣ ሕፃኑ ቂርቆስና መርቆሬዎስ የመሳሰሉ ሰማዕታት ከሞቱ በኋላ በጠላቶቻቸው ላይ የእግዚአብሔር ቀጣ እንዲነድድባቸው ከመጸለይ በቀር ምሕረትን እንደማይለምኑ የእግዚአብሔር ቃል ያስረዳል /ራኢ 6:9-11/።

መናፍቃን ግን በእነርሱ ስም የሚገኘውን መብልና መጠጥ /ዝክር/ እንዳይቀርባቸው በመስጋት «እግዚአብሔር ጠላቶቻቸውን እንዲበቀልላቸው ከለመኑት ወዳጆቻቸውን

ወይም በስማቸው ዝክር የሚዘክሩትን ይቅር እንዲላቸው እንዴት አይለምኑትም? በማለት ሞሮቹን ሰዎች ሲያታልሉ ናረዋል። ይህንን የሶሐንስ ራእይ ጥቅስ ይዘው ነው ከሞቱ በኋላ የማልዳሉ ብለው የሚያታልሉን። ሰው ከሞተ በኋላ በምድር ሰላሉ ወዳጅ ዘመዶቹ ምሕረትን ይለምን ዘንድ አይችልም። በምድር ላይ ምን እየተሠራ እንዳለ አያውቅምና /ኢዩ 14:21/።

የምሕረት ባለቤት እግዚአብሔር ግን ለኃጢአተኞችም ለጸድቃንም ዝናብን ይሰጣል፤ ፀሐይን ያወጣል /ማቴ 5:45-46/።

በሌላ ቦታም «ያልጠፋነው ከእግዚአብሔር ምሕረት የተነሣ ነው» የሚል ተጽፏል /ሰቆ ኤር 3:23/

በምሳሌ እንደተጻፈው «ባሮቹ» ተብለው የሚነገርላቸው ጸድቃን ሰማዕታት ወይም ቅዱሳን መላእክት በእንክርዳድ የተመሰሉት ኃጢአተኞችን «እንግዲህ ሄደን ብንንቅለው ትወዳለህን» ባሉት ጊዜ እንኳ ምሕረቱ የበዛ መፍቱ የራቀ እግዚአብሔር ግን «ተዉእቸው እስከ መከር ጊዜ አብረው ይደጉ በመከር ጊዜም አጫጆችን (እነ ማካኤል እነ ገብርኤልን) እንክርዳዱን አስቀድማችሁ ልቀሙ በእሳትም ለማቃጠል በየነዶው እሰሩ» ሲል እንመለከታለን /ማቴ 13:27-30/።

ፍጥረት እንዲህ ዓይነት ጨነኝ ሆኖ ሳለ እግዚአብሔርን ጨነኝ በማድረግ በሌሎች በኩል መንግሥተ ሰማያት ለመግባት መቋመጥ እግዚአብሔርን ማስቀናት ነው። በመሆኑም ቤተ ክርስቲያናችን «የቅድስት አያሌጣ ልጅ ቂርቆስ ሆይ ቃልህ ምሕረቱ ለዘላለም ነውና ወንድሞችህ ለማዕታት በክብር ከፍ፣ ከፍ፣ ያደርጉሃል፤ የመላእክት ንብረትም (አገደነትም) በፍቅር ሰላምታ ያቀርቡልሃል» የሚለው አሳሳል የእግዚአብሔርን መሐሪነት ለመሸፈን ተብሎ የተቀነባበረ የሰይጣን መልእክት መሆኑን መገንዘብ አለባት።

በጎንደር ከተማ በሚገኘው የቂርቆስ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ በከፍለ ሀገሩ ሁሉ የታወቀ አንድ የሰንበቱ ማኅበር አለ። ገንዘብ ወይም ማናቸውም ንብረት የጠፋበት /የተሰረቀበት/ ሰው ሄዶ ለዚህ ማኅበር ያመለክትና የማፈላለጊያ ወይም የማስመርመሪያ ወረቀት ይሰጠዋል። ሰውየውም ባለቤት አካባቢ ወስዶ ለሕዝብ ያስነብባል። በመጨረሻ ግን የተሰረቀው ንብረት ባይገኝ በቂርቆስ ስም ጽዋው (ከሸክላ የተሠራ የጠላ መጠጫ) ቁልቁል ይደፋል፤ ማኅበርተኛው ሁሉ ተነሥቶ በቁሱ መሪነት «የእጉሌን ንብረት የወሰደውን አባታችን ቅዱስ ቂርቆስ እንደዚህ ይድፋው» ብሎ ሦስት ጊዜ ይረግማል።

ሰይጣንም ምሕረት ማድረግን ለማይወዱ ወዳጆቹ ቅርብ ነውና ሌባው ይታመማል ወይም ይሞታል። በዚህ ጊዜ «ቂርቆስ አባታችን እንዲህ ነው» ተብሎ ይነገርለታል ሕዝቡ የነፍስ ገዳዩ መንፈስ በቂርቆስ ስም እየገደለ መሆኑን ሊነቃበት አልቻለምና እስከ ዛሬ ድረስ ቂርቆስ በነፍስ ገዳይነት ሲፈራና ሲከበር ይገኛል።

በጣም የሚገርመው ደግሞ ሌባው የአምሣ ሳንቲም ዕጣን ገዝቶ ታቦቱን ካሳጠነ ወይም የአምስት ብር ሹት (ግምጃ) ገዝቶ እርፈ መስቀሉ ላይ እንዲደረግለት ካስደረገ አርባ ጊዜ ጽዋ ቢደፋም አይሞትም። ሰይጣን ለሚገብሩለት ወዳጆቹ ጠላቶቻቸውን እንዲያጠፋላቸው ቢለምኑት ወይም አንድ ነገር እንዲያደርግላቸው ስዕለት ቢያገቡለት ወዲያው እንደሚፈጽሟቸው እሙን ነው። ሰውን ቀርቶ በ/ሥጋ የተገለጠው ጌታንም «ወድቀህ ብትሰግድልኝ ይህን ሁሉ እስጥሃለሁ» ብሎት ነበር /ማቴ 4:9/።

ብዙ ሰዎች ለቁልቢ ገብርኤል፡- «የሞተች አይሆን ወይም የሞተ አባብ፤ ወይም ከጣቶቹ አንዱን ቆርጫ፤ ወይም እርቃኔን (ዕራቁቴ) ሆኜ በሕዝብ ፊት ቤተ ክርስቲያንህን እዘራለሁ፤ ወይም ድንግልናዬን በቅጥርህ ውስጥ ለአንድ ወንድ እሰጣለሁ፤ ቁንጫ፤ ቱሐን፤ ቅማል፤ የሞተች ድመት፤ የጅብ እግር፤ የጥንቸል ጆሮ፤ የጠጣ ልብ ወዘተ እስጥሃለሁ» ብለው ተሰለው ጉዳያቸው ተሳክቶላቸው የተሳሉትን ነገር ሲሰጡ እናያለን። ድንግልናዬን (ክብረ ንጽሕናዬን) እስጥሃለሁ ብለው የተሳሉት ልጃገረዶችን የለመዱ ዱርዬዎች በቅጥሩ ውስጥ ብቻዎን የቆመች ሴት ካዩ ባለ ስዕለት ነሽ? ብለው ሳይጠይቁት አያልፉም። ታዲያ እንዲህ ዓይነቱን ርካሽ ብልግና ይፈጽሙ ዘንድ ምሞታቸውን /ስዕላታቸውን/ የፈጸመላቸው ማን ነው።?

በእርግጥ የገብርኤልን ቅድስና ያላወቁ ሞሮች ሌቶች ገብርኤል እንደረዳቸው አድርገው ሊያስቡ ይችላሉ፤ ቅዱስ ገብርኤል ንጽሕና ቅዱስ እንደሆነ ለሚያውቁ ግን ይህ ከቶ የማይታሰብ ነው። ስለዚህ እንዲህ ዓይነቱን ስዕለት በሰይጣን ኃይል የተከናወነ ለመሆኑ ጥርጥር ሊኖረን አይችልም። ይህ እርኩስ ነገር ስለሆነ ብቻ ሳይሆን በአጠቃላይ ቅዱሳን መላእክት ስእለትን ይቀበሉ ዘንድ ድፍረት የላቸውም። ስዕለት ለእግዚአብሔር ብቻ የሚቀርብ መሥዋዕት መሆኑን ያውቃሉና።

ቤተ ክርስቲያን እንዲህ ዓይነቱን ስዕለት ከአጋንንት መሆኑን አስረግጣ ልታስተምር ይገባታል እንጂ በቀላሉ ወይም በዝምታ ልታልፈው አይገባትም። በእርግጥ «የዓሣ

ማግባቱ ከጭንቅላቱ» እንዲሉ ችግሩ ጎልቶ የሚታየው በአገልጋዮች በኩል መሆኑ ቢታወቅም የአገልጋዮችም ችግር በግእዝ ቋንቋ ሽፋን ያገኘ ስለሆነ ለአብዛኛው ሕዝብ ግልጽ አይደለም።

ከላይ እንደተመለከትነው ምእመናን ባለማወቅ የሚያቀርቡትን ልመናና ስዕለት ግን ለፍጥረታዊ ሰውም በእጅጉ የሚዘገንን ነው። እንደዚህ ያለውን የትውልድ እርግማንን ለመስበር ከጨለማ ወደ ሚደነቅ ብርሃን ወይም ሾጦጥ ላሉ ሕንፃ ሁሉና ለቀሳቄስ ከመስገድ አምልጠው እግዚአብሔርን በመንፈስና በእውነት ከሚያመልኩ ወገኖች ሁሉ የሚጠበቅ ክርስቲያናዊ ግዴታ ነው። ስለዚህ ቂርቆስን መለኮታዊ በማድረግ «ሳታቂርጡ ወደ ቂርቆስ ጌታችሁ ጸልዩ ቂርቆስ ሆይ ቃዕህ ምህረቱ በዘላለም ነው» ወዘተ የሚለውን የመጽሐፈ ዚቅ አጋንንታዊ ሐሳብን እየተቃወምን በጸሎትና መጽሐፉን ገዝቶ በመስጠት በእግዚአብሔር መንግሥታዊ አሠራር-ድርሻችንን አንድነውጣ እግዚአብሔር ይርዳን።

ወደ ቂርቆስ ጌታችን እንጸልይ

የክርስትናን ሕይወት ለገዛቸውና የመጽሐፍ ቅዱስን መለኮታዊ አውነት ለተረዱ ሰዎች ከአንዱ ከእግዚአብሔር በቀር ሌላ ጌታ አለ ብለው አይሰብኩም፤ አይቀበሉምም። ቅዱስ ጳውሎስ በሮሜ መልእክቱ «አንዱ ጌታ የሁሉ ጌታ ነውና ለሚጠሩትም ሁሉ ባለጠጋ ነው። የጌታችን ስም የሚጠራ ሁሉ ይድናል» ብሏል /10:12/። ሐዋርያው «አንዱ ጌታ የሁሉ ጌታ ነው» ሲል ሁለተኛም ሦስተኛም የማይጨመርበት ብቻውን ጌታ ከሆነው ከኢየሱስ ክርስቶስ በቀር ሌላ ጌታ እንደሌለ ያስረዳል። የመጽሐፈ ዚቅ ሰዎችና መናፍቃን ቂሶቻችን ግን ብዙ ጌቶች እንዳሉ በእርኩስ መንፈስ በተጻፉ መጻሕፍቶቻቸው ስተው ያስታሉ። አሉ ብለው ከሚሰብኩላቸው ጌቶቻቸው አንዱ በእርእስቱ እንደተጠቀሰው ሕፃኑ ቂርቆስ ነው።

«ሰላም ወትረ ኢታንት፣ ዘወረ ገነዩ ወጸውዑ ሰሞ
ወንገረ ሰዕስተክመ ሰቂርቆስ እግዚእክመ
እስመ ውስቱ ይሰምዓክመ»

ትርጉሙ «ፈጽሞችሁ ሳታቂርጡ ጸልዩ ተገዙ ስሙንም ጥሪ ዕመናችሁንም ሰቂርቆስ ጌታችሁ ንገረት እርሱ ይሰማችኋልና» (የካቲት ቂርቆስ ዚቅ ገጽ 140)

«ሰማይን እንደ ዋልታ የዘረጋና በከዋክብት የሸፈነ፤ ስለሰው ልጆች ፍቅርም በመስቀል ላይ የተሰቀለ መርቆሬዎስ ነው» ብለው ለሚያምኑ ሰዎች «ልመናችሁን ወይም የሚያስጨንቃችሁን ሁሉ ለቂርቆስ ጌታችሁ ንገሩት» ቢሉ የሚያስገርም አይሆንም።

የመጽሐፈ ዚቅ አዘጋጆችና አገልጋዮች የእግዚአብሔርን ገልውናና ፈጣሪ ዓለማት መሆኑን ይክዳሉ ብዬ ባላምንም የእግዚአብሔርን የመፍጠር ሥራ ለፍጡር ሰጥተው በመናገራቸውና በፈጣሪ ፈንታ ፍጡርን በማመስገናቸው ግን ስቅጥጥ እንደማይላቸው በእርግጠኝነት መናገር እችላለሁ። ስለዚህም «ሰማይን በከዋክብት የሸፈነክ፤ ምድርንም በዕፅዋት ያስጌጥክ መርቆሬዎስ ሆይ ወደ እንተ የሚመጣውን የሥጋ ለባሽ ሁሉ ጸሎት ሰማ፤ ምሕረትህንም አታዘግይብን።» ብለው በእግዚአብሔር ቦታ ላይ መርቆሬዎስን ወይም ቂርቆስን ሾመው ዝማሬንና አምልኮን የሚሰጡ ሰዎች «ሳታቂርጡ ወደ ቂርቆስ ጌታችሁ ጸልዩ፤ ተገዙ፤ ስሙንም ጥሩ፤ እርሱ ጌታችሁ ወይም አምላካችሁ ነውና» ብለው ቢዋሹ ከሌላው ውሸታቸው ጋር ሲነፃፀር በጣም የገነነ አይደለም።

ሕፃኑ ቂርቆስ በእግዚአብሔር ሥፍራ ተቀምጦ ሊመለከ የ40 ቀን እድል ከደረሳቸው ሰዎች አንዱ ነው። የሚያሳዝነው ግን እንደ ሌሎቹ ሰማእታት ወጥቶ ወርዶ ወንጌልን የመስበክ ዕድል ሳያጋጥመው ገና በሦስት ዓመቱ የተቀጨ መሆኑ ነው። በመሆኑም የኢትዮጵያውያን ቋንቋ ቀርቶ የራሱን ጣሊያንኛ ቋንቋ እንኳ አጥርቶ ሳያውቅ ሞቶአል። ታሪኩም ከኢትዮጵያ በቀር ተወለደ በተባለበት በአንጌሌን አገርም ፈጽሞ አይታወቅም።

ያም ሆነ ይህ ግን «ጌታችን» አንዱ የሕያው እግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ስለሆነ ቂርቆስን በጌትነት ሥፍራ ማስቀመጥ በብርሃን ለሚመለሰና በእግዚአብሔር መንፈስ ለሚመሩ ለእግዚአብሔር ልጆች ክርኩሰት ያለፈ ርኩሰት ነው።

«ወደ ቂርቆስ ጌታችሁ ጸልዩ እርሱ ይሰማችኋልና» የሚለው አባባል እግዚአብሔርን ከሰዎች ሕሊና ለማውጣት ወይም ለማስረሳት የተደረገ ሤራ በመሆኑ አስተዋዋች አይቀበሉትም። ቂርቆስ የሚባል ሕፃን ነበር ብለን በታሪክ ደረጃ ብንቀበለው እንኳ የጸሎት መልስ ሰጭ ከእግዚአብሔር በቀር ስለሌለ ቂርቆስን በእግዚአብሔር ቦታ መተካት የማይቻልና የማይታሰብ ነው። ከፍጥረት ወገን ከምተ በኋላ ከፀሐይ በታች እድል ፈንታ ያለው የሰምና /መካ 9:5/ መዝ 145:3-4።

ስለ እግዚአብሔር ግን እንዲህ ተብሎለታል «እግዚአብሔር በመንገዱ ሁሉ ጸድቅ ነው በሥራውም ሁሉ ቸር ነው። እግዚአብሔር ለሚጠሩት ሁሉ በእውነት ለሚጠሩት ሁሉ ቅርብ ነው። ለሚፈሩት ምኞታቸውን ያደርጋል። ልመናቸውንም ይሰማል ያድናቸዋልም። እግዚአብሔር የሚወድዱትን ሁሉ ይጠብቃል።» /መዝ144:17-20/። ስሙ ብሩክ ይሁን።

ወገኔ የጸሎት መልስህን የሚሰጥ የሚያድንህም፡ የሚጠብቅህም፡ ከእስትንፋስህ በላይ ላንተ ቅርብ የሆነው ከፈጣሪህ ከእግዚአብሔር በቀር ሌላ የለም። እርሱን ብትሰማውና ብትፈራው ምኞትህን ያደርጋል፡ መከበርና መባረክም ይሆናልሃል። ይህን ዘንግተህ በዓለሙ ነፍሳት ያሉትን የእነ ቂርቆስና የሌሎችን እርዳታ ብትጠብቅ ግን እግዚአብሔርን ማስቀናትህና በእርሱ ላይም መገዳደርህ እንደሆነ እወቅ /መዝ 77:58/።

እግዚአብሔር የሙሴን ሥጋ ከእስራኤላውያን የሠወረበት ምስጢር እስራኤላውያን ሙሴን ከመውደዳቸው የተነሣ በመቃብሩም እንዳይማፀነትና ወደ እርሱም እንዳይጸልዩ ነው።

መቼም ምድራችንና ቤተ ክርስቲያናችን የማትባረከው በመናፍቃናቸው የስህተት ትምህርት ብዙ ጌቶችን በእግዚአብሔር ሥፍራ አስቀምጦን ሊሰሙን ወደማይችሉ መናፍስት ስለምንጸልይ እንጂ ሳንጮኽ ቀርተን አይደለም። ከኤልያስ ጋር የተወራረዱ የበአል ነቢያት «በአል ሆይ ሰማን» እያሉ ይጮኹ ነበር። ሆኖም በአል ሕያው አልነበረምና «ድምፅም አልነበረም፡ የሚመልስም አልነበረም» የሚያመልኩትን ምንነት የማያውቁ የበአል ነቢያት ግን እንደ ልማዳቸው ደማቸው እስኪፈስስ ድረስ ገላቸውን በካራና በቀጭኔ ይብዋጭሩና ትንቢትም ይናገሩ ነበር። ነገር ግን በአል ጣኦት ነበርና «ድምፅም አልነበረም፡ የሚመልስና የሚያደምጥም አልነበረም» /ነገ 18:26-29 /።

ከበአል ነቢያት ጋር የተወራረደው ኤልያስ ደግሞ የሚያመልከው አምላክ ሕያው አምላክ፤ የሚሠራና የሚሰማ የሚያደምጥም በመሆኑ እንደ በአል ነቢያት ደፋ ቀና ማለትና ደሙን ማፍሰስ፤ ገላውን በስለት መቆራረጥ ሳያስፈልገው የልመናውን ድምፅ ሰምቶ ጠላት ባለበት መካከል አከብሮታል። /ነገ 18:36-40/

መጽሐፍ «ብተጨነቅሁ ጊዜ እግዚአብሔርን ጠራሁት ሰማኝ» ብሏል /መዝ 117:5 /። የአገራችን መናፍቃን ግን ብዙ ጌቶችና ብዙ አማልክትን አቁመውልን በጨነቀን ጊዜ ቀናትን

እየቀመርን ማለትም በአንድ ቀን ወደ ልደታ፤ በሦስት ቀን ወደ በዓታ፤ በ4 ወደ ዮሐንስ፤ በአምስት ወደ አቦ እያልን ዘመናችንን ሁሉ መልስ በሌለው የድግምት ልመና በከንቱ እንድንጮኽና ከአምላካችን ጋር እንድንጣላ አድርገውናል። እግዚአብሔር ይገሥጽቸው።

ማስተዋል በጎደለው አእምሮአቸው፤ በማይገባቸው ቋንቋ በግእዝ መዝሙረ ዳዊትን ሲማሩና ስንማር «ዓይነ ኩሉ ነፍስ ይሴፎ ኪያክ» የሁሉ ነፍስ ዓይን አንተን ተስፋ ያደርጋል፤ አንተም ምግባቸውን በየጊዜው ትሰጣቸዋለህ ..እግዚአብሔር ለሚጠሩት ሁሉ በእውነት ለሚጠሩት ሁሉ ቅርብ ነው፤ ለሚፈሩትም ምኞታቸውን ያደርጋል፡ ልመናቸውንም ይሰማል፡ ያደርግላቸውማል» የሚል ተምረናል። /መዝ144:15-19/

ታዲያ ትምህርቱ ባለማስተዋል እንደሁ በሽምደዳ ሆነና «ጸሎታችሁንና ልመናችሁን ለቂርቆስ ጌታችሁ ንገሩት እርሱ ይሰማችኋልና ስሙንም እየጠራችሁ ተገዙለት ሳታቋርጡ ወደ ቂርቆስ ጌታችሁ ጸልዩ» ብለው መላውን የኢትዮጵያ ሕዝብ አሳሳቱ፤ ዘመዶችንና የዝምድናውን ሁኔታ ለይቶ የማያውቀውን ሕፃን በእግዚአብሔር ሉዓላዊነት ላይ አስቀምጠው፤ ምድራችንን የረሀብና የጉስቁልና ምድር እንድትሆን አድርገዋታል።

መናፍቃናቸው በሰይጣን መንፈስ የሚመሩ የአንደ ረቢ ደጋሚዎች፤ ሰይጣን እንደልቤ የሚላቸው እንደመሆናቸው መጠን በድግምታቸው የሕዝብን አእምሮ ሽባ እያደረጉ ራሳቸውንም በነፍስ አባትነት ስም በእግዚአብሔር ስፍራ አስቀምጠው የሰውን ኃጢአት በመስማት ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ የከፈለው ዕዳ ኃጢአታችን ከቁም ነገር ሳይቆጥሩ የሚያሻቸውን ያህል ገንዘብ ኃጢአቱን ከተናዘዘው የዋህ ሰው ሲመነትፋ ይታያሉ።

ሃይማኖታቸውንና ሕይወታቸውን በገንዘብ ከሚሸጡ ከነዚህ መናፍቃን ሰዎች ታዲያ እውነት እንዴት ይጠበቃል? በአዲስ ኪዳን ዘመን ኃጢአቱን ቂስ ለሚባው ሰው መናገር ከጥንቅባ ያልተናነሰ አኩይ ተግባር ነው።

የእግዚአብሔርን ሕልውና ለማስረሳት ሠላሣውን ቀናት በሕይወት ለሌሉ ፍጡራን በማከፋፈል በቂርቆስ ቀን ወደ ቂርቆስ ጌታችሁ ጸልዩ እያሉ በማዘናጋት ዛሬ ጌታ ኢየሱስ ሆይ ብሎ መጸለይ እንደ ትልቅ ኃጢአት (መናፍቅነት) የሚቆጠርበት ዘመን ደርሰናል። ሕዝባችንም ሊሰሙት ወደ ማይችሉ መናፍስት በመጸለይ

ለውጥ አልባ የሆነው ስመ ክርስቲና ሰልችታል። በመሆኑም አንዳንድ ሰከርን፣ ዘፋኝነትን፣ ጫት ቃሚነትንና የመሳሰሉትን ሰብች ለመተው አየፈለገ ነገር ግን መተው አቅቶት ድንግርግሩ በወጣው የሞተ ሕይወት ለመኖሪ ሲገደድ ሌላው ደግሞ የመጣ ይመጣ ብሎ ወደ ሌሎች ቤተ/እምነቶች ገብቶ የእግዚአብሔርን ጌትነት ሲረዳ በእግዚአብሔር ፊት መጽሐፍ ቅዱሳዊ በሆነው ንስሐ ራሱን በመለወጥ የክርስትናን ትርጉም ተረድቶ በመልካም ሕይወት ይኖራል። ይህም ከፍጡራን ማለትም ከነ ተክለ ሃይማኖት ልጅነት ወደ እግዚአብሔር ልጅነትና ወደ ፍቅሩ ልጅ መንግሥት በመፍለሰ መሆኑ አይጠረጠርም /ዮሐ 5:4-5::

አንዳንድ ደግሞ ለተዘካር የሚሆን ገንዘብ አስቀምጦ በተደላደለ ኃጢአት ሊኖር ይታያል።

ትክክለኛ የክርስትና ሕይወት የሚገኘው ከአንዱ ቤተ እምነት ወደ ሌላው ቤተ እምነት በመፍለስ ሳይሆን ጌቶች የተባሉትን ሁሉ በመተውና በሌሎች በኩል ወደ እግዚአብሔር ልደርስ እችላለሁ የሚለውን የመናፍቃን ትምህርትን አሸቀንጥሮ በመጣል በቀጥታ በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ወደ እግዚአብሔር መድረስ እንደሚቻል ሲያምን ነው /ዮሐ 14:6/

ደራሲዎቹ «በቂርቀስ ጌቶች ተገዙ» ብለዋል። «መገዛት» የሚለው ቃል ማምለክ ማለት ስለሆነ ቂርቀስን በእግዚአብሔር ቦታ ለመተካታቸው ጥርጥር የለውም። ልናመልከውና ልንገዛለት የሚገባን ደግሞ ከአንዱ ከእግዚአብሔር በቀር ሌላ ሊኖር አይገባም። «ለጌታህ ለእምላክህ ስንድ እርሱንም ብቻ እምልክ» ተብሎ ተጽፏል /ማቴ 4:10::

ውሸታሞቹ «ስሙንም ጥሩ» ብለው አክለዋል። የቂርቀስ ስም ለቂርቀስ የተሰጠ የተጸውኦ ስም ብቻ ስለሆነ እውነት በገባቸው ሰዎች ዘንድ ፍሬ ክርስቲክ ነው። መዝሙረ ዳዊትን ስንማር «ግንዩ ለእግዚአብሔር ወፀውዑ ስሞ ወንግርዎሙ ለአሕዛብ ምግባር ሰብሐ ወዘምሩ ሎቱ ወንግሩ ኩሎ መንክሮ ወትክብሩ በስሙ ቅዱስ» በአማርኛው «ለእግዚአብሔር ተገዙ ስሙንም ጥሩ ለአሕዛብም ሥራውን አውሩ ተቀኙለት ዘምሩለት ተአምራቱንም አውሩ በቅዱስ ስሙም ተጓደዱ» የሚል ተምረናል። /መዝ104:1-2/ ዛሬ ደግሞ ይህንን እውነት ወደ ጎን በመተው እግዚአብሔር በሚለው ፋንታ ቂርቀስ የሚል ተተክቶበት ምድራችን እግዚአብሔርን ከሚያስቀኑ አገሮች ልትፈረጅ በቅታለች።

የኢየሱስ ክርስቶስ ስም ግን መለኮታዊ በመሆኑ ከሰማይ በታች የተሰጠ የመዳኛ ብቸኛ ስም ነው። /ሥራ 4:12:: «ከስምም ሁሉ በላይ ያለውን ስም ሰጠው ይህም በሰማይና በምድር ከምድርም በታች ያሉት ሁሉ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ይንበረከኩ ዘንድ ምላስም ሁሉ ለእግዚአብሔር አብ ክብር ኢየሱስ ክርስቶስ ጌታ እንደሆነ ይመሰክር ዘንድ ነው።» ተብሎ ሊነገርለት ተገባው /ፊል 2:9-11/

በአጠቃላይ አዲስ ኪዳንን ስናነብ «ኢየሱስ» የሚለው ስም የደንክንት ማዕከል ሆኖ እናገኘዋለን /ዮሐ 1:12: ሥራ4:12/ ስለዚህም ይህንን መለኮታዊ ስምን አስጥለው በፍጡራን ስም እንድንመካ ፍጡራንን እንድናመልክ ሲያደርጉን ለነበሩ መናፍቃን ውጉዝ ከመ አርዮስ ልንላቸው ይገባል።

የመናፍቃን ባሕርይ ብዙ ጌቶችን ወይም ብዙ አማልክትን መሥራትና መፍጠር ስለሆነ ጌትነትን ለቂርቀስ ብቻ ሰጥተው አላረፉም።

«.....እሳት መንበረ ማይ ጠፈረ በደቅለዮስ በእግዚአ ኩሎ»

ትርጉሙ «ስፍጥረት ሁሉ ጌታ የሆነው ደቅለዮስ ዙፋኑ እሳት ጠፈረ ውኃ ነው።» /ዮታሣ/ 22 ደቅለዮስ ዜቅ ገጽ 97/

ለመጽሐፈ ዚቅ አዘጋጀች መናፍቃን ብዙ ጌቶች እንዳላቸው አጠራጣሪ አይደለም። ለእግዚአብሔር ልጆች ግን የጌቶች ጌታ፡ የነገ/ሥታት ንጉ/ሥ፡ የአማልክት እምላክ ከሆነው ከእግዚአብሔር በቀር ሌላ ጌታና እምላክ የላቸውም /ዘጸ10:17 ራእ17:14::

ስለዚህም የመጽሐፍ ቅዱስን መለኮታዊ እውነት የሚቀበሉ ሰዎች የተለምደ ማርያም ደራሲ እንደሆነ የሚነገርለት ቀንደኛው መናፍቅ ደቅለዮስን «እግዚአ ኩሎ» (የሁሉ ጌታ) ብለው አያምኑም። ደቅለዮስ የጌታችን እናት በሆነችው በድንግል ማርያም ስም በምትገለጠው አርጤምስ የተቀባ መልእክተኛና መፈንቅለ ጽጽስና እድርጎ ራሱን የሾመ የሉሲፈር ማደረያ ነው። ሐቁ ይህ ሆኖ ሳለ ደቅለዮስን በእግዚአብሔር ዙፋን በማስቀመጥ «ዙፋኑ እሳት፡ ጠፈሩ ውኃ ነው» ማለት ስሕተት ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ ዙፋኑ በእሳት የተከበበ፡ ማንም ሊቀርበው በማይችል ብርሃን ውስጥ የሚኖር የጌቶች ጌታ የነገሥታት ንጉሥ የሆነው፡ በዘመናትም የሾመገለው እግዚአብሔር ብቻ መሆኑን በማያሻማና በማያጠራጥር ሁኔታ ያስረዳል /ዳን 7:9:13 ሕዝ 1:24::

በሰዚህ «ደቅስዮስ ሆይ አንተ የሁሉ ጌታ ነህ» እያሉ በየወሩና በየዓመቱ ታሕሣሥ 22 ቀን ማክበርና ወደዚህ ሰው መጸለይ ርኩሳት ነው እንላለን።

ጊዮርጊስ ማን ነው ?

ጊዮርጊስ የውትድርና ሥራ አስፈላጊ በሆነበት ዘመን የተወለደ ሰው በመሆኑ በውትድርና ሥራ ብዙ ጀብድ እንደፈጸመ ይነገርለታል። በወጣትነቱ የውትድርና ሥራ እንደሠራ በግሪክ በብሔራዊና በሶርያ የቤተ ክርስቲያን ታሪክ ተጽፏል። /ገደለ ሰማዕታት ገጽ 12/ ይልቁንም በመጽሐፈ ስንኳርና በራሱ ገድል ተብራርቶ ይገኛል።

በፊት መቶ ክፍለ ዘመን በደቡብ ሶርያ በምትገኘው አድራ (ይድረስ) በተባለች ቤተ ክርስቲያን ብዙ አባቶች ተሰብስበው ሰማዕትነቱንና ቅድስናውን በጉባኤ እንዳጸደቁለትም ይነገራል። ይኸውም ከዚህ በፊት ጊዮርጊስ ጥሩ ወታደር እንደነበርና በመጨረሻም ክርስቲያን ሆኖ ክርስቲያኖቹን በጉልበቱ የሚያገለግል ደግ ሰው ነበረ ይባላል። ነበር እንጂ ሰማዕት ወይም ቅዱስ የሚል ቅጽል ስም አልተሰጠውም ነበር (ገደለ ሰማዕታት ገጽ 14)።

ቅድስናና ሰማዕትነት በስብሰባ ወይም ሰዎች እንዲህ እንበለው ብለው የሚሰጡት ማዕረግ ሳይሆን እስከ ደም ጠብታ ድረስ ወንጌልን በመስበክና በመታዘዝ ሂደት የሚገኝ ተጋድሎ ነው። የጊዮርጊስ ሰማዕትነትና ቅድስና በጉባኤ የተወሰነለት ነው ተብሎ መነገሩ ግን እጅግ አሳፋሪና አንገት የሚያስደፋ ነው። ስለ በዓሉም በ1222 ዓ.ም በኦክስፎርድ የሲኖዶስ ስብሰባ ተደርጎ ሚያዝያ 23 ቀን ጊዮርጊስ የሞተበት ዕለት ተብሎ በየዓመቱ በዓል እንዲሆንና በዓሉም ከንዑሳን በዓላት ጋር ገብቶ እንዲቆጠር መወሰኑን ገደለ ሰማዕታት ጨምሮ ገልጧል።

በ1415 ዓ.ም ደግሞ በዓሉ ከዐበይት በዓላት ጋር እንዲቆጠር እንደገና ተወስኗል ብሏል። የበዓሉ አካባቢም በዓመት አንድ ቀን ብቻ ሆኖ የሚከበረውም በማሰብ እንጂ እንደ ኢትዮጵያውያን ሥራ በመፍታት አይደለም። በተለይ በኢትዮጵያ ሰባረ አጽሙ፣ ፍልሰተ አጽሙ እየተባለ ገዳር ሰባት ቀንና ጥር አሥራ ስምንት የሚከበሩለት በዓላት በውጩ ዓለም ተቀባይነት የላቸውም። ውጭ አገር በተጻፈው ገድሉ ላይም እንዲህ ዓይነት ተረት ፈጽሞ የለውም። ተፈጩ፣ ተደቆሱ፣ ተከሰከሱ፣ ተሰበረ፣ ተመተረ ተብሎ የሚነገርለት

በእውነተኛው ታሪኩ (ገደለ) ሳይሆን የኢትዮጵያ ደብተራዎች በጻፉለት ልብ ወለድ ገድል ላይ ብቻ ነው።

በጥንት ገድሉ እንደተጻፈው በዘመነ ሰማዕታት (280-305 ዓ.ም) ሽማግሌዎችን፣ አሮጊቶችን በማናቸውም ምክንያት የደከሙትን ሁሉ በፈረሱ እየጫነ ግድያ ከሚፈጸምበት አካባቢ እያሸሸና የሞቱትንም ክርስቲያኖች እየቀበረ፣ በሕይወት ያሉትንም በወንጌል ቃል እያጽናና የሚውል ጀግና ሰው እንደ ነበርና በመጨረሻ ግን (በ303 ዓ.ም) ልዳ በሚባል አገር እርሱንም ይዘው ሚያዝያ 23 ቀን እንደገደሉት /በሰማዕትነት እንደሞተ/ ያስረዳል። በኢትዮጵያውያን ሐሰተኞች መምህራን የሚነገረው ግን ከዚህ የራቀ ነው።

ይኸውም ሦስት ጊዜ ሞቶ እንደተነሣ፣ አጥንቱን ከስክለው ሥጋውን ፈጭተው፣ አድርቀው ይድራስ በሚባል ተራራ እንደበተኑት፣ የተፈጨው የሰውነቱ ብናንም ተራራው ላይ ወጥተው ሲበትኑት ባረፈበት ድንጋይና ቅጠሉ ሁሉ ላይ «ቅዱስ ጊዮርጊስ» ቅዱስ ጊዮርጊስ ቅዱስ ጊዮርጊስ» የሚል ጽሑፍ እንደተገኘባት ይነገራል። ይህም ከላይ የደቡብ ሶርያ ሰዎች ተሰብስበው «ሰማዕት» ና «ቅዱስ» እንበለው ብለው እንደወሰኑለት ከሚነገረው ጋር የሚጋጭ ነው። እንደ ኢትዮጵያ ገድል ደግሞ ወታደሮቹ እንደ ዱቄት የተፈጨው ሥጋውን በትኑት ሲመለሱ እንደገና ተነሥቶ ከንጉሣቸው ጋር ሲከራከር ገኙት። በመጨረሻ ግን ገድለውና ፈጭተው ቢበትኑትም እየተነሣ ስላስቸገራቸው ከተፈጨ በኋላ ከብት እንዲበላው አደረጉ። ተአምረኛው ጊዮርጊስ ግን በከብት ከተበላ በኋላም ከበራው ሆድ ወጥቶ ወንጌልን ሰበከ። በዚህ ተአምራታዊ ኃይሉም «አምላኩም ለክርስቲያን ተመሲሉ ሰብአ መጽሐ ገብኦ» «የክርስቲያኖች አምላክ ሰው መስሎ ወደ እኛ መጣ» በማለት ብዙ ሰዎች በእርሱ (በጊዮርጊስ) አምነዋል ይላል። ይህ አባባል የገደለ ጊዮርጊስ ጠቅላላ አሳብ ሲሆን በተጨማሪ የዓዳር ሰባት ቀንና የጥር አሥራ ስምንት ቀን ስንክሳርን ተመልከቱ።

እንደ እግዚአብሔር ቃል እውነት ግን እግዚአብሔር በቅዱሳኑ ላይ እንዲህ ዓይነት ድራማ ይሠራል ተብሎ አይታሰብም። ምንም እንኳን ወንጌል ብዙ ዋጋ የሚያስከፍል ቢሆንም እንዲህ ዓይነት ተአምር ግን ከኢጋንታዊ ምትሐት የራቀ አይደለም። ይህን ሁሉ መከራ እንደተቀበለ የሚነገርለት «ጋጢአተኛም ሆነ ጸድቅ ሰው ሲሞት ለጊዮርጊስ ሳይለገድ ወደ ሲኦል ወይም ወደ ገነት የሚሄድ የለም። የሚባልለትን እውን

ሰማድረግ ነው። (ጊዮርጊስ የገነትና የሊኦል አጋፋሪ መሆኑ ነው)። እንደዚህ የሚል ታሪክም አለ።

አንድ በሕርመትና በጸም በጸሎት ተወስነው የሚኖሩ አባ ሲሞቱ መላእክት መጥተው ነፍሳቸውን ወደ ሰማይ ይዘዋት ሄዱና ገነት ከመግባቷ በፊት ለጊዮርጊስ መስገድ ስላለባት ወደ ጊዮርጊስ ፊት አደረሷት ከዚያም ስንጂ ተባለች እርሷም ይህ ማነው? የምሰግድለትሽ ለምንድን ነው? ብላ ጠየቀች መላእክትም ይህ ጊዮርጊስ የሚባል ሰማዕት ነው፤ ሰባት ዓመት በተጋድሎና በሰማዕትነት ስለሞተ ስለዚህ ማንም ቢሆን ለእርሱ ሳይሰግድ ወደ ገነት ወይም ወደ ሲኦል አይሄድም አሏት። ያችም ነፍስ እኔ እርባ ዓመት ሙሉ በጸም በጸሎት ተወስኜ የኖርሁትን እንዴት ለዚህ ጎረምሳ እሰግዳለሁ? አለች። እነርሱም እኛ አናውቅም እምላካችን ግን ጻድቅም ይሁን ኃጢአተኛ ለዚህ ሰው ሳታሰግዱ ወደ ገነት ወይም ወደ ሲኦል እንዳታስገቡ ብሎ አዝዞናል አሏት። እርሷም እኔ ከሠራሁት የጽድቅ ሥራ (የእርባ ዓመት ጸምና ጸሎት) ሰማዕትነት የሚበልጥ ከሆነ በሰማዕትነት እሞታለሁ እንጂ ለዚህ ሰው አልሰግድም ብላ ወደ ሥጋዋ ተመለሰች። በራሷ ፈቃድ ወደ ሥጋዋ መውረዷ ሌላው ሊዋጥ የማይችል ተረት ነው። መቼም ሰው ከሞተ በኋላ ነፍሱ በእግዚአብሔር ፈቃድ መመለስ የምትችል ቢሆንም የቀራትን ሰማዕተካክልና የአሟሟት ዓይነትን ለመምረጥ

(በሌላ ዓይነት ሞት ለመሞት) በራሷ ፈቃድ ወደ ሥጋዋ ትመለሳለች ማለት ግን ከእውነት የራቀ ነው። የአባ ነፍስ ለጊዮርጊስ አልሰግድም ማለቷ ይበል የሚያስሰኝ ቢመስልም ሰው ከሞተ በኋላ ለእግዚአብሔር ስንድ ሲባል ቀርቶ ወደ ሲኦል ሂድ ሲባልም እምቢ የማለት አድል እንደሌለው መታወቅ አለበት። በዚህ ገድል እንደተጻፈው ግን እኒህ አባት ነፍሳቸው ተመልሶ ስትመጣላቸው በሰማዕትነት ለመሞት ከትልቅ ዛፍ ሥር ጦር ተከሉና ከዛፉ ላይ ወጥተው በጦሩ ላይ ሲወድቁበት አንጀታቸው ተዘረገፈና ሞቱ። /እንባቢ ሰማዕትነት ማለት እንዲህ እንዳልሆነ አስተውል/ አሁንም ለጊዮርጊስ ስንድ ተባለ። እርሳቸውም እኒም ሰማዕት እርሱም ሰማዕት ስለዚህ አልሰግድም እንዲያውም እኔ በጸም በጸሎት እበልጠዋለሁ አለ። ከዚያ መልእክት ሚካኤል አንገታቸውን ይዞ በጉልበት (በኃይል) አስሰገዳቸውና ወደ ገነት ገቡ ይባላል። ሥእላቸውን ስትመለከቱት ሚካኤል አንገታቸውን ይዞ ለጊዮርጊስ ሲያሰግዳቸው ያሳያል። በበለጠ ግን ገድላቸውን ማንበብ ትችላላችሁ።

እንደዚህ ዓይነቱ ተረታ ተረትን ወደ ቤተ ክርስቲያኒቱ አስቦልከው ያስገቡ መናፍቃንና ተረቶቹን ሃይማኖታዊ አድርገው የሚሰብኩ ሁሉ ዕድል ፈንታቸው ልቅሶና ጥርስ ማፋጨት ባለበት ሲኦል እንደሆነ ጥርጥር የለውም። እግዚአብሔር ለክብሩ ቀናተኛ እምላክ ነውና።

እንደ ገድለ ተክለ ሃዋማኖት ጸሐፊ ደግሞ ጻድቅም ሆነ ሰማዕት፤ አማኝም ሆነ ለተክለ ሃይማኖት ሳይሰግድ ወደ ገነት ወይም ወደ ሲኦል ይገባም። /ገድለ ተክሉም 2 ቁ 9 - 11 ገጽ 9 /። «በተለይ በሸዋ ክፍለ ሀገር በዓሉን እንደ ትንሣኤ አድርጎ የማይቀበልና በበዓሉ ቀን ሥጋዊ ሥራን የሚሠራ የሸዋ ተወላጅ የሆነ ሰው ተክለ ሃይማኖትን አባ አባቱ ሊለው አይገባም። አባታችን ተክለ ሃይማኖትም ልጄ ሆይ አይዘህ አለሁልህ ሊለው አይችልም» ይላል። ም2 ቁ6-7። ወንጌ አስተውል!

መጽሐፍ ቅዱስ «በእርሱ የሚያምን ሁሉ የዘላለም ሕይወት እንዲኖረው እንጂ እንዳይጠፋ እግዚአብሔር አንድያ ልጁን አስከሰጥ ድረስ ዓለሙን እንዲሁ ወዷልና። ዓለም በልጁ እንዲድን እንጂ በዓለም ሊፈርድ ወደ ዓለም አልላከውምና። በእርሱ የሚያምን አይፈረድበትም በማያምን ግን በአንዱ በእግዚአብሔር ልጅ ስም ስላላመነ አሁን ተፈርዶበታል ይላል /ዮሐ 3፡16-18/።

ስለዚህ የመጻፍችን መንገድ ጥንትም የነበረ ዛሬም ያለ ወደፊትም የሚኖር የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስ እንጂ ትናንት የተወለዱ አባ ተክለ ሃይማኖት አይደሉም። ይህ ከቶ ከአንተ ዘንድ ይራቅ። እውነተኛው መጽሐፍ የሚያጸድቅ እግዚአብሔር፤ የሚኮንንም እግዚአብሔር እንደሆነ አስረግጦ ይናገራል /ሮሜ 8፡33/።

በፈጣሪ እንጂ በፍጡር የሚሆን መዳን ከቶ አልተሰጠምና። ኢየሱስ ክርስቶስን የሕይወቱ ብቸኛ ባለቤት ያሳደረገ ሰው የተክለ ሃይማኖትንና የጊዮርጊስን በዓል ማክበርና መዘከር ቀርቶ የልደትና የትንሣኤን በዓል ቢያገኙብርም ቅንጣት ታክል ጽድቅ አያገኝም። ጽድቅ ኢየሱስ ክርስቶስን በመቀበል ብቻ የተወሰነ የእግዚአብሔር ፍትሕ ነውና።

የመልክአ ሥላሴ ደራሲም

«ለላም እብዓ ሰንዋዩ ጭስጥ ምፈረትክሙ
ትረፋት ገደዓ ኩኑኒ ሥባሴ እምጣ) ትረፋት ሰንጦሙ
ለበ ሐርኩስ ከሙ እሳተና ገድሎሙ
ጊዮርጊስ ሲጠላጠላ መጠ) ነጥበ ጠዕ እምደሙ
ጭተክለ ሃይማኖት ከዕሕኒ ሰባረ እምዕፅሙ»

በአማርኛው «አብ ወወልድ መንፈስ ቅዱስ ሆይ ከውስጣዊ ባሕሪያችሁ (ገንዘባችሁ) የሚገኝ ምሕረታችሁን ሰላም አላባሁ እናንተ ትረፋት ናችሁና የገደል ትረፋት ሁኑኝ። ከገደባችው /ከበረከታችው/ ያላትፋኝ ዘንድ በሄደኩ ጊዜ ጊዮርጊስ ጢዛ የምታከል የደሙን ጠብታ አሰጠኝም። ተከሰ ሃይማኖትም የወሰደኝ ስባሪ ከሰከለኝ።» በማለት ተከሰ ሃይማኖትና ጊዮርጊስ ከራሳቸው አልፎ ለሌላ ሰው ሊሆን የሚችል የጽኑ ወይም የገደል ትረፋት እንደሌላቸው አስረድቷል። /መል ሥላሴ ገጽ 12/

እንደዚህ ዓይነት አውነትን እየደገሙ ወይም ጥዋት ጥዋት እያነበነቡ ወደ አውነት አለመድረስ እንዴት ያላዘናል።?

የኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያን ታሪክ ደግሞ ስለጊዮርጊስ በዓል አካባቢ እንዲህ ይላል «አረስ» ወይም «ማርስ» የጦር አምላክ እየተባለ የኖረ የአሕዛብ የጣዖት አምላክ ነበር፤ አሕዛብ በጦርነት ጊዜ ድል አድርገው ሲመለሱ የጦር አምላክ ብለው የሰየሙት «አረስ» እንደረዳቸው አድርገው ያስቡ ነበር፤ በዓሉንም ሚያዝያ 23 ቀን ያከብሩለት ነበር። እነዚህ የጣዖት አምላኪዎች ሰዎችን በእግዚአብሔር ቃል ወደ አውነት /ክርስትና/ ማምጣት ተችሎ እያለ የለመዱትን በዓልና የበዓልን አካባቢ ግን ፈጽሞ ማስጣል አልተቻለም። ሊቃውንቱም «ንዲገልማድ ጽኑዕ ወሕቱ» በሚል ዘይቤ በጣሉቱ ምትክ ጊዮርጊስን ሰይመው ጣሉቱ ይከበርበት በነበረው በሚያዝያ ሃያ ሦስት ቀንም «ጊዮርጊስ» ተብሎ እንዲከበር መደረጉን ይናገራል። /የኢት.ቤ.ክ. ታሪክ በአቡነ ጎርጎርዮስ ገጽ 124 /

ጊዮርጊስ ተወልዷልና ሰላምን እንከተላት

«ጊዮርጊስ ተወልደ ነዋ ይአዚኒ ሰላም ንትበዋ»

ትርጉሙ «እነሆ ጊዮርጊስ ተወልዶልናልና እንገዲህ ሰላምን እንከተላት።» /የጥር 2 ጊዮርጊስ ዚቅ ገጽ 109/

በተወለደ ጊዜ የሰላም ባለቤት መሆኑ ታውቆ የምሥራቅ የተነገረለት ቢኖር የጻዊት ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። አስቀድሞም በትንቢት «ሕፃን ተወልዶልናልና፤ ወንድ ልጅም ተሰጥቶናልና አለቅነትም በሜንቃው ላይ ይሆናል ስሙም ድንቅ መካር ኃያል አምላክ፤ የዘላለም አባት የሰላም አለቃ ተብሎ ይጠራል — ለሰላሙም ፍጻሜ የለውም» ተብሎ ተነግሮለታል /ኢሳ 9 ፡ 6-7/። በተወለደ ጊዜም ብዙ የሰማይ

ሠራዊት «ስብሐት ለእግዚአብሔር በሰማያት ወሰላም በምድር ሥምረቱ ለሰብእ» ማለትም «ክብር ለእግዚአብሔር በልርያም ይሁን ሰላምም በምድር ለሰውም በኅ ፈቃድ» ብለው ዘምረዋል /ሉቃ 2፡14/።

ጌታ ከመወለዱ በፊት የሰው ዘር ሁሉ፡- ተቅበዝባኝ፤ አላዛኝና ምስኪን ፍጡር ነበር፤ የመጀመሪያው ሰው በኃጢአት ከወደቀበት ዕለት ጀምሮ ፈረና ድንጉጥ ከመሆኑ የተነሣ በእግዚአብሔር ፊት ከመቆም ይልቅ ግዑዛን ፍጥረታትን ይማፀን እንደ ነበረ የታሪክ መዛግብት ይመሠክራሉ። በአገራችንም አሁን እስካሰንበት ዘመን ድረስ በታላላቅ ዛፎች ሥር፤ በወንዝ፤ በተራራ፤ በቅርሳ ቅርስ፤ ብሔሮችና ሊዋታን በሚባሉ ዘንዶች (እባቦች) በጽዋ ውዘተ ማምለክ እንግዳ አይደለም። በተለይ ጠበል በፈለቀበት ቦታ ሁሉ ዘንዶ እንዳለ ይታመናል።

ከላይ ከመነሻው እንደተመለከትነው የመጽሐፈ ዚቅ አገልጋዮች «እንግዲህ ጊዮርጊስ ተወልዶልናልና ሰላምን እንከተላት» በማለት ስተው ያላቱን «መድኃኒታችን» የሚለውን «ጊዮርጊስ» በሚል ተክተው መሆኑን የልደት ዚቅን ማየት እንችላለን። «መድኃኒን ተወልደ ነዋ ይአዚኒ ሰላም ንትበዋ» ማለትም «እነሆ መድኃኒታችን ተወለደ፤ እንግዲህ ሰላምን እንከተላት» ይላል። /የልደት ዚቅ ገጽ 107/ ይህ ትክክለኛና ቦታውን ያገኘ ዝማሬ ነው። «መድኃኒታችን» የሚለውን አስቀርቶ «ጊዮርጊስ» ብሎ መዘመር ግን መንፈሳዊ ሞት ነው።

በመድኃኒታችን ላይ የዘመተው ይህ የሙታን መንፈስ በዚህ ብቻ አላበቃም

የመንግሥተ ሰማያት ቁልፍ ያኽር ወይም ከፋችና ዘጊ፤ የሃይማኖት ዓለት /መሠረት/ ጊዮርጊስ ነው ብለዋል።

«እዘለክ ተውህበክ መሪጉተ ዘመንገሥተ ሰማያት ኮከል ሃይማኖት ጊዮርጊስ ስርገወ) ንባዕ ቤተ መርዓሁ ለክርስቶስ»

ትርጉሙ «የመንገሥተ ሰማያት መከፈቻ የተሰጠህ የሃይማኖት ዓለት ጊዮርጊስ ሆይ ከክርስቶስ የሰርገ ቤት እንገባ ዘንድ ከፈትልን።» /የገዳር 7 ቀን ጊዮርጊስ ዚቅ ገጽ 59/

በእነዚህ መናፍቃን ስብከት ተታልሎ ልቡን ከእግዚአብሔር በማራቅ ሥጋ ለባሹን ሰው የሚታመን ሕዝብ እንዴት ያሳዘናል?

የመጽሐፈ ዚቅ አገልጋዮችና ጸሐፊዎች እንደሚሉት የሃይማኖት ዓለት ጊዮርጊስ ሳይሆን ኢየሱስ ክርስቶስ ነው

ማቴ 7:24-25:: በመሆኑም ጊዮርጊስን የሃይማኖት ዓለት ነህ ቢሉት በጊዮርጊስ ስም የሚነገደውን የፋርስ አለቃን ከሚያስደስት በቀር ቅዱሳን አይቀበሉትም::

«ዓለት» የማይለወጥ የእግዚአብሔር ምሳሌ ነው /2ኛ ሳሙ 22:2:: ክርስቶስም መንፈሳዊ መጠጥ የሚገኝበት መንፈሳዊ መሠረት የሚቆምበት ዓለት ነው /1ኛ ቆሮ 10:2-4:: ጴጥሮስ የተናገረው «እንተ ክርስቶስ የእያው እግዚአብሔር ልጅ ነህ» የሚለው ቃልም ዓለት ተብሏል /ማቴ 16:18:: ጊዮርጊስ ራሱ ይህንን እውነት ዘንግቶ «የሃይማኖት ዓለት» እኔ ነኝ አይልም: ነህ ቢሉትም አይቀበልም::

የኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያን የማጽደቅንና የመኮነንን ሥራ ያጎናጸፈችው ወይም በእነርሱ በኩል እንጂ በቀጥታ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ብቻ መንግሥተ ሰማያት መግባት /መዳንና መጽደት/ አይቻልም በማለት ወደ መንግሥተ ሰማያት የማስገባትና የማስወጣት ሥልጣን አላቸው ብላ በስም የምታዘክራቸው ጸድቃን ሰማዕታት በጥቂቱ ሰማንያ አምስት ሺ (85.000) እንዳሉ ስንክሳር የተባለው መጽሐፍ ያስረዳል:: ታሪካቸው ሳይጸፍና ሳይታወቅ እንዲሁ «በረከታቸውና ረድኢታቸውን ያድሉን» ተብሎ የሚነገርላቸው ደግሞ ከአራት ሚሊዮን በላይ እንደሆኑ ይኸው መጽሐፍ ይጠቁማል:: በጣም የሚያሳዝነው ግን በረከትና ረድኢት ያስሰጣሉ ስለ እኛም 24 ሰዓት ሙሉ በእግዚአብሔር ፊት ይቆማሉ:: የማልዳሉ ተብሎ የሚነገርላቸው ይህን ያህል ብዛት ያላቸው ጸድቃን ሰማዕታትና እልፍ አካላት ቅዱሳን መላእክትን የምታመልክ አገር በበሽታ በረሀብ በጦርነት በስደት ወዘተ ከዓለም የመጀመሪያ ደረጃ የያዘች አገር መሆንዋ ነው::

ታዲያ እነዚህን ሁሉ በሠላላ ቀናት (30 ቀናት) መድባ በረከታቸውና ረድኢታቸውን ይሰጡኛል የምትል አገር እንዴት ትራባለች? እንዴት ትለምናለች? በረከትና ረድኢት መስጠትም ሆነ ማስሰጠት ባይችሉ አይደለምን?

መጽሐፍ ቅዱስ «ለግዕዝ አዕይንት የመገኘት አድባር:: እምአይቱ ይምጸእ ረድኢትየ:: ረድኢትየሰ እምገብ እግዚአብሔር:: ዘገብረ ሰማየ ወምደረ::» በአማርኛው «ዳይፕቱን ወደ ተራሮች አገሣሁ ረዳቱ ከወደቅ ይምጣ? ረዳቱ ሰማይና ምድርን ከሠራ ከእግዚአብሔር ዘንድ ነው» /መዝ 120 :1-2::

ስለዚህም የተናገመገሙትን የሚደግፍ:: የወደቁትን የሚያነሣ:: የተራቡትን የሚመገብ የታመሙትን የሚፈውስ:: የታሰሩትን የሚፈታ:: የጎበጡትን የሚያቀና... እግዚአብሔር

ብቻ መሆኑን በማወቅ በቅዱሳን ስም የትውልድን ጉልበት የበሉ:: ዛሬም ቢሆን ለእግዚአብሔር ብቻ የሚገባውን አምልኮና ስግደትን በስውርም ሆነ በግልፅ ከአባቶቻችንና ከእናቶቻችን እየተቀበሉ የወንጌልን እውነት የሚሸፍኑ መናፍስትን በእግዚአብሔር ቃል ልንቃወማቸውና ልንበቀላቸው ያስፈልገናል::

ሠርቶ እንዳይበላ በልማዳዊ በዓላት ስምና በቂስ ግዝት የታሠረው ሕዝባችን ጽድቅን እንደናፈቀው ወደ ሊኦል መውረዱ ይቁም::

አታላዎቹ «ጸድቁ እገሉ ሰማዕቱ እገሉ በረከቱንና ረድኢቱን ያሳድርብን» እያሉ የሚያጭበረብሩበትን የሥርዓት ሰንሰለት በጣጥሰን በአንድ ዋንጫ ጠላ ጽድቅን የሚናፍቅ ትውልዳችንን መታደግ አለብን::

«የሃይማኖት ዓለት የሆነክ ጊዮርጊስ ሆይ ፀደ ጤንነሥተ ሰማያት እንገባ ዘንድ ከፈትፅን» እያሉ አድራሻ የሌለው ጸሎትን የሚጸልዩ ሁሉ እውነተኛውን መንገድ ያውቁ ዘንድ ከእያንዳንዳችን የሚጠበቅ ክርስቲያናዊ ተግባር ነው::

የቤተ ክርስቲያን ሙሽራዋ ገብርኤል

«መርዳዊሃ በቤተ ክርስቲያን መሰላከ ሥረዊሆሙ በመባላት ገብርኤል ለሠርገዋ በምድር በስነ ደረታ ሰማየ በከዋክብት»

ትርጉሙ «የቤተ ክርስቲያን ሙሽራዋ: የመላእክት ጥራሬ አበቃ የሆነ ገብርኤል ምድርን በአበቦች አስገጣት: ሰማይንም በከዋክብት::» /ታኅ 19 ገጽ 95 /

«ቤተ ክርስቲያን» የሚለው ቃል በሌላ የግዕዝ ዘይቤ «አቅሌስያ» ሲባል በግሪክ ልሳን (ቋንቋ) ደግሞ «ኤክሌስያ» ይባላል:: ይህም ማለት «የተጠራች» ወይም «የተመረጠች: የተለየች: የነጻች ጉባዔ» ማለት ነው:: «ቤተ ክርስቲያን» የሚለው የግዕዝ ቃል በአዲስ ኪዳን ዘመን መሲሐን (ክርስቶስን) ለምታምን ጉባዔ የተሰጠ ስያሜ ሲሆን «ኤክሌስያ» (የተመረጠች የተጠራች ጉባዔ) የሚለው ቃል ግን በብሉይ ኪዳን ዘመን በሥጋ ከአብርሃም ዘር የሆኑትን ብቻ የሚያካትት ብሂል ነበር:: «ለሁንም ቃሉን በእውነት ብትሰሙ ኪዳኔንም ብትጠብቁ ምድር ሁሉ የእኔ ናትና ከአሕዛብ ሁሉ የተመረጠ ርስት ትሆኑልኛላችሁ: እናንተም የካህናት መንግሥት የተቀደሰም ሕዝብ ትሆኑልኛላችሁ» /ዘፀ 19:5-6::

የአዲስ ኪዳን «አክሊል» ግን የአብርሃም ዘር የሆኑትን ቤተ አስራኤልን ብቻ ሳይሆን አሕዛብ የሆኑትንም ወገኖች ያቀፈች ጉባዔ ናት። «መጽሐፍ በእንጨት የሚሰጠው ሁሉ የተረገመ ነው ተብሎ ተጽፏልና ክርስቶስ ስለ እኛ እርግማን ሆኖ ከሕግ እርግማን ዋጀን። የመንፈስን ተስፋ በእምነት እንድንቀበል የአብርሃም በረከት ወደ አሕዛብ ይደርስላቸው ዘንድ» ብሏል /ገላ 3:14/። ሐዋርያው ዮሐንስም «መጽሐፉን ትወስድ ዘንድ ማኅተሙንም ትፈታ ዘንድ ይገባሃል። ታርደሃልና በደምህም ለእግዚአብሔር ከነገድ ሁሉ ከቋንቋ ሁሉ ሰዎችን ዋጅተህ ለአምላካችን መንግሥትና ካህናት ይሆኑ ዘንድ አደረግላቸው። በምድርም ላይ ይነግሳሉ» ብሏል /ራሳ 5:9-10/። በመጽሐፍ ቅዱሳችን «ቤተ ክርስቲያን» የሚለው ቃል በሚገኝበት በማናቸውም ጥቅስ ውስጥ ዐወደ ምንግቡም ሆነ ጥሬ ቃሉን ስንመለከት ከሕዝብና ከአሕዛብ መካከል እግዚአብሔር በልጁ በኩል የጠራቸውንና የመረጣቸውን የአዲስ ኪዳን አማኞችን ኅብረት የሚያመለክት እንጂ በብልሃተኛ የተሠራ ሕንፃን አያመለክትም /ሥራ 20:28/።

ይህች ጉባዔ መሽራዋ ክርስቶስ ብቻ የሆነላት መሽራት መሆኗንም መጽሐፍ ቅዱስ ያትታል። ቤተ ክርስቲያን፡- የክርስቶስ አካል፣ የክርስቶስ ሚስት፣ የክርስቶስ መሽራት መሆኗን የመጽሐፍ ቅዱስ አንባቢያን የማይዘነጉት እውነት ነው /ኤፌ 5:31-32፣ 1ቆሮ 12:27/። መተቸኞችና መታን ሳቢ የመጽሐፈ ዘቅ አዘጋጆችና ተጠቃሚዎች ግን ይህንን እውነት ወደ ጎን በመተው የቤተ ክርስቲያን መሽራዋ ገብርኤል ነው ብለው የክርስቶስን መሽርነት ለገብርኤል ከመስጠታቸውም በላይ «/ምድርን በአበቦች ያስገጠና ሰማይን በከዋክብት የሸፈነ መልአኩ ገብርኤል ነው» ብለዋል። በሃያ አምስት ቀን ሲሆን ደግሞ «ሰማይን እንደ ዋዕታ ዘርግተህ በከዋክብት የሸፈነ ምድርን በአበቦች ያስገጠና ሰማይን ለሰው ልጆች ፍቅር ብላህ በመስቀል ላይ መከራን የተቀበልክ ስቢቱ መርቅረምስ ሆይ ወደ አንተ የሚመጣውን የሥጋ ሰባሽ ጸሎትን ሰማ» ብለው ያሰነጸቡን ረስተውት ይሆን።? መቸም ይህን በማለታቸው ለይጣን እንደ ልቤ የሚላቸው መልእክተኞቹ ለመሆናቸው ጥርጥር የለውም። ደብተራዎችና ካህናቶች በጽናጽልና በከበሮ የሚያደርጉት አምልኮና ስግደት ሁሉ እጅግ የሚያሳዝንና የቤተ ክርስቲያናችንን አንገት የሚያስደፋ በመሆኑ እነርሱን በእልልታና በጭብጨባ ከማድብና ከመደገፍ መቆጠብ አማራጭ የማይገኝለት እውነት ነው።

ዓለም በገብርኤል መዳፍ

መልአኩ ገብርኤል ዓለምን ለማስተዳደርና ለማወቅ ፈልጎ እግዚአብሔርን ዓለምንና በዓለም ያለውን ሁሉ እንዲስጠው ለመነው። እግዚአብሔርም ዓለምን ማስተዳደር እጅግ በጣም ከባድ ስለሆነ አትችለውም እንጂ ለኔማ ዕረፍት ነበር። ሆኖም ግን ወቅቶችን ማፈራረቅ፣ የፀሐይን መቀት መቆጣጠር፣ የነፋስን መጠን ማወቅ፣ በእንስሳትና በሰው ዘር ማንፀን ውስጥ እንደ ወገኑ ሕይወት ያለው ነገር መፍጠርና በተለይም ሰውን መቆጣጠር አትችልም ይከብድሃል ብሎ መለሰለት። ገብርኤልም ዓለምን ካልሰጠኸኝ ሞቼ እገኛለሁ ብሎ ከእግሩ ሥር ወድቆ ለመነው። በመጨረሻ ግን እግዚአብሔር የለመኑትን የማይነሣ የነገሩትን የማይረሳ ስለሆነ በል እንከ እንደእኔ ግን ታጋሽ መሆን አለብህ ብሎ ሰጠው።

ገብርኤል በእግዚአብሔር ዙፋን ተቀምጦ ዓለምን በእጁ ይዞ ሲመለከት አንዱ አንዱን ሲገድል፣ ሌላው ሲሰርቅ፣ ሌላው ሲያመነዝር፣ አንዱ ጣኦትን ሲያመልክ እግዚአብሔርን ሲከድ ... ወ.ዘ.ተ አየ። ሁኔታው ከአቅም በላይ ሆኖበት መተገሥ አቃተውና ዓለምን ወርውሮ ሲሰብራት ሲል እግዚአብሔር መጥቶ «አልነገርኩህም ነበር? በል አምጣ ከዙፋኔም ተነሥልኝ» ብሎ ተቀበለው ይባላል። «ገብርኤል እንኳንስ ማማለድ ዓለምን ስጠኝ ቢለው እንኳ አይከለክለውም» እየተባለ ሲነገርም እንሰማለን። ይህን ተረት ዓለም በመልእክ እጅ (መዳፍ) የምትያዝ እንቁላል በሚመስላቸው ሰዎች ዘንድ ከድንቅ ያለፈ ድንቅ ነው። ፈጠራው ምንም እንኳ የገብርኤልን ኃይልነት ለመስበክ ተብሎ ቢሆንም የማይራራ፣ ጨካኝ ቁጡ ትዕግሥት የሌለው አድርጎ ማሳየቱ ሌላው አሳፋሪ ጉዳይ ነው። መልአኩ ገብርኤል እንደ ቤተ ክርስቲያናችን መጽሐፍ ወይም እንደ ድርሳን ገብርኤል አተራረክ እጅግ በጣም ቁጡና ትዕግሥት የሌለው ጨካኝ መልእክ ሲሆን በመጽሐፍ ቅዱስ ግን የምሥራች ተናጋሪ፣ አጽናኝ፣ ደስ የሚያሰኝ፣ ርኅሩኅ መልአክ መሆኑ ይታወቃል /ዳን 9:21-22/፣ 10:11-12፣ 18-20፣ ሉቃ 1:13-17፣ 28-38/። በመሆኑም በድርሳን ገብርኤል ውስጥ በሚታወቀው ገብርኤልና በመጽሐፍ ቅዱስ በተነገረለት ገብርኤል መካከል ሠፊ የሆነ ልዩነት አለ ብለን እናምናለን።

በድርሳን ገብርኤል ያለው ገብርኤል ቁጡ፣ ጨካኝ፣ ጦረኛ፣ ምሕረት የለሽ፣ መዓት አውራ፣ የአስማተኛ የአውር

ወዳጅ ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ያለው ገብርኤል ግን ከላይ እንደተገለጸው የዚህ ተቃራኒ ነው።

ፈጠራው እግዚአብሔርን ከዙፋኑ አስለቅቆ ለሰዓታትም ይሁን ለደቂቃ ዓለምን በሙሉ (ሰማይና ምድርን) በእጁ መዳፍ ይዞ አስተዳድሯል ተብሎ በባሕታውያን እየተነገረለት ያለው ገብርኤል የብርሃን መልአክን እንዲመስል ራሱን የሚለውጠው የጨለማው መልአክተኛ ሱሴፈርን በገብርኤል ስም ለማስመለከት ተብሎ የተደረሰ ልብ ወለድ እንጂ እግዚአብሔር ለሱክንድ ያህል እንዲ የገልጸውናው መታወቂያ የሆነውን መግባቱንና ዙፋኑን ለቅቆ ወይም ክብሩን ለማንም ሰጥቶ አያውቅም፤ ሊሰጥም አይችልም። ከሱሴፈር በቀርም ይህንን የእግዚአብሔርን የባሕርይ ሥልጣንን ለመያዝ የሚገዳደር ወይም የሚመኝ ፍጥረትም ፈጽሞ አይኖርም፤ ሊታሰብም ከቶ አይችልም።

የእግዚአብሔር ቃልም «እኔ እግዚአብሔር ነኝ ስሜ ይህ ነው ክብራም ለሌላ ምስጋናዬንም ለተቀረጹ ምስሎች አልሰጥም።» ይላል /ኢሳ 42:8/

በገብርኤል ስም የሚመለከው ዘንዶ ግን የእግዚአብሔርን ክብር እንደሚገዳደር ተጽፎለታል /ኢሳ 14:13-20/፤ ሕዝ 28:12-19/።

እግዚአብሔር ማንም ሊቀርበው በማይችል ብርሃን ውስጥ የሚኖር መለኮታዊ እሳት ስለሆነ «ዙፋኑን ለእኔ ስጠኝ» ማለት ይቅርና መለኮታዊ ማንነቱን እንዲ ቀና ብሎ ማየት የሚችል ፍጥረት የለም። የሰነ መለኮት መምህራን እንደሚሉ እግዚአብሔርን በዙሪያው ሆነው የሚያመልኩት መላእክት ስለ እግዚአብሔር ውሱን የሆነ እውቀት የላቸውም። ቀና ባለ ቁጥር ለእነርሱ አዳሱ ነው። ስለዚህም «ቅዱስ ቅዱስ ቅዱስ» ከማለት የዘለለ ምስጋና የላቸውም።

ብዙ ምዕተ ዓመታትን አልፎ ወደ እኛ ዘመን የተሸጋገረው የቤተ ክርስቲያናችን የኑፋቂ ትምህርት ዘርዘራ እጨርሰዋለሁ ማለት አባይን በጭልፋ ቀድቼ እጨርሰዋለሁ ከማለት አይተናነስም።

የገብርኤልን ቁጠነትና ትዕግሥት አልባነት የሚገልጽ ሌላም ተአምር አለ። መልአኩ ገብርኤል ግራቸን አያሱስ ክርስቶስን አይሁዶች በመስቀል ላይ ስቅለው አጥንቶ እስኪቆጠር ድረስ በጆራፍ ሲዘርፉት አይቶ በሰይፍ ሲጨርሳቸው ሲል የእግዚአብሔር ምስረት ከሰለጠነው፤ ሰይፉን ሲወረውራት ሲል ከእጁ ጋር ተጣዘቀች። ገብርኤልም የእግዚአብሔር ምስረት እንደከለከለችው በውቅ በቀጣ ሰይፉን ወርውሮ የቤተ መቅደሱን መጋረጃ ቀደደው። ያንዚህ

(የዛሬ ሁለት ሺህ ዓመት) መጋረጃውን ተርትራ ወደ መሬት የገባችው የገብርኤል ሰይፍ እስከ ዛሬ ድረስ ማረፊያ ሳታገኝ ቁልቁል ስየወረደች ነው» ይባላል። አንድም የመሬት መንቀጥቀጥ የሚፈጠረው የገብርኤል ሰይፍ ከመሬት በታች ሆኖ ስትገለበጥና የመሬቱን ታችኛው ክፍል ስትነካው ነው» እየተባለም ይነገራል። መቼም እነ ንስሐ አልቦ የማይፈጥሩት ተረት የለም።

የፈጠራ ድርሰታቸውን ከማድነት ውጭ ሌላ መብት የሌለው ሕዝባችን ከእውቀት ማነስ የተነሣ ክብርን ስለሚቸራቸው ዛሬም ቢሆን እየገፋበት ይገኛሉ። ለምሳሌ 110 ምዕራፍ ብቻ የነበረውን ተአምረ ማርያም ዛሬ ከ400 በላይ ደርሷል። በመሆኑም ተአምረ ማርያምን መግዛት የሚፈልግ ሰው «ተአምረ ማርያም ዋጋው ስንት ነው» ብሎ ሲጠይቅ «ባለ ስንት ተአምር ነው»? የሚል ጥያቄ ይታከልበታል። ገዢው የሚፈልገው ተአምረ ማርያም ከ400 በላይ የሆነ ተአምር የያዘውን ከሆነ በማግበረ ቅዱሳን ሰቆችና በቤተ ክህነት የመጸሕፍት መሸጫ ሰቅ አያገኘውም።

አንድ ቀን ከማግበረ ቅዱሳን ሰቆች ሂጄ ይኸው ትልቁ ተአምረ ማርያምን ስጠይቅ «ትልቁ ተአምረ ማርያም ብዙ ስህተት ስላለበት እንደዘውም እሱን የምታገኘው በተስፋ ገብረ ሥላሴ ሰቅ ብቻ ነው» ሲሉኝ በጣም ገረመኝና ማግበረ ቅዱሳንም በርቶላቸው አዋልድ መጸሕፍትን መመርመር ጀምረዋል ማለት ነው? አልኩኝ። እግዚአብሔርንም አመሰግንኩት።

በትልቁ ተአምረ ማርያም ውስጥ ከዓጼ ተዎድሮስ በቀር ሌሎች ነገሥታት አብዛኞቹ የድንገል ማርያም ወዳጆች እንደሆኑና የአማላጅነት ቃል ኪዳንም ስለተሰጣቸው «የንጉሣችን እገሌ በረከቱንና ረድኤቱን ይደርብን» የሚል በየምዕራፉ ተጽፎበት እናገኛለን።

ዓጼ ተዎድሮስን ግን ድንገል ማርያም ገና ከእናታቸው ማገፅን ጀምሮ እንደምትጠላቸውና ለገሃነም የታጩ ሰው እንደሆኑ ተብራርቷል። ይህም ዓጼ ተዎድሮስ ካህናትን (ቄሶችን) የማይወዱ እንደነበሩ ስለሚነገርላቸው ፈጠራው ከድንገል ማርያም ላይሆነ ከጸሐፊዎች ቄሶች የመነጨ የጥላቻ መግለጫ ሊሆን እንደሚችል ይታመናል።

አብዛኛዎቹ ገደላትና ድርሳናት የተጻፉት ከ15ኛው መቶ ክ/ዘመን ጀምሮ እንዲሁ በብዙ ምሁራን ዘንድ ይታመናል። ለፈጠራ ድርሰቶች ፈር ተጻፎ የሆነው ደግሞ ፈላስፋውና ቀንደኛው መናፍቅ ፎን ያዕቆብ መሆኑ ጥርጥር የለውም። ጸሐፊዎቹ «አስመ አልቦ ነገር ዘይሰለፍ ለእግዚአብሔር» «ለእግዚአብሔር የሚለው ነገር የለም» የሚለውን ቃል ተንተርሰው ማን ከግን ያንሳል በሚል ፋክክር የሚጽፉለትን ፍጡር ሌላው ቀርቶ የተፈጥሮ ሕግን መለወጥ እስከ ማስቻል ድርሰዋል። ይህ ደግሞ ከመናፍቅነት ያለፈ ከሀደት ነው። መጻሕፍቶቹ በአሁኑ ጊዜ በአማርኛ ተጽፈው እየተሰራጩ ቢሆኑም ሊታመን የሚችለው ባሕርያቸው ግን እስከ አሁን እንደተሸፈነ ነው።

አባ ገሪማ ከፋፍተኛ 9.ም ባለው ዘመን ውስጥ ከሮም በመነሣት ወደ ኢትዮጵያ ከመጡ ዘጠኝ መነሳት አንዱ ናቸው። አባ ገሪማ የሚመራ ሰማቸው ወይም በአገራቸው አባ ይስሐቅ ይባሉ ሲሆን። አባ ይስሐቅ ከሮም ወደ ኢትዮጵያ ፈልሰው ሲመጡ የፋቶጽያን የቁርባን ሥርዓት ከሮም የቁርባን ሥርዓት የተላኩትን ጋር) አንድ መስላቸው በልተው ቀድሰዋል። ጉዳይ ተከሰው በማገበረ መነሳቱ ውሳኔ ካረፉበት ገደብ እንዲባረሩ (እንዲወጡ) ሲደረግ ልዩ የሆነ ተአምራት ሲፈጠሩ እንደገና ወደ በዓታቸው እንዲመለሱ ተደርጓል።

የተከሰተው ተአምራትም «በልተህ ቀድሰሃልና ከገዳማችን ውጣ» ተብሎ ጓዛቸውን ይዘው ሲወጡ በገዳሙ ውስጥ ያሉ ድንጋዮችና ዕውቀት ሁሉ «አባታችን ከዚህ ከለቀቀ እኛስ ከዚህ ምን አለን? እርሱን ተከትለን እንሄድ» ተብለው ገዳሙን ለቀው ወጥተዋል። በዚህ የተደናገጡ መነሳትም «ገሪማ ገሪምክን አላላግክኒ አልባቲ መሰና» «ማስደነቅን አስደነቅኸን፤ ቀበሌም በደል ወይም ጥፋት የለባትም» በማለት ንጹሕ መሆናቸውን በተአምራቱ አረጋግጠው ሰማቸውን ገሪማ ብለው በመሰየም ወደ በዓታቸው እንዲመለሱ አድርገዋል።

እንደገደላቸው ጸሐፊ የተፈጥሮ ሕግን እንዲያሳዩ አስገራሚ መነኩሴ ነበሩና ከዕለታት አንድ ቀን ለሥጋ ወደሙ የሚሆን ስንዴ ባለመናሩ ምክንያት ቅዱሴው ሊታጎል (ሊቀር) እንደሚችል ሲነገራቸው ስንዴውን ጥዋት ዘርተው ልክ በሰባት ሰዓት እንዲደርስ አድርገውታል ይባላል። ታዲያም

እንዲሁ እንዳደረገ በሰፋት ይነገርለታል። በአባ ገሪማ ዘንድ ወቅትን ጠብቆ መዝራትና ማጨድ ስንፍና ነው። ስለዚህም በአንድ ቀን ዘርተው ወዲያውኑ አብቅቶ፤ ወዲያውኑ ደግሞ አሸቶና አፍርቶ፤ ደርቆ፤ ለዘጠኝ ሰዓት ተፈጥቶና ተጋግሮ ለቁርባን (ለሥጋወደሙ) አድርሰዋል።

የመጽሐፈ ዚት ሰዎችም ገደላቸውን ምክንያት በማድረግ

«... አባ ገሪማ በጸሎት ነገሃ ይዘርሳ ኳነት ወዘርክ የሚር ገራህት ወበሰላት አንጻር ግሉ።»

ትርጉሙ «አባ ገሪማ በጸሎት ይሞላህነት ጥዋት ዘርተ

ከሰዓት ዘገላ አጥፎ አውደሞን ልዩነት» ብለዋል።

ከሚያስገርመው በላይ አስገራሚው ደግሞ ስንዴው ለሥጋወደሙ ስለሆነ አፈር እንዳይነኩ በማለት ከዛፍ ላይ ቆልሰው በራዎቹንም ዛፍ ላይ አውጥተው አውደማውን በዛፍ ላይ አበራይተዋል። አባ ገሪማ ስንዴውን ከዛፍ ላይ እንዲቀር፤ ገለባው ደግሞ ወደ መሬት እንዲጨርድ በማድረግ ልዩ ተአምራትን ፈጥረዋል።

የገድሉ ጸሐፊ «ይለይልህ ምን ታመጣለህ? አባ ገሪማ ከሰው ብቻ ሳይሆን ከእግዚአብሔርም ይለልጣሉ» በሚል ክፉ መንፈስ የጻፈው ይመስላል። እንዲህ ዓይነት ተረታ ተረትን በሃይማኖት መዝገብ ማስቀመጥ እንዴት ያሳፍራል።?

መጽሐፍ ቅዱስ «እነሆ ገበሬው የፊተኛውንና የኋለኛውን ዝናብ እስኪቀበል ድረስ እርሱን እየታገሠ የከበረውን የመሬት ፍሬ ይጠብቃል» ይላል (ያዕ3:7)። እነ አባ ገሪማ ደግሞ ከዚህ ውጭና የዚህ ተቃራኒ ሥራ በመሥራት በየዋሁ ሕዝባችን እእምሮ ሌላ እግዚአብሔር ለመሆን በቅተዋል። የመጻሕፍቶቹ ጉድ እንዳይወጣ «ዘሊቆ ወዘሊሁቆ ወዘተላለቆ ሳዕሊሁ ወዘሊያዝሮ በክብር ውጭ ላይኩን» ማለትም «ይህንን መጽሐፍ የሰረተ ወይም ሰጠተኝ ነው ብሎ አንዲት ነጥብ የፋቀበት ወይም የተላከበትና በክብር ቦታ የማያስቀምጠው ሰው የተወገዘ ይሁን» በሚል ማስፈራሪያ የተሸፈኑ በመሆናቸው ዘመናትን ለሚያስጠር ችለዋል። አሁን ደግሞ ያለገበት ዘመን እንዲህ ዓይነት ምትሐታውያን መጻሕፍት በጨርቅ ተሸፍነውና ተሠርተው የሚመለከቡት ዘመን ባለመሆኑ ከማይክሮስኮፕ ቢልዩን ጊዜ ቢልዩን በሚበልጠውና፤ የረቀቀውን አጉልቆ የራቀውን አቅርቦ በሚያሳይ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ እርቃናቸውን ሊወጡ፤ በእግዚአብሔር እውቀት ላይ ከፍ ያለውን አሳባቸውም ሊፈርስ ከእርም ተወስኖባቸዋል።

እግዚአብሔር በእነዚህ አዋልድ መጻሕፍት ላይ እየወሰደው ባለው እርምጃ አለመስማማትና አብሮ አለመሥራት በደል ነው። «በጎ ነገርን አውቆ ለማይሠራት ኃጢአት ትሆንበታለች» ተብሎ ተጽፏል።

ገድለ አባ ገሪማ ሌላም ነገር ያስነበናል።

«አባ ገሪማ የቤተ ክርስቲያንን ሕንፃ ለመሥራት ቂርቆስ በሚባል አህያቸው ከኢየሩሳሌም ወደ ኢትዮጵያ በቀን ሰባት ጊዜ ድንጋይ ጭነው ይመላለሱ ነበር» ይላል የብራና ገድላቸው ገጽ 14። ነገሩ «እግዚአ መሐረ ክርስቶስ» የሚያስሰኝ ቢመስልም ጥዋት ዘርተው ለዘጠኝ ሰዓት እንዲደርስ ያደረጉና ሰንዴን በዛፍ ላይ እንዳበራዩ ያስነበበን በመሆኑ «ቂርቆስ በተባለች አህያ ከኢየሩሳሌም በቀን ሰባት ጊዜ ድንጋይ ጭነው ይመላለሱ ነበር» ለማለት አይከብደውም። የሚያሳዝነው ግን በኢትዮጵያ ምድር ድንጋይ ሳይታጣ ኢየሩሳሌም ድረስ መሄዱ ነው። ያውም በትግራይ።

መጅም ለኢትዮጵያውያን ሰዎች ኢየሩሳሌም ደርሶ፣ አፈሩን ቆንጥሮ፣ የዮርዳኖስን ውኃ ቀድቶ መምጣት የመጨረሻው የጽድቅ መልኪያ ነው። አሁን አሁንም ገንዘብ የለመዱ ቂሶችና መነኮሳት የሚገባ ውኃን ቀድተው «የዮርዳኖስ ጸበል» እያሉ ለአንድ ሊትር እስከ መቶ ብር ድረስ እየቸበቸቡት ነው። «የዮርዳኖስ» (ከኢየሩሳሌም የመጣውን) ፀበል የጠጣ ሰው ሲሞት ሬሃው አይደርቅም ነፍሱም አትከነንም» እየተባለ ስለሚነገር ጽድቅን ለናፈቀው ሰው መቶ ብር ምንም አይደለችም። በሰሜን ጎንደር ወገራ ወረዳ በሚገኝ በአቡነ ስነ ድንግል ገዳም ውስጥ የዮርዳኖስ ውኃ እየተባለ የሚጠጣ አለ። ይኸው ውኃን የጠጣ ሰው ሬሃው አይደርቅም ስለሚባል ብዙ ባለጠጋዎች በገንዘባቸው አስመጥተው ይጠጡታል። በሕይወተ ሥጋ እያለ ይህንን ውኃ የመጠጣት ዕድል ያላጋጠመው ባለፀጋ ደግሞ ከሞተ በኋላ እስከሬኑ በዚህ ውኃ ይታጠባል። ገነት እንዲገባ ተብሎ።

ይህንን ውኃ እንደ ማንኛውም ውኃ መስሏቸው የጠጡት ፍየሎች እንኳ እስከ ዛሬ ድረስ ለ500 ዓመታት ያህል ሳይበሰብሱ እንዳሉና የሰው አስከሬን አይበሰብስም የሚባለውም የፍየሎቹን እስከሬን አብነት በማድረግ እንደሆነ የገዳሙ መነኮሳት ይናገራሉ። አባባሉ የዋህ ሕዝብን ለማታለል ታስቦ እንጂ ሰው ከሞተ በኋላ ሥጋው ቢበሰብስም ባይበሰብስም በትንሣኤ ዘገባኤ መነሣቱ አይቀርም። ታዲያ ሥጋው ባለመበሰበሱ የሚገኘው ጥቅም ምንድን ነው? ይህ ውኃ በትንሣኤ መታን ለማያምኑ ሰዎች ረብ የለውም። መጽሐፍ ቅዱስ «ውኃችንን በብር ጠጣን» ብሏል ለቆ ኤር

5:4። ከኢየሩሳሌም የመጣ መስቀልን በአንገቱ ያሰረ ሰውማ ጠባቂ መልአክም አያስፈልገውም ይባላል።

ኢየሩሳሌም ደርሶ የመጣ አንድ ሰው ሲናገር የሰማሁት ብዙ መስቀሎችን ለቤተሰቡና ለወዳጅ ጎረቤት ሁሉ ገዝቶ ለመስጠት ዋጋውን ሲከራከር መስቀሎቹን እየቀራረፀ የሚሸጠው ፍልስጥኤማዊ ሰው «ወላሂ አያዋጣም» ሲለኝ ደንግጬ ትቼው መጣሁ ብሏል። የመስቀል ነጋዴው «ወላሂ» ብሎ ባይምል ኖሮ ከኢየሩሳሌም ተገዝቶ በመጣው መስቀል ቤተሰቡን ደስ ለማስሰኘት ነበር። ታዲያ ሙሐመዱም ያን እየተሳለቁ የሚሠሩት ቅርፃ ቅርፅ ጠባቂ መልአክን እንዴት ይተካል?።

አባ ገሪማም «ከኢየሩሳሌም በመጣ ድንጋይ የተሠራ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሚጸልይ ሰው ለማዩ ክፍት ነው» በማለት ሕሊናችንን ሊሠርቁ እንጂ የኢትዮጵያ ድንጋይ እርኩስ ሆኖ አይደለም።

የገድሉ ሐሳብ «ከኢየሩሳሌም በመጣ ድንጋይ የተሠራ ቤተ ክርስቲያን» በማለት የምእመናንን ልብ ለማቅለጥና ገንዘባቸውን ለመበዘበዝ እንደሆነ መገመት አያገኛቸውም።

በአገራችን ብዙ ሙያተኞች የሠሯቸው ነገር ግን ከሰማይ እንደወረዱ የሚነገርላቸው ብዙ ጽላቶችና መስቀሎች አሉ። ከእነዚህም አንዱ

«አፍሮ አይገባ» በሚል ስያሜ የሚታወቀው የደብረ ሊባኖስ መስቀል ነው። እንደዚህ ዓይነት ልብ ወለድ አባባሎች በመስጠት እጽድቃሁ ብሎ የሚያምን የዋህ ሕዝብን እያታለሉ በሕዝብ ጉልበት መኖር የለመዱ መነኮሴዎች የቀየሏቸው የማጭበርበሪያ መንገዶች ናቸው። እውነት የገባቸው አንድ የቅኔ መምህር ስለ ደብረ ሊባኖስ መስቀል እንዲህ ሲሉ ተቀኝተዋል።

«በእኛ መስቀል ዘደብረ ሊባኖስ ጽርፊ

ይቤለ) እምነ ሰማይ ዘወረደኩ ናሁ

እንዝ ነስምር ሰለ) ከመ ሲቀ ፀረብት አቡሁ»

ትርጉሙ «መናሪያው (ቤተ) ደብረ ሊባኖስ የሆነው መስቀል ከሰማይ የወረደኩ ነኝ እንዲት ይሰናድ? የጠረቢዎች ውጤት መሆኑን እያጫነው?» ማለት ነው። ቅኔው የተሰጠው የመስቀሉ ተረት ደጋፊዎች ባሉበት መካከል ከሰማይ ወረደ ተብሎ የሚነገርለት መስቀልን በእጃቸው ጨብጠው ነው። ምሁራን ለቤተ ክርስቲያኒቱ ተሐድሶ ያስፈልጓታል፣ የምንለው ለዚህ ነው። «የእገሩ ሰርዶ በእገሩ በሬ» ነውና።

ገልመ ሌሊት

በቤተ ክርስቲያን ቋንቋ አንድ ሰው በሕልሙ ከሚያውቃትም ሆነ ከማያውቃት ሴት ጋር ሲተኛና ዘሩ ከጭኑ ከፈሰሰ «ተጻብኦ» ወይም «ሕልመ ሌሊት» መታየቱ ይባላል። ሕልመ ሌሊት ያየ ካህን መቅደስ ውስጥ ገብቶ አይቀድስም። ከወገቡ በታች ያለው ሰውነቱን ካልታጠበ በስተቀር ወደ ቤተ ክርስቲያን መግባትም ክልክል ነው። ይኸው ሥርዓት የሚታወቀው አብዛኛው በካህናት ዙሪያ ነው።

የሰይጣን የማሳሳት ተጽዕኖ የእግዚአብሔርን ሕዝብ ትኩረት ኢየሱስ ስለ ኃጢአታችን ተሰቅሎአል ከሚለው ከእውነተኛው የፀጋው ምንጭ እንዲያንሱ የሚያደርግ ማታለያው ተዘርዝሮ አያልቅም። በተለይ በእኛ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያለው ሥርዓት ከብዛቱ የተነሣ ይህና ይህ ብቻ ነው ለማለት ይከብዳል። ዛሬ ሰው ሁሉ የራሱን ሕግና ሥርዓትን እንደመሰለው በመጨመርና በመቀነስ እግዚአብሔርን እየተገዳደረ ያለበት ዘመን ነው። መጽሐፍ ቅዱስ «አምርሕተ ዕውራን አለ ጸፁተ ትነጥፉ ወገመለሰ ትውገጡ» ይላል በአማርኛው «እናንተ እውሮች መሪዎች ትንኙን የምታጠሩ ግመልንም የምትውጡ» /ማቴ 23:24/።

የሚገርመው ግን። «በሕልሜ ከሴት ጋር ስለተኛሁ ቅዱሴ አልገባም» ያለው ሰው ታዩትን ያህል ሰርቆ ግን ገብቶ ይቀድሳል።

ሰዎች ራሳቸው ለፈጠሩት ሕግና ደንብ ሲጠነቀቁ «አትሰረቅ፣ አታመንዝር፣ አትግደል፣ አትመኝ» ለሚሉት ለእግዚአብሔር ትእዛዛት ግን ደንታ ቢስ ናቸው። የእግዚአብሔር ቃል «በሕግ የምትመካ ሕግን በመተላለፍ እግዚአብሔርን ታሳፍራለህ?» ይላል /ሮሜ 2:23/።

ስለ «ሕልመ ሌሊት» ወይም «ተጻብኦ» ለመንደርደሪያ ያክል ይህን ካልኩ ወደ አንድ አስገራሚ ተአምር ልውሰዳችሁ።

አንድ ወጣት አመነኩሳለሁ ብሎ ገዳም ይገባል። ወድያው ገዳም ውስጥ እንደገባ በሚጸልይበት ጊዜ እግዚአብሔር ተገልጿ «አንተ ሰው ወደ ቤትህ ተመለስ። ካንተ የሚወለዱ ብዙ ልጆች አሉኝና ምንኩስና እንድትቀበል አልፈቅድልህም» ይለዋል ጎበዙም «የፈለገ ይሁን እንጂ ከዚህ ገዳም አልወጣም ወደ ቤቴም አልመለስም» ብሎ እምቢ አለ። እግዚአብሔርም ብዙ ጊዜ ምንኩስናውንና ጾም ጸሎቱን እንደሚቀበልለት፣ በትዳር ተወስኖ ልጆች መውለድ እንዳለበት በተደጋጋሚ ይነግረዋል። ጎበዙም «ከዚህ ግደለኝ

እንጂ አልመለስም ሚስትም አላገባም» ብሎ አሻፈረኝ አለ። እግዚአብሔርም በል «እንደፈለግህ ሁን» ብሎ ትቶት ሂደ። ጎበዙም በገዳሙ ብዙ ጊዜ ከቆየ በኋላ መነኩሰ። ከዕለታት አንድ ቀን ሕልመ ሌሊት (ተጻብኦ) ይመታውና ቤተ ክርስቲያን ገብቶ ለማገልገል በእቅራቢያው ባለው ወንዝ ከወገቡ በታች ሲታጠብ በጭኑ ላይ የፈሰሰው ዘር (Sperm) ወንዙ ይዞት ይሄዳል። እርሱ ከታጠበበት በታች ብዙ ሴቶች ውኃ ይቀዱ ነበርና በዚያን ቀን ውኃውን ቀድተው የጠጡ ሴቶች ሁሉ መካኖችና ልጃገረዶችም ላይቀሩ አረገዙ። ይህ መነኩሴ ከአብራክህ የሚወለዱ ልጆች አሉና ወደ ቤትህ ተመልሰህ ሚስት አግባ ሲለው ሚስትም አልፈልገም ልጅም አልፈልገም ብሎ የነበረው በጭኑ ላይ በፈሰሰው ዘር አማካይነት በአንድ ጊዜ የእርባ (40) ልጆች አባት ሆነ» ይባላል። ከሚያስገርመው በላይ አስገራሚ ተአምር ነው።

ተአምሩ አይነ ልቦናው ለበራሉት ሰው እጅግ የሚቀፍፍ ቢሆንም በጨለማ ውስጥ ላሉት ግን ከተአምራት ሁሉ የሚበልጥ ተአምር ነው። አንድ የበራላቸው መነኩሴ «ወደፊት ኦርቶዶክስ ነኝ ማለት የሚያሳፍርበት ዘመን ይመጣል» ብለዋል። ምክንያቱም ሲገልፁ «የክርስቶስ የወንጌል ብርሃን በምድራችን እየተቀጣጠለ ባለበት ዘመን ጆሮ ዳባ ልበስ ብሎ ራሱን በተረታ ተረት ማስጠመድ ከሚያሳፍር በላይ አሳፋሪ ነውና» ብለዋል።

ይህን ሰው እግዚአብሔር አትመንኩስ ወደ ገዳምም አትሂድ እያለው እግዚአብሔርን እምቢ ብሎ መመንኩሱ «ምንኩስና በእግዚአብሔር ፈቃድ እንጂ ሰው ተነሥቶ እንዲሁ ደስ ስላለው የሚቀበለው አይደለም» ብለው ምንኩስናን ክርስቲያናዊ ለማድረግ የሚፍጨረጨሩትን ሰዎች አፋቸውን የሚያስይዝ ነው።

ጽድቅ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ብቻ የሚገኝ የእግዚአብሔር ጸጋ (ነፃ ስጦታ) እንደሆነ ለማያውቁ ሰዎች የምንኩስናን ምንጭ ለማወቅ ቀላል ነው። በነቢያቱም ያልነበረ፣ በጌታችን ትዕዛዝ ውስጥ ያልተካተተ፣ በሐዋርያትም ያልተሰበከ፣ የመንፈስ መካነንት ሥርዓት (የወላድ መካነ መሆን) ከእግዚአብሔር ነው ማለት ዘፍ 1:28ትን መቃወም ነው። ለወንጌል አገልግሎት ወይም ለመንፈሳዊ ሥራ በድንግልና መኖር መልካም ቢሆንም እጸድቃለሁ ብሎ ቆብ ማድረግ ግን የክርስቶስን ደም እንደመቃወም የሚቆጠር ነው። ሌላው «ሴቶች ቆሻሻ ውኃን ጠጥተው አረገዙ» ማለት «በሬ ወለደ» ከማለት የዘለለ ውሸት

ነው። እናም «መንኲሴው ሕልመ ሌሊቱን (በጭን ላይ የፈለሰው ዘሩን) ሲታጠብ እጣቢውን የጠጡ ሴቶች ሁሉ ወለዱ የሚለው መጽሐፍ ክርስቲያኖች ሊቀበሉት አይገባቸውም።

ወገኔ ይህንን የምጽፍልህ ቤተ ክርስቲያኒቱን ስድቦ ለሰዓቢ ለመስጠት ወይም ለማዋረድ ሳይሆን በግዕዝ ቋንቋ ተጽፈውና መንፈሳዊ ካባ ለብሰው የሕዝባችንን አእምሮ ያሳወሩ ድርሳናትንና ገድላትን ወደ አማርኛ ተርጉሞ ለፍርድ በማቅረብ የሰይጣንን ስውር አገዛዝ ለማፍረስ ነው። መጽሐፍም «ፍሬም ከሌለው ከጨለማ ሥራ ጋር አትተባበሩ ይልቁን ግለጡት እንጂ እነርሱ በስውር ስለሚያደርጉት መናገር እንኳ ነውር ነውና» ይላል /ኤፌ 5፡11-12/። «የዲያብሎስን ሥራ እንዲያፈርስ የእግዚአብሔር ልጅ ተገለጠ» ተብሎ እንደተጻፈ የዲያብሎስን ሥራ ማፍረስ ለአማኞች ሁሉ በክርስቶስ በኩል የተሰጠን የእግዚአብሔር ተልዕኮ ነው። ይህም በሰሜት የሚሆን ነገር ሳይሆን በመንፈስ ቅዱስ ኃይልና በእግዚአብሔር ቃል መላት የሚሠራ የአዲስ ኪዳን ሕይወት ነው።

በመሆኑም «ሰውየው ወንዝ ውስጥ ገብቶ ሲታጠብ ዘሩ (Sperm) ያለበትን ውኃ የጠጡ ሴቶች ሁሉ አርግዘው ወለዱ» የሚለው አባባል ከቋንቋው አገላለጽ ጀምሮ መንፈሳዊነት የራቀው ተረት ነው እንላለን። ደራሲው እግዚአብሔር የሰራውን ሕገ ተፈጥሮን ከሚክድ መንኲሴው ጥንቱንም እግዚአብሔር ያልፈቀደለት ምንክስና ነበርና ቆቡን አውልቆ (ምንክስናውን አፍርሶ) 40 ልጆችን ወለደ ቢለን ይመረጥ ነበር። ሆኖም ዓላማው ምንክስናን ለመስበክ በመሆኑ እግዚአብሔር የወሰነውን ሕገ ተፈጥሮን መጣስ ለእርሱ ቀላል ሆኖአል።

ሙሴ ወደ አብርሃም ሲጸልይ

«ለአለ ሙሴ በእንተ ዘስሐቱ ሕዝብ ገበ አቡነ አብርሃም ይሰሐቅ ወያዕቆብ ወይቢሱ አብርሃም ንገር ለእግዚአብሔር እንዝ ትብል ተዘክር እገዢ ኪዳነ አብርሃም ፍቁርክ ይሰሐቅ ቀዳሳክ ወያዕቆብሃ ዘስበተባሃንክ»

ትርጉሙ «ሙሴ ስለላቱ ፀደም ስለበደሱ የእስረኤል ሕዝብ ፀደ አብርሃም ፀደ ይሰሐቅና ፀደ ያዕቆብ ጸለዩ። አብርሃም ገን፡- ስቢቱ የፀደቁ የአብርሃምን፡ የብሳቱናህ የይሰሐቅን፡ በብዙ ነገድ (12) ያበዛኸው የያዕቆብን ቃል ኪዳን ሕዝብ ብላህ ለእግዚአብሔር ንገረው (ፀደ እግዚአብሔር ጸደይ) ሕሰው» /ሐምሌ 7 ዘቀ ፲፮፡ 201/።

ሙሴ ከእርሱ በፊት ወደ ሞቱት ወደ አብርሃም ወደ ይስሐቅና ወደ ያዕቆብ ጸለየ የሚለው አባባል በዚህ ዘመን ወደ ሞቱት ጸድቃን ለማዕታት የሚደረገውን የድረሰልኝ ጸሎትን ለማጠናከር የተፈጠረ አሉባልታ ወሬ መሆኑን የማይካድ ሐቅ ነው።

አብርሃም «ወደ እኛ ሳይሆን ወደ እግዚአብሔር ጸልይ አለው»

የሚለው አባባል መልካም ቢሆንም ሙሴና አብርሃም እንዲህ ዓይነት የቃላት ልውውጥ ማድረግ የማይችሉበት ሁኔታ እንዳለ መዘንጋት የለብንም። «ኢትትአመት በመላእክት። ወኢ በእግሉ እመሐያው አለ ኢይክሉ አድኑና። ትወፅእ ነፍሶሙ ወይገብሉ ውስተ መሬቶሙ ውስተ ስሚረ ይጠፍአ ኩሉ ምክርሙ»

ትርጉሙ «ማዳን በማይችሉ በሰው ልጆችና በአለቆች አትታመኑ። ነፍሱ ትወጣለች ወደ መሬቱም ይመለሳል ያን ጊዜ ምክሩ ሁሉ ይጠፋል» ብሏል /መዝ 145፡3-4/። ሙሴ የተወለደው አብርሃም ከሞተ ብዙ ዓመታትን አስቆጥሮ ነው። በዚህ ዘመን አብረሃም ምክሩ ሁሉ ለዘላለም የጠፋበት ሁኔታ እንደመሆኑ መጠን ዘርፎ በሙሉ እግዚአብሔርንና ሥራውን ሁሉ ሲክዱ ምክር ለመስጠት እድል ፈንታ አልነበረውም። የብሉይ ኪዳን መጻሕፍት እንደሚያስረዱን እስራኤላውያን እግዚአብሔር በአባቶቻቸው ፊት ያደረገላቸውን መልካም ነገርና ቃል ኪዳን ሁሉ ዘንግተው በተለያዩ የኃጢአት መንገዶች እየተጓዙ እግዚአብሔርን ያስቆጡት ነበር። እስራኤላውያን በአህዛብ መንገድ በሚጓዙበት ዘመን በሕይወተ ሥጋ ያልነበሩ አባቶች እነ ኖህ እነ አብርሃም፣ ይስሐቅና ያዕቆብ የመሳሰሉ ሁሉ ወደ እግዚአብሔር መጸለይም ሆነ እስራኤላውያንን ማስተማር እንደማይችሉ መቶ በመቶ የተረጋገጠ ሰለሆነ አንድም እስራኤላዊ ወደ እነዚህ አበው ሲጸልይ የሚያሳይ ክፍል አናገኝም።

እስራኤላውያን እግዚአብሔርን በብዙ በደል ሲያስቱጡት በሙሴ ልመና ብዙ ጊዜ ምሕረት ቢያገኙም ሙሴ በሕይወት እስካለ ድረስ ብቻ ነበር። ከዚያ በኋላ እንደ ሙሴ ያለ ሌላ ነቢይ ካልተነሣ በቀር ሙሴን በዓፀደ ነፍስ ላለ በእግዚአብሔር ፊት እንዲቆም ወይም ከሞተ በኋላ በምድር ስላለ ዘመዶቹ ወደ እግዚአብሔር እንዲጸልይ ማድረግ የማይቻል ነው። መጽሐፍም «ሙሴና ሳሙኤል በፊቱ ቢቆሙም፣ ልቤ ወደዚህ ሕዝብ እያዘነብልም» ይላል /ኤር 15፡1/።

በሞት የማይገደብ አገልግሎት ያለው ቢኖር ሞትን አሸንፎ የተነሣው ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። «ኢየሱስ ክርስቶስ

ዘትማልም ወዮም ወክመ ውእቱ እስከ ሰዓለም» «ኢየሱስ ክርስቶስ ትናንትና ዛሬ ለዘላለም ያው ነው» ተብሎ ተጽፎለታል። /ዕብ 13: 8/

«ወይክል አድገኛቸው ለዝሎቱ ለእስ ይቀርቡ ንበ እግዚአብሔር እንተ መንገሉሁ እስመ ለግሙራ ሕያው ውእቱ ወይተነብል ሉሙ»

በአማርኛው ሐሰ እነርሱ ሊያማልድ ዘወትር በሕይወት ይኖራልና ስለዚህ ደግሞ በእርሱ ወደ እግዚአብሔር የሚመጡትን ፈጽሞ ሊያድናቸው ይችላል» ይላልና /ዕብ 7: 25/። ዛሬ እያንዳንዳችን በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ከተደረገልን ቤዛነት የተነሣ ነፃ የወጣን፣ በነፃነትም የምንኖር፣ የማስታረቅ ቃልና የማስታረቅ አገልግሎት ተቀብለን ዕለት ዕለት ስለ ህዝባችን፣ ስለ አገራችን ስለ ዓለሙ ሁሉ፣ ስለ ነገሥታትና ስለመኪንንት፣ ስለ ጳጳሳት ስለ ካህናት ሁሉ እየጸለይን ወይም እያማለድን መሆናችን የታወቀ ሲሆን ይህ የሚሆነው ግን ነፍሳችን ከሥጋችን እስከተለይ ብቻ ነው /ዕብ 7: 23 ፣ 24፣ 25: 20፣ ገላ 5: 1፣ 1ጢሞ 2: 1-2/።

የእግዚአብሔር ቃል እንደሚነግረን ሙሴ ወገኖቹ እስራኤላውያን በበደሉ ጊዜ «አቤቱ ተብላ በታላቅ ኃይልና በጽኑ እጅ ከግብፅ ምድር ባወጣኸው በሕዝብህ ላይ ስለምን ተቃጠለ? - - - አሁንም ከመፍትህ ተመለስ ለህዝብህም በከፋታቸው ላይ ራራ። ዘራችሁን እንደ ሰማይ ከዋክብት አበዛላሁ ይህችንም የተናገርኳትን ምድር ሁሉ ለዘራችሁ እሰጣታለሁ ለዘላለምም ይወርሱአታል ብለህ በራስህ የማልህላቸውን ባሪያዎችህን አብርሃምንና ይስሐቅን እስራኤልንም አስብ» ብሎ በቀጥታ እግዚአብሔርን እንደሰማኝ ወይም ወደ እግዚአብሔር እንደ ጸለየ እንመለከታለን /ዘፀ 32: 11-14/። በሌላ ጊዜም «እነርሱን ከምታጠፋ እኔን ከሕይወት መዝገብ ደምስሰኝ» እስኪል ድረስ ስለ ወገኖቹ በመጸለይ በእግዚአብሔርም ፊት እንደቆመ እናነባለን /ዘፀ 32: 32/። የመጽሐፈ ዚቅ እዚጋጆችና ተከታዮቻቸው ግን ይህንን የመጽሐፍ ቅዱስን እውነት ካለማንበብና ካለማወቅ የተነሣ «ሰእለ ሙሴ በእንተ ዘስሐቱ ሕዝብ ንበ እሱን አብርሃም ይስሐቅ ወያዕቆብ» ማለትም «ሙሴ ስለሳቱ ሕዝበ እስራኤላውያን ወደ አብርሃምና ወደ ይስሐቅ ወደ ያዕቆብም ጸለየ» እያሉ ከንቱና አድሬስ የሌለው ዝማሬ ሲዘምሩ ይስተዋላሉ። «ወንጌላችን የተከደነ ቢሆን እንኳ የተከደነባቸው ለማጠፋ ነው። ለእነርሱም የእግዚአብሔር ምሳሌ የሆነው የክርስቶስ የክብሩ ወንጌል ብርሃን እንዳያበራላቸው የዚህ ዓለም አምላክ

የማያምኑትን አሳብ አሳወረ» እንደ ተባለው ሆኖባቸው እንጂ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ያልሞተ ሰው ወደሞቱት ቅዱሳን ሲጸልይ የሚያመለክት ጥቅስ የለም። ምስሎችን ወይም ስእሎችን አቁሞ መጸለይ በአሕዛብ ዘንድ እንኳ ያልተለመደ አምልኮ ጣኦት ነው።

ለምሳሌ ሙስሊሞች ሙሐመድን «እውነተኛ የአላህ መልእክተኛ ነው» ይበሉት እንጂ ያማልደናል ብለው አይቀበሉም። በብዙ ታሪክ የሚያውቁቸው ሽሆችን /የአላህ መልእክተኞች ነበሩ የሚሏቸውን/ ሁሉ አያመልኩባቸውም ወደ እነርሱም አይጸልዩም። ከቶ ለምስላቸውም ይሰግዱ ዘንድ ስእል የሚባል ነገር በመስጊዳቸውም ሆነ በቤታቸው አይገኝም።

በጣም የሚገርመው ደግሞ «ልመናስ /ማማለድስ/ እንኳን በእርሷ (በድንገል ማርያም) በሌሎች ጻድቃን ሰማዕታትም የለባቸውም፣ አይለምኑም፣ አያማልዱም፣ አያዝኑም አያለቅሱም» በማለት ሰው ከሞተ በኋላ በምድር ስላለ ሰዎች መጸለይና ማማለድ እንደማይችል የሚናገረው በጉያቸው ያለውን የወዳሴ ማርያምን ትርጉም (እንድምታ) እንኳ አለማወቃቸውና አለማስተዋላቸው ነው /የሶኞ ውጻሴ ማር አንድምታ/። መጽሐፍ ቅዱስም «የሴፍም ወንድሞቹን አሉ- እኔ እሞታለሁ እግዚአብሔርም መገባነትን ይገብኛችኋል» አለ እንጂ ከሞትኩ በኋላ መጥቼ ወይም እዚያው ሆኜ እገባኛ ችጋላለሁ፤ ጸሎታችሁም እሰማለሁ አላለም /ዘፍ 50: 24/።

ነቢዩ ኤልያስም ደቀ መዝሙሩ ኤልሳዕን «ከእንተ ሳልወሰድ አደርግልህ ዘንድ የምትሻውን ለምን» ማለቱ በሁለቱ መካከል ያለውን ንብረት፣ መረዳዳትና መደማመጥ ለዘላለም እንደሚቆም ስለተገነዘበ እንጂ በተሠወረበት ወይም ባረገበት ክፍለ ዓለም ሆኖ በሥጋ ሕይወት ያለውን የኤልሳዕን ድምፅ መስማት ቢችል ኖሮ እንዲህ ዓይነት ጥያቄ ማቅረብ ባላስፈለገው ነበር /2ኛ 2: 9/።

ስለዚህ ሙሴ ወደ አብርሃምና ወደ ይስሐቅ ወደ ያዕቆብም ይጸልይ ነበር» የሚለው ዘይቤ በቤተ ክርስቲያናችን ውስጥ የተመሸጉትን አዋልድ መጻሕፍትን ሥፍራ ለመስጠት የተደረሰ ፀረ- መጽሐፍ ቅዱስ መሆኑን በማስተዋልና በጥበብ መንፈስ ልንመረምረው ይገባናል።

ወስብሐት ለእግዚአብሔር።

ዋቢ መጻሕፍት

- 1) መጽሐፈ ሰዋሰው መጽሔተ አዕምሮ 1982 ዓ.ም
- 2) መጽሐፈ ዚቅ ወመዝሙር በትንሣኤ ማሳተሚያ ድርጅት
አሳታሚነት በትንሣኤ ዘገባዔ ማ/ቤት 1986 ዓ.ም
- 3) መጽሐፍ ቅዱስ ብርሃንና ሰላም ማ/ቤት 1954 ዓ.ም
- 4) ሃይማኖተ አበው ትንሣኤ ዘገባዔ ማ/ቤት 1986 ዓ.ም
- 5) ትምህርተ መለኮት አስራት ገብረ ማርያም 1983 ዓ.ም
- 6) ኢትዮጵያ ግርማ ዘውዴ 1985 ዓ.ም
- 7) ጮራ መንፈሳዊ መጽሔት ማገበረ በኩር አ.አ
- 8) ውዳሴ ማርያምና ቅዳሴ ማርያም አንድምታ
- 9) ወላዲተ አምላክ በኢትዮጵያ አለቃ አያሌው 1979 ዓ.ም
- 10) አራቱ ወንጌላት ንባብና ትርጓሜ 1988 ዓ.ም
- 11) መጽሐፈ ቅዳሴ ተስፋ ገ/ሥላሴ 1982 ዓ.ም
- 12) መጽሐፍተ ኑፋቄ በመጽሐፍ ቅዱስ ዓይን ሲታዩ
(ጥላሁን መኮንን) 1991 ዓ.ም
- 13) ሁሉም ሁሉን ይወቅ (ቀደስ አለማየሁ)
- 14) የአዲስ ኪዳን መካከለኛ ብሲማ/ቤት
- 15) ድርሳነ ማሕዋዊ ብራና መጽሐፍ
- 16) ገድለ አቡነ ገራማ ፣ ገድለ ቂርቆስና ገድለ አቢየ
አግዚአ
- 17) ገድለ ሰማዕታት በኢ.ኢ.ተ.ቤ. ክ.ሲ.ወ ሐዋርያዊ ተልዕኮ
- 18) አስልምናና አፍሪቃ
- 19) መርሐ ጽድቅ ባህለ ሃይማኖት በኢ.ኢ.ተ.ቤ.ክ. 1988
ዓ.ም
- 20) ተግሣጽና ምክር ዘመንፈስ ቅዱስ አብርሃ 1941 ዓ.ም
- 21) የኢ.ኢ.ተ.ቤ.ክ.መሠረተ እምነትና የክህናት ተልዕኮ
- 22) የመጽሐፍ ቅዱስ መዝገበ ቃላት በአማርኛ 1971 ዓ.ም
- 23) ድርሳነ ሚካኤል ገ/ሥላሴ ብርሃኑ አክሱም ማ/ቤት
1990 ዓ.ም